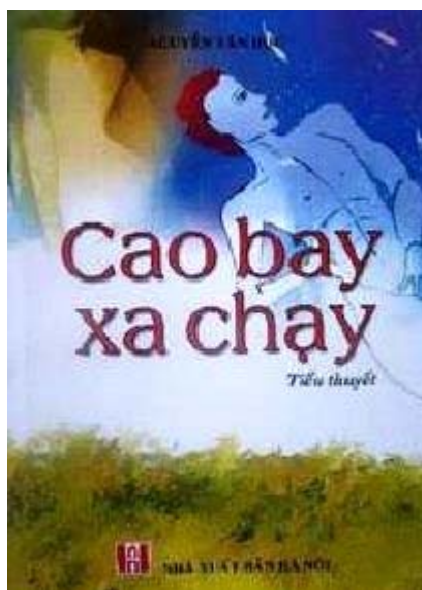

Nguyễn Văn Học

Cao Bay Xa Chạy

MỤC LỤC

1. Ngôi nhà, tiếng rên
 2. Rất nhiều và ngày càng đông
 3. Riêng với Nhiều, mua nhà, ăn đòn
 4. Xưởng chép tranh, say, bông hoa nhảy múa trước mặt
 5. Với người bạn ở quê, những cảm hờn trước đó
 6. Dạy vẽ, và em rất yêu thầy
 7. Những người xung quanh
 8. Học trò mới, con nhò hồn nhiên
 9. Tai ương
 10. Với Duyên, với số phận cô điểm
 11. Cao bay xa chạy
- Đoạn cuối

Chương một

Ngôi nhà, tiếng rên

Trên trần đời có biết bao chuyện khó nói. Bản thân con người vẫn là một tiềm ẩn với chính mình.

Có những lúc bạn muốn quên đi, tìm đến cái chết để giải thoát. Rốt cuộc, những cái chết đi đều là con người, còn những cái mãi không chết lại là bản thân cái chết.

1. Thuận, hai tám tuổi, tự nghĩ mình chưa bao giờ gặp may mắn, nhưng đầy đặn niềm tin tiến lên phía trước, vẫn bảo rồi may mắn sẽ mỉm cười. Ngay cả ngôi nhà trong con hẻm này, một số bạn bè nói nó hom hem như ông già giàu bệnh tật anh ta cũng phải khó khăn lắm mới tìm thấy được để thuê. Hôm đó, nếu chậm chân còn bị người khác thuê mất. Tuy nhiên, mồm miệng anh có chút khôn khéo, tốn ít nước bọt nên bà chủ cho thuê và nói với người kia thông cảm đây là cháu bà.

Thuận dọn đến vào một ngày oi nồng chẳng đẹp trời. Đồ đạc lỉnh kỉnh chẳng ăn nhập gì với nhau. Anh dùng những bức tranh, những mảnh giấy màu che lấp vết nứt, hoen ố và những lỗ chân đinh đang dần há toác ra. Mãi đến chiều ngày hôm sau, căn phòng mới tạm tạm theo ý chàng họa sĩ trai trẻ giàu nhiệt huyết. Càng để ý, càng thấy yêu ngôi nhà. Bảo nó chẳng đến nỗi nào, méo mó chẳng hình thù gì, có khi lại hay. Khi những bức tranh được dán lên, căn phòng hai tầng trở nên có góc cạnh, chẳng bức tường nào song song hay vuông góc với bức nào, mà chỉ chênh lệch một cách tương đối đến khôn khéo. Cũng nghệ sĩ. Thuận bảo, nghệ sĩ nên ở những căn phòng kỳ quái.

Hài lòng nhất phải là cách bố trí những bức tranh khoả thân, hoặc lồng khung hoặc không. Gọi là nhà cũng được mà phòng chẳng sao. Chủ nhà cứ xây phòng lên, cho người thuê thì được gọi là nhà, nhà em nhà anh, nhà ông nhà tôi. Nhà của Thuận mười một mét vuông tính một cách hào phóng. Có tầng trên và tầng dưới. Tầng dưới lên tầng trên qua ô vuông và bằng thang gỗ. Tầng dưới để xe và vệ sinh, và nấu nướng nếu có thể, để một số đồ đạc khác hoặc những bức tranh tồn đọng. Tầng trên chắc chắn để làm việc, ngủ nghỉ và nhiều sinh hoạt khác. Chẳng lâu sau, anh chàng còn kiếm thêm mấy bức thư pháp do một ông đồ có tiếng đất Hà thành vẽ, bảo để tiếp thêm nguyên khí của bậc tiền bối. Giới họa sĩ vẫn tôn vinh các bậc tiền bối, những người từng trực tiếp hoặc gián tiếp là thầy họ, hoặc chỉ khiến họ kính trọng. Một bức chữ Tâm treo ngay trước mặt, nơi anh thường đặt phòng và quy định rằng đó là vị trí chính để vẽ, trên bức khoả thân. Ba bức đại thư pháp bố trí trong căn phòng nhiều tranh khoả thân có vẻ không ăn nhập cho lắm. Như đã nói, Thuận kính trọng tiền bối. Có nghĩa loại trừ khả năng bất kính đi, vậy thì chỉ có ý đồ nghệ thuật. Và, dường như theo cách nghĩ của anh treo tranh khoả thân chẳng bao giờ được phép nhắc đến chuyện thô tục. Nó là nghệ thuật tôn vinh cái đẹp. Thân thể người phụ nữ mãi mãi là giá trị chuẩn của cái đẹp, chỉ trở nên xấu khi bị xuyên tạc.

Ba ngày đầu mới đến, Thuận luôn có cảm giác có ai đó ở trong nhà mình. Tiếng một người con gái thì thảo, rồi tiếng rên. Không phải tiếng rên của đau đớn mà là tiếng rên của lạc thú. Giống như người đàn bà trong đêm hoan lạc cùng chồng, được thỏa mãn. Tiếng rên này anh gặp ở nhà ông chú họ mấy năm về trước. Hai chú cháu uống bia hêliken rồi đi ngủ. Anh được bố trí ở căn phòng gần với phòng ngủ bên cạnh. Nửa đêm những tiếng rên từ phòng đó phát ra, Thuận nghe rõ cả hơi thở mệt mỏi của chú khi kết thúc cơn cực khoái.

Chả lẽ lại là tiếng rên của hàng xóm bên cạnh. Xung quanh đây, tường sát tường, phòng Thuận có hai cửa sổ đều thông hướng Tây trông ra ngõ, mà đối diện bên kia là ngõ đi và căn phòng của mấy tay sinh viên năm nhất. Tiếng rên rõ mồn một, cảm như là tiếng của người con gái nằm ngay dưới bụng anh. Nhưng không, anh một mình cô độc. Cho đến hôm sau, một bà hàng xóm khiến anh bần rùn vì một cái tin. Căn phòng này trước đây do một cô gái điếm thuê ở. Nghe đâu số phận cô nghiệt ngã quay cuồng, khiến cô quay quắt đi làm điếm, có một con làm chỗ dựa. Cô ở đây hơn ba năm, sau đó chẳng hiểu sao chết. Đứa con được một người giống như bố nó đón đi. Bà hàng xóm có cách kể hoạt khẩu và dường như mắm muối thêm chi tiết cho sinh động, chẳng biết có phải ý đồ muốn xua đuổi anh đi nơi khác, nhưng rõ ràng bà tả rất kinh khủng.

Vậy đấy, căn phòng từng có gái điếm thuê. Thuận đau đầu nghĩ. Anh suy nghĩ đấy đã một tuần. Sau đó chặc kệ, mình với cô ta không quen biết nhau. Cái chết của cô chắc chắn không liên quan đến mình, chả lo trả thù.

Tiếng rên khoái lạc còn kéo dài trong nhiều đêm, và đôi khi làm Thuận đỏ mặt hời, dựng lên những cảm xúc, như thể mình đang hoan lạc, tâm trạng cổ vũ hợp tác với tiếng rên, và rồi, chỉ có một mình, thất vọng nổi lên, anh thấy mình trống trải hụt hẫng. Giá mà có đàn bà, giá mà có....

2. Anh đã trải qua những năm tuổi thơ đầy thiệt thòi. Tuổi thơ chìm đắm trong nước mắt và mất mát. Thuận lần lượt bị mất ông mà vốn ông là kho tàng cổ tích để kể cho các cháu. Sau đó mất cha. Cha Thuận chết vì ung thư, vì đói và vì chẳng còn sức lực chống đỡ với cuộc đời. Người mẹ bảo: bố các con chết rồi, các con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ, làm theo ý Chúa và kính trọng người trên.

Gia đình dòng họ theo đạo. Ông nội Thuận là một người sống có đức tin nơi Chúa và công trình cứu độ của Ngài. Thuận xưng tội lần đầu năm mười tuổi và suýt nữa trở thành một thiếu nhi thánh thể, một con chiên nhỏ nhoi làm việc nước Chúa nếu ông bị bọn trẻ con bắt nạt. Cậu nhóc định mách anh trai để dẹp bỏ bọn kia và những mắng nhiếc của chúng, nhưng thấy điều đó có vẻ phù phiếm. Chúng quá đông và ngang tàng, đã kết một bè phái tẩy chay anh em nhà cậu vì ở xóm ngoài sát với làng theo đạo phật, lại còn chơi với trẻ con theo bên lương nữa. Bởi vì anh trai của cậu gầy nhom và chắc không đủ sức đánh nhau với một thằng, huống hồ cả bọn lâu la. Cậu âm thầm chịu đựng và luôn tránh xa bọn chúng. Dù rất muốn nhưng cậu chẳng dám thường xuyên đến nhà thờ. Thấy thấp thoáng một vài thằng là phải chuồn. Quá lắm thì cậu lựa lúc trời tối, gần hết giờ đọc kinh mới đến, để trong bóng đen, để trốn chạy hơn.

Chẳng bao lâu đến lượt anh trai của cậu ra đi. Chết đuối ở ao nhà thờ. Thuận đã đau khổ biết nhường nào, căm phẫn biết nhường nào mà lực bất tòng tâm, dù biết rằng, cái chết đó là do đám trẻ trong làng tắm cùng, chúng đã kéo chân anh. Người lớn biết, gia đình kia chỉ đưa tiễn người chết bằng mấy lời xin lỗi, nén hương và mấy trăm ngàn bồi thường. Người ta có thể biến tội nặng thành tội nhẹ mà. Quy luật này sau khi ra đời Thuận càng rõ hơn. Tội nặng thành tội nhẹ và tội nhẹ thành vô tội. Mẹ Thuận lúc đó khóc cạn nước mắt, khi đưa con ra đồng, về nhà, mặt mẹ héo hon, hai mắt khô khốc. Thuận hậm hực ôm hận sẽ trả thù. Dẫu chưa biết bao giờ mới có cơ hội.

Trở thành một họa sĩ sống bằng nghề chép tranh như bây giờ là cả một nỗ lực lớn. Cậu giàu có nghị lực đến nỗi không cần sự chu cấp của mẹ mà vẫn đảm bảo tiền học phí và các khoản khác. Với vóc dáng phương phi, khuôn mặt khá ái nên khi làm trong một quán cà phê, chàng tân sinh viên đã gây ấn tượng đối với một số chị em đến thưởng thức hoặc đi với bồ hoặc đi với chồng. Chẳng lâu sau cậu nhận được tín hiệu từ một người đàn bà nhiều trứng cá, phồn thực quá mức, tín hiệu đến từ ánh mắt mà cậu gọi đó là dâm dề. Người đàn bà nhờ cậu đến nhà, nói có việc nhờ. Nhờ thì giúp. Sáng hôm sau cậu đến địa chỉ đã được ghi tên một mảnh bao thuốc lá rất đúng giờ. Người đàn bà nhờ đắp bóp mát-xa. Ban đầu từ chối vì ngại, nhưng xấp tiền đã đặt lên bàn, mà lời người đàn bà nhiệt tình quá. Cậu nhận. Cậu run tay và nhón nhột ở sống lưng, tình cảnh có vẻ rất căng thẳng khổ sở. Hề người đàn bà vít cổ cậu lại gần mình thì cậu vung tay đẩy ra một cách dứt khoát. Điều đó càng tạo sự tò mò. Cả những lần sau nữa, đôi cánh tay mềm mại của cậu lúc xoa bóp cứng đanh lúc phản kháng. Đàn bà tức tối cũng đành nhún nhường, có cả những câu hỏi được đặt ra cho cậu. Cậu chỉ nói không thích. Từ đó cậu có tiền thêm ngoài thu nhập ít ỏi bằng công việc bưng bê ở quán cà phê. Sau này cậu biết được người đàn bà này không con và chồng đang công tác dài ngày trong Sài Gòn. Bà giới thiệu bạn mình nữa. Chỉ mấy hôm sau cậu đã được giới thiệu đến những địa chỉ khác để có việc làm tăng thu nhập. Có lần cậu thấy người đàn bà không con xa chồng gác chân lên bàn, gọi điện cho bạn nói "Tao vớ được thằng sinh viên mới tinh, nhút nhát mà làm khéo lắm. Rảnh thì để tao giới thiệu nó đến. Khỏe mạnh, ừ, rất được, ừ".

Bất kể người đàn bà nào động chạm đến người cậu đều bị hất tay ra trước sự khó hiểu đến hồn nhiên. Nhưng họ đã chẳng đuổi việc hay thay một người khác. Với cậu, họ vẫn muốn khám phá và coi như một con mồi béo tốt.

Qua thời sinh viên như thế, cậu lấy vợ sau đó không lâu, rồi ngay tức khắc bị vợ bỏ. Vợ là một cô gái từ quê lên học, cùng trường nhưng sau một năm, công việc tạm tạm lương khiêm tốn lậu không có. Suốt hai năm yêu nhau, Thuận luôn giữ gìn tình yêu trong sáng và chẳng bao giờ có những hành động quá khích để phải sa ngã, dẫn đến tình trạng quan hệ trước hôn nhân. Nhưng cô người yêu dường như không thích chuyện này. Gìn giữ cho người yêu ư? Anh chàng này hiền đến khờ khạo. Mỡ mí miệng mèo mà không ăn. Cô nàng nhiều khi ham muốn dâng lên, là lời khêu gợi chẳng làm anh chàng ngã lòng. Có khi bàn tay anh ấy đã đặt đến "vùng cấm địa" lại giật ra, bảo chưa phải lúc. Tình yêu trong trắng hồn nhiên, hãy để nó trong trắng hồn nhiên. Anh yêu em. Cô nàng buồn đến phát khóc không biết nói gì, chừng từng ngời cắn móng tay. Có lẽ anh ấy nghĩ cho mình thật, cô nghĩ. Nhưng đến đêm tân hôn thì khủng khiếp quá trời, cô không tin vào mắt mình. Anh ta không có khả năng, hoàn toàn, cô đâm bỏ ra ngoài, khóc tức tưởi, rồi cứ thế bắt xe ôm về Đông Anh... không bao giờ quay lại với Thuận nữa. Sau này, Thuận mới dần vật lộn do mình, mình đã sợ đến nỗi nó hoàn toàn không thể cương cứng. Nếu bình tĩnh, cũng vớt vát được chút ít. Nhưng chuyện đã nên ném vào dĩ vãng.

Hai người định thuê một căn phòng sống chung, làm việc và dành dụm, cộng với số tiền hồi môn của cô con

gái gia đình khá khá ngoại thành, chẳng bao lâu, niềm vui cũng sẽ mỉm cười, nào ngờ, sự thất vọng đổ về trên cô gái nhiều khao khát và từng hậm hực về anh người yêu cũ lần. Cô không trở về nữa, Thuận thuê căn phòng khác ở một mình. Đây là căn phòng thứ hai kể từ độ anh ở một mình, vợ bỏ đi.

Thuận, đôi khi trở về thời tuổi nhỏ, chỉ bằng những ký ức buồn và nước mắt. Mẹ sống cô lẻ ở quê một mình. Là con mà chưa làm gì để giúp được mẹ là bất hiếu. Anh dự định khi khá giả sẽ đón mẹ ra ở cùng, ý nghĩ ấy vẫn ngày ngày nhói nhói trong tâm trạng chàng trai nhiều tâm tưởng. Mẹ có biết hai vợ chồng bỏ nhau nhưng sợ mang tiếng với dân làng đã giấu tiệt. Còn chuyện trả thù đám trẻ con ngày đó, giờ chúng đã là những chàng trai và tân mót mỗi đứa mỗi nơi, nhưng anh biết đích xác tên đó, cha mẹ nó đang ở chốn nào. Nhiều khi, trở về dòng sông nhỏ, chân đề thổi dọc nỗi niềm của gió. Tiếng chuông nhà thờ văng vẳng trong bóng hoàng hôn giục già kinh chiều. Lúc này, anh mới có thể tự do đến nhà thờ đọc kinh dự lễ mà không sợ tên nào bắt nạt, nhưng ánh mắt khinh miệt thì dường như chưa khi nào xoá hết, nó vẫn xoáy vào anh.

3. Nghề chép tranh là nghề không tốn nhiều công sức nhưng cho thu nhập khá khá. Tranh của các danh họa quốc tế và Việt Nam nổi tiếng là những đề tài hấp dẫn. Một số tư nhân, khác sạn muốn trang trí tranh của những danh họa, nhưng lại chẳng chịu chi tiền chơi, mua tranh chép giá rẻ hơn treo vẫn đảm bảo độ lịch thiệp, văn hoá. Lại nữa, ranh giới giữa tranh thật và tranh giả nhiều khi bị kỹ xảo tinh vi thời thượng làm cho mờ nhạt. Nên dân chơi dễ mắc lừa bỏ nhiều tiền chơi phải tranh giả. Tội này thuộc về những người kinh doanh tranh giả và người chép. Thời buổi kinh tế thị trường, làm giả ăn thật tràn lan theo phong trào. Lợi ích là trên hết. Nên: tiền sai khiến chép tranh, thị trường sai khiến, phong trào và nhu cầu sai khiến. Ngoài đam mê thì Thuận là chàng trai cầu tiến và có tài thực sự. Tranh của anh sâu xa không theo khuôn phép nào. Nó hào phóng và tung tẩy, trẻ trung nhưng không hề bông bột. Tài nghệ chép tranh của anh khiến các ông chủ đất Hà thành thân phục còn đám tân sinh viên đi tham khảo tôn làm sư phụ. Họ muốn mời tham gia phòng tranh, hứa trả hậu hĩnh. Với anh, đây chỉ là công việc tạm thời giải quyết cơm áo trước mắt.

Anh không muốn mất nhiều thời gian vào chuyện đó, nên thỏa thuận với ông chủ tên Tàu sẽ chỉ làm việc một nửa thời gian. Nửa còn lại anh dành riêng cho mình. Công việc ở nhà cũng khiến anh bù đầu. Những chủ hàng vẫn đến đặt tranh. Các cuộc triển lãm thường anh được mời tham dự vài bức. Sau đó có người mua luôn. Anh dành tiền, định sẽ mua một ngôi nhà nhỏ, đón mẹ lên sống, để thoát khỏi sự khinh miệt của một số người. Mà ở nơi quê, mẹ lại trông chừng nước non rau cỏ với đồng áng và chợ búa. Chỉ còn mình mẹ, anh muốn mẹ chấm dứt nỗi vất vả.

4. Vô tình gặp người đàn bà xa chồng tên Nhiều, người mà anh gặp ở quán cà phê và dẫn dắt anh vào nghề mát-xa một độ. Với bà anh thực sự mang ơn. Đó là người đã tìm cho anh công ăn việc làm tương đối có thu nhập, vượt qua được khắc khổ thời sinh viên, lại còn tí chút quà biếu mẹ ở quê. Lần gặp này cũng tại quán cà phê, hình như là quán ngày đó Thuận làm, khi anh ngồi cùng người bạn thân cũng họa sĩ tên Chiu. Bà ta nhìn thấy anh trước. Ngày xưa, bà biết anh học vẽ và đắm đuối theo đuổi ước mơ.

- Cậu vẫn trẻ như thế, cậu nhóc!

Đó là lời chào đầu tiên của bà, kèm theo nụ cười nửa ướm át nửa sang trọng. Nhìn dáng vẻ này, vẫn kiêu sa như xưa, Thuận chắc chắn bà chưa mất đi phong độ cũng như sự no đủ. Cơ thể bà gọn gàng chứ không phệ phịch như trước, trẻ hơn nữa. Nói rồi bà kéo ghế ngồi. Thuận đứng lên.

- Em chào chị, chị khỏe chứ ạ?

- Cậu nhìn thấy rồi đấy, mình vẫn khỏe. Đây là bạn hả, đẹp trai, nghệ sĩ quá?

Chiu bạn của anh đậm đặc chất nghệ sĩ. Tóc dài da ngăm đen đeo dây chuyền bạc to, áo quần màu xăm mốc. Đôi mắt đa tình đầy thông minh hóm hỉnh. Chiu linh hoạt tự giới thiệu luôn: vâng em là bạn của Thuận, rất vui được gặp chị.

Nhiều nở nụ cười làm duyên và đưa tay bắt cả hai lần lượt. Họ gọi vang cho cả ba. Phụ nữ sành điệu vẫn trang điểm mình bằng chút ít vang đỏ. Loại vừa dễ uống lại dễ dàng làm hồng đôi mắt đôi môi mà không lo ảnh hưởng sức khỏe. Họ nói chuyện. Nhiều chủ động xin số điện thoại của Thuận, nói để khi có việc cần thì gọi. Ngón tay Nhiều khẽ chạm vào bàn tay chàng trai khi anh đưa cáp-vi-dít cho chị. Chi tiết này có thể phần nào đoán được ý đồ. Nhưng chẳng sao đâu. Anh nghĩ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Mình cứ cương quyết từ chối chuyện đó, làm gì được.

Thuận và Chiu xin phép đi trước. Người đàn bà xa chồng ngơ ngẩn nhìn. Đôi vòng ngực nung nức trĩu nặng rung rung.

Chỉ ngày hôm sau thôi, Thuận nhận được điện thoại của người đàn bà. Lần này không phải đề nghị xoa bóp mà là vẽ tranh. Bà ta muốn vẽ tranh. Người đàn bà đồ đốn đòi chơi tranh, có phải sự xám hối của một nhân cách, hay thói chơi mới của đám đàn bà không biết ném tiền vào đâu khi đã chán ngán ném cho những gã trai có sức lực? Dù sao thì Thuận cũng không thể từ chối ân nhân của mình. Đã biết chơi tranh thì chắc tâm hồn đã có chút hướng thiện. Khi có nghệ thuật ngự trong mình, người ta hướng thiện hơn. Đó là chút triết lý mong manh anh có được.

Anh tiếp Nhiễm tại phòng tranh nhà mình. Người đàn bà đi xe một mình đến. Ăn mặc chắc chắn quý phái pha khuê gởi. Xe được đưa vào tầng dưới lồn nhón mấy cái phong và ít bột màu.

- Cậu có một mình thôi à?

- Vâng, mời chị lên đây.

Đỡ lấy cốc nước Thuận đưa bằng bàn tay trắng nõn và các móng được sơn cẩn thận đồ hồng. Nói chị xin, cộng một cái cười nữa. Vừa sâu xa vừa duyên.

- Chị nhờ em gì nào? Thuận hỏi.

- Cậu cứ để chị uống cốc nước đã nào. Tranh đẹp nhỉ?

Nhiễm dán mắt vào bức tranh khoả thân, với thân hình tuyệt mỹ của thiếu nữ đang độ xuân thì, dù mình không phải người khiếm tốn độ mỹ miều, nhưng cũng bực bạch vài phần khao khát. Chị băng lảng nhìn khắp ngôi nhà, sẵn sàng đặt mắt ở một vài địa chỉ "có vấn đề", nói:

- Chị muốn nhờ cậu vẽ tranh khoả thân.

Thuận giật thót người.

- Khoả thân? Vẽ chị?

Ồi, cả thế giới dưới chân em, nên em phải chùi chân cho sạch.

- Chứ sao? Có được không?

Anh chàng tỏ vẻ lưỡng lự, len lén nhìn vào phần ngực người đàn bà đang ngự trên chiếc ghế.

- Sao thế? Cậu chẳng vẽ mấy bức kia còn gì? Nhiễm nhếch mép cười.

- Đó chỉ là tưởng tượng, em chưa từng...

Nhiễm cười ha hả, cái cười bung ra ít nhiều khả ái trong ngôi nhà mười một mét vuông diện tích. Chàng trai có vẻ bên lén này bỗng chốc bừng mặt. Ra vẽ một người chị, Nhiễm nói bằng giọng đầy nghiêm túc:

- Chị cần, em cứ giúp. Bao nhiêu tiền chị trả. Thực ra thì chị sợ mình già đi mà chẳng lưu giữ được gì. Mà thực là chị đã già đi rất nhiều, vài tuổi nữa không khéo... Em cố nhé. Không sao đâu.

Biết ơn và đền ơn. Những suy nghĩ đó nhanh chóng được phân tích và chàng trai đưa ra quyết định.

Thuận nhận lời vẽ giúp. Sự chấp thuận đó khiến người đàn bà vui lên mặt. Chị ta xăng xái ra về. Theo thỏa thuận, ngày kia tức thứ bảy chị sẽ đến.

5. Đã có lần Nhiễm muốn ngã vào lòng cậu bé ấy, ngày cậu đến mát-xa cho mình. Khuôn mặt thông minh và hồn nhiên ấy đáng yêu đến mức khó chịu nổi. Vì thế mà chị ta tin tưởng rằng cậu sẽ đem lại niềm vui cho mình. Nhưng cậu ta ngờ nghệch và chẳng có ham muốn gì. Tâm hồn có lẽ trong sạch với đàn bà. Vậy thì chưa ra dáng đàn ông? Không. Chắc cậu ta được giáo dục tốt, hoặc được hưởng một sự giáo dục nghiêm khắc. Thế cũng tốt. Nhóc con ra phố giờ dễ sa ngã trước cám dỗ, đua đòi hư hỏng. Nó giữ được mình cũng là điều đáng nể. Nhiễm nghĩ vậy và tỏ ra rất quý Thuận. Chị bảo cậu khó khăn gì, cứ đến tìm. Sinh viên thì chắc chắn chẳng no đủ gì rồi, vì nhà nghèo ra phố. Thuận vâng. Từ đó, anh chàng được giới thiệu nhiều người đàn bà "có nhu cầu". Sau mỗi lần như thế, họ gọi điện lại cho Nhiễm và nói rằng thằng này vô cảm, chẳng ham muốn gì cả. Nhiễm cười mà rằng: nó giữ mình, hãy tin điều đó càng đáng quý!

Điều chị khổ sở chẳng tâm sự được với ai, nên chàng sinh viên học mỹ thuật là người lắng nghe những lời

đó. Thuận hòm hòm thông thuộc hoàn cảnh của chị. Chồng yếu sinh lý và luôn công tác xa. Người đàn bà này cần không chỉ có tiền và những lần về thăm. Nhưng không cần những âu yếm nhạt nhẽo, hoặc cố gắng những cảm xúc và rồi chẳng tới bến, chị toi bời trong cảm giác hụt hẫng.

Oái oăm thay, gặp được thanh niên tốt mã thế này, chị vẫn âm thầm nhận lại những hụt hẫng. Mọi mưu chước của người đàn bà nhiều khao khát, khá dày dạn tình trường không thắng nổi một thằng sinh viên. Mọi cám dỗ đã giăng mắc, nhưng nó đều tránh được.

"Em có biết cảm giác của người đàn bà không được làm mẹ không? Lỗi không phải ở chị, lỗi ở anh ấy. Chị rất yêu, nhưng... Anh ấy cũng đã chữa nhiều chỗ, chẳng gặp thầy gặp thuốc..."

Những tâm sự ấy có gây cho Thuận những xao xáo tới bời. Mà biết làm sao được. Anh không thể giúp được gì. Anh chỉ là một sinh viên nhiều khao khát và ước mơ sống tốt. Ước mơ đặt lên một cỗ máy gỉ ngoèn, vẫn rạo rức muốn căng dây xích nhúc nhích từng minimet. Không giúp được gì. Người đàn bà chẳng thể đoán biết được những suy nghĩ trong đầu Thuận. Không biết được nỗi khó xử đang quán lấy tâm trạng Thuận. Đôi mắt anh nói rằng có ham muốn, tại sao Thuận không làm?

Ngay cả lúc này, đúng hẹn, ngày thứ bảy, chị đến để nhờ vẽ tranh cách ngày đó mấy năm trời rồi, chị cũng chẳng làm Thuận rung rinh trái tim. Lúc chị trút bỏ hết áo quần, tòa thiên nhiên nộ liễu, chị đã nghĩ mình sẽ làm cho cậu bé ngã khuỵu. Cậu sẽ đầu hàng trước những quyết tâm gì gì đó và đổ vào mình, ôm lấy mình, ngấu nghiến mình, nhưng không. Cậu ta thản nhiên. Buồn quá buồn quá. Nỗi buồn chong lên mắt người đàn bà khoả thân.

Thuận thản nhiên trước người đàn bà khoả thân và để tâm vào chuyện vẽ. Chị ta ngồi trên ghế, trước bức tranh khoả thân, sau gáy là bức đại thư pháp. Anh phải ngồi lùi về góc của phần tam giác trong căn phòng để có đủ độ quan sát. Những ham muốn có nổi lên.

Nhiều không hề biết là những ham muốn trong anh có nổi lên. Nó nổi lên dữ dằn bạo liệt. Đến mức anh đã từng muốn ào đến, nghiền nát gò bồng đảo bồng bênh kia, thân thể mỹ miều kia rồi ra sao thì ra. Nhưng anh không xua đi được đau đớn và những mặc cảm. Anh không thể làm thế. Tuyệt đối, không thể làm thế. Anh phải giữ mình.

Đầu óc anh mơn man ý nghĩ da thịt còn cây cọ mơn man lên phong tranh. Đầu này, cổ này, mắt này. Đây là ngực, đây là tay, đây là rốn...mỗi chi tiết ấy đều khiến anh rạo rức và nhồn nhột nơi sống lưng. Có lúc, anh bỏ hẳn cây cọ, bốn đầu ngón tay chấm bột màu và mơn man vẽ trên phần ngực, giống như lần anh mơn man ngực vợ trong đêm tân hôn, sau đó cô ta mới bỏ đi. Anh chìm vào cảm giác đó và quên là mình đang vẽ tranh. Đến khi Nhiều hỏi cậu đã có vợ chưa, thì anh chợt tỉnh. "Em, em... vợ em bỏ đi rồi", cậu nói. Nhìn vào phong tranh thì hai bên ngực đã bị hòa lẫn với những vùng xung quanh. Anh lại tỉ mỉ vẽ từ đầu.

- Sao thế, sao cô ấy bỏ đi?

- Không hợp nữa.

- Tại cậu chứ gì?

- Sao tại em?

- Cậu hờ hững.

Thuận lặng người, tay quấy quấy cốc bột nước, chợt buông một câu như thể câu gắt:

- Thôi, tập trung, chị có muốn vẽ tranh không?

Người đàn bà im lặng, vẻ mặt có phần cau có khó chịu. Tại sao vợ cậu bỏ đi? Tại sao một chàng trai thế này không giữ nổi vợ? Hàng loạt câu hỏi nghi vấn được đặt ra. Không loại trừ giả thiết cậu ta... "hồng". Giống như chồng chị. Anh chàng đẹp trai khoẻ mạnh thế, ai nói là ốm bệnh trong người chỉ thuốc giời mới chữa được. Vậy thì đáng thương quá. Nhưng chị không muốn giả thiết đó là sự thật. Không chút nào. Có lẽ họ không hợp nhau thật. Cô gái đó quá đáng chẳng. Mong là lý do này hoặc một lý do khác, miễn đừng phải là lý do kia.

Đã đã buổi sáng, bức tranh xong với tài nghệ của Thuận. Thân thể người đàn bà được chụp lên phong màu với sự tôn vinh của nghệ thuật và đôi tay tài hoa đã đẹp toàn mỹ. Thuận tin chắc chắn rằng, đây là bức khoả

thân đẹp nhất anh vẽ. Vì ở bên anh là người đàn bà thực bằng da bằng thịt, lại cân xứng tuyệt vời sau thời gian luyện tập ngót mỡ.

Nhiều không mặc vội áo quần vào ngay mà tiến đến bên Thuận, nhìn bức tranh. Chị ta gật đầu hài lòng. Chị quay sang Thuận, hơi thở gấp gáp. Hai người đối diện nhau. Mắt người đàn bà long lanh chờ đợi.

Anh đứng ngây dại, toàn thân trở nên thừa thãi. Ngoài trời đang xao xác gió, hình như thu trùng trình sang. Cây xoan đã trơ ra những cành ngơ ngác mà chiều nào, qua cửa sổ anh cũng ngắm.

Thực sự, trước người đàn bà này, anh cảm thấy bối rối quá thể. Anh cũng muốn ôm, muốn ngấu nghiến thân thể tự nguyện kia. Một cuộc giao hoan diễn ra, có thể chứ. Đem lại hạnh phúc cho nhau chẳng phải là điều đáng làm? Nhưng anh đã đứng, như cây xoan ngoài kia - cây sấu đồng, trong tiết thu heo may đang sa xuống đất.

- Em không thể, chị ạ!

Anh nói thế, khi sự chờ đợi của người đàn bà đã diễn ra rất lâu. Mắt chị mòng mòng nước. Bất ngờ, chị tụt xuống cầu thang, lao vào nhà tắm, đóng sập cửa, hì hục thở, và rên, rên liên tiếp, tiếng rên chảy dài. Tiếng rên trong tâm thức ám ảnh lạ lùng trước đây lại đổ về. Hai tiếng rên hoà vào nhau, đều là tiếng rên của lạc thú. Chẳng vài phút sau, tiếng rên của người đàn bà tắt hẳn, và chỉ còn những hơi thở mệt mỏi nào nụt.

Người đàn bà nói sẽ đến lấy tranh vào một ngày gần đây, rồi về. Còn một mình ngồi lại, Thuận quặn thắt với nhọc nhãi và đau đớn. Cậu đắm vào đầu mình, như kẻ phạm tội tự hành xác bản thân. Hai nắm đấm vòng lên ương bướng đầy sức mạnh.

Bình tĩnh lại, anh đi thay quần. Chiếc quần con đã nhơm nhớp chất nhờn từ khi còn ngồi vẽ.

6. Ở đời ham muốn quá nhiều, nhưng không phải bao giờ ham muốn nào cũng có thể thực hiện được. Thuận biết được điều này, bởi vì anh rất quan tâm đến vấn đề thời sự trong nước thông qua báo chí và một phần của văn học. Chính bản thân giới cầm quyền của anh cũng có quá nhiều điều đáng nói rồi. Ham muốn nổi tiếng, kiếm được nhiều tiền, sở hữu những bức họa của những danh họa lớn trên thế giới. Riêng có một người trong giới anh còn ham muốn nữa là được khỏa thân trước những bức tranh mình vẽ. Ham muốn này quả là khác người. Chỉ có điều, anh chưa có cơ hội diện kiến. Nếu được tận mắt diện kiến, thì quả là chuyện quá thú vị.

Có một lần, Thuận đọc được bài báo có đoạn "Thuốc chữa nào cho những căn bệnh của xã hội. Bởi vì nó diễn ra quá thần nhiên và đồng bộ, khiến người ta biết rõ mà vẫn bó tay. Có lẽ, phải đến khi không còn sự sống trong xã hội..." Đó là một bài bình luận sâu sắc, vừa thể hiện chủ quan của tác giả, vừa phản ánh đúng thực trạng xã hội. Tác giả nêu ra những căn bệnh yếu sinh lý của đàn ông và đàn bà. Liên tưởng đến tệ nạn tham ô đồng thời đã động cả khó khăn của lớp trẻ khi bước vào đời. Một anh bạn từng hỏi Thuận "Nhìn đứa con gái hở hang kia, mày có thèm?". Thuận định trả lời "có", nhưng lại thấy tắc nghẹn trong cổ, lưỡng lự hồi lâu rồi vờ ho khan lấp chỗ trống. Sau này, hễ nhắc đến chuyện nhìn gái hở hang đi đường là anh tránh né.

Chẩn bệnh, người đàn bà tên Nhiều bị bệnh gì? Cũng là nan y, mà hầu hết các báo và tạp chí liên quan đến phụ nữ đều có đăng bài. Lại có báo dành cả chuyên mục chuyên đăng những phóng sự về những người đàn bà tổ chức "thế giới riêng" cho mình. Chuyện cũng tương tự như Nhiều và Thuận, chỉ có điều, nó được thêm dặt thêm nhiều tình tiết ly kỳ để câu khách. Dù muốn hay không thì hiện tượng đó vẫn tồn tại. Thuận không muốn đau đầu nghĩ thêm. Anh tự tổ chức cho mình một chuyến đi chơi Tam Đảo. Nhưng chẳng làm sao khuây khoả về hình ảnh của Nhiều.

Chương hai

Rất nhiều và ngày càng đông

Thuận thấy mình ngày càng không thể. Sự không thể chảy dài ám ảnh. Người ta có rất nhiều ham muốn trong đời, nhưng chẳng ai chịu hiểu ham muốn có từ đâu và làm sao để triệt tiêu ham muốn.

Có đôi khi, vì ham muốn, con người đã quên đi thân phận bé nhỏ của mình.

1. Sống một mình, sự cô độc đã khiến Thuận có những hành động lạ lùng. Anh chẳng viện lý do gì để cho phép mình khoả thân trong căn phòng đóng kín. Lúc này, anh tự tâm sự với mình, nói chuyện với những bức

tranh khóa thân, như thể nói với cô gái trong đó rằng mình có ham muốn và khao khát. Nói và nghe, và lại nói và nghe. Anh lảm nhảm nhiều đến mức khô khốc miệng, nước bọt không còn để tiết ra.

Anh nằm trong khi không mặc gì và mông lung nghĩ. Nước mắt ròng ròng. Vì sao nên nổi này. Anh gọi cái của mình là "thằng nhỏ". Thằng nhỏ của anh có vấn đề. Nó ngắn quá và chẳng thể nào cho anh sức mạnh. Nó khiến anh tự ti và đau khổ. Anh vân vê nó và nghĩ về vợ mình.

Đó là người con gái xinh xắn, có hoài bão và đặc biệt yêu anh. Khi đó, anh đã nghĩ, sau này cưới nhau về, dù biết chuyện khó nói đó, thì với tình yêu, cô sẽ bỏ qua và thông cảm. Nhưng anh đã nhầm. Cô không thông cảm. Cô đứng sững hét lên. Một nỗi đớn đau và có cả sự sỉ nhục. Người đàn bà lấy chồng là vì cái gì. Thế mà cô đã thánh thiện tình yêu của anh. Từng ước mơ một hạnh phúc, để rồi nó tan biến vào hư không. Trong nỗi đau tột cùng của vợ, còn có nỗi đau của anh. Cô ấy đau một anh đau mười. Cảm thấy có tội với người vợ, vô cùng. Làm người chồng không ra người chồng, để buồn cho vợ. Nhưng đâu muốn thế, trời đã bắt tội anh. Anh cũng muốn là người chồng bình thường, như bao người khác. Sự thể đã thế rồi, không muốn níu kéo vợ nữa. Trước cô ấy, chỉ còn lời thành thực xin lỗi.

Vợ anh bỏ đi được nửa tháng thì gọi điện, nói em xin lỗi, em sẽ không trở về. Anh cứng đờ miệng, tình yêu sụp đổ tan tành. Nhiều giây sau anh nói "Được, em hãy đi tìm hạnh phúc cho mình. Anh xin lỗi, anh...". Đầu đây kia có nước mắt. Thuận chẳng thể nào cầm nổi lòng mình. Hai người khóc cho nhau nghe.

Anh đoán chắc, giờ cô ấy cũng đang vui đùa với một tình mới, khả quan hơn anh, người đó chắc chắn là đàn ông thực thụ.

Anh cố kéo thằng nhỏ ra, với hy vọng, bằng sự tận tụy, cho nó luyện tập, anh có thể làm nó dài ra, trở nên có sức mạnh. Sau này, khi chị Nhiều giới thiệu cho anh những người đàn bà muốn vẽ tranh khác, khi họ ra về, hoặc xuống nhà vệ sinh, thì quần trong của anh đã ướt nhèm. Anh biết là mình có năng lực. Nhưng một kẻ quá bé nhỏ trước đồng loại sẽ không tránh khỏi tự ti và khó hoà hợp. Có lẽ không hoà hợp được. Với một thể trạng như thế, người đàn bà nhìn vào, đã mất sạch hưng phấn rồi.

Rất nhiều đêm, sau giờ vẽ, nằm một mình, anh nhìn vào bức tranh khóa thân và "luyện tập" cho thằng nhỏ. Với hy vọng một ngày nào đó, nó sẽ trở nên to lớn cường tráng, nó giúp anh là đàn ông và xoá nỗi mặc cảm bao năm ngự trị. Sau mỗi lần như thế, anh thấy dường như nó khỏe hơn lên. Điều này cho phép anh tự tin ở ngày mai.

2. Ngày nhỏ, bọn trẻ con trên Trêu là trai lẫn gái, là thằng không chim. Lũ trẻ trong làng thường tắm trường trong ao nhà thờ, nên chẳng khó khăn lắm bọn chúng phát hiện ra. Chuyện này cả làng dường như ai cũng biết, nó lan nhanh như tin một người chết đuối vậy, và ăn vào óc từng người. Già cả có thể tể nhị không mấy khi nhắc đến chuyện này, đám thanh niên cũng ít vì không đồng trang lứa, nhưng bọn trẻ, lời lẽ cay nghiệt của bọn trẻ xoáy vào tim Thuận. Những lời này còn nghiệt ngã hơn sự sỉ nhục về sự gần gũi của Thuận với trẻ em bên lương. Bên lương và bên giáo ở đây đối đầu và chẳng một ngày sống chung trong hoà bình. Thanh niên và trẻ nhóc hai làng thường tổ chức những cuộc chiến đả mấu gây tổn thất cho cả hai. Người lớn cổ vũ bọn chúng trả thù nhau không ai ngăn cản. Dầu đổ thêm vào lửa đám cháy bùng to.

Những lúc bị chúng trên Trêu là thằng không chim, còn đọc về chế giễu xung quanh sân nhà thờ. Thuận nổi giận muốn xé xác tất cả lũ. Nhưng cậu không hề có sức mạnh nào, chẳng có sự bênh vực nào, nên chỉ còn biết khóc và trở về nhà.

- Con đừng tỏ ra xấu hổ với chúng, chúng mới không trên. Càng tỏ ra xấu hổ chúng càng lấn tới.

- Nhưng tại sao con lại bị thế này? Thuận hỏi.

Người mẹ nói:

- Số phận con ạ, con hãy học chăm đi, để thoát khỏi làng. Làng này chỉ có chú Hים làm bộ đội là thoát ra được, còn tất cả sống tù túng trong làng này, để rồi tranh giành nhau.

Lời nói của mẹ được anh khắc cốt ghi tâm. Bao khó khăn đã vượt qua rồi, công ăn việc làm giờ ổn định. Anh là một trong những người thành đạt của làng. Vậy mà cho đến giờ, vẫn bị sự thiết sót của bản thân gây phiền toái.

Có một lần, cả trẻ trai trẻ gái xúm vào trên. Cậu bé tức quá, tụt quần ra, phóng thẳng luồng nước giải vào bọn

chúng. "Này, trêu ông này". Có đứa bị trúng mồm. Sự phản kháng này của Thuận nhận lại một trận đòn như từ. Bọn chúng xô vào đám đá, tạt tai. Ngã xuống đất, chúng chưa tha, dùng chân nện hừ hự vào lưng, ộc máu mồm. Không có mấy người lớn chạy ra can, cậu đã toi mạng. Chết như anh cậu bị chúng kéo chân dưới nước.

Thời niên thiếu, duy nhất có một đứa con gái chơi thân với cậu. Nó là người trong làng. Con bé không để ý đến những lời trêu ghẹo. Nó hồn nhiên với tình bạn của mình. Hai đứa cùng có những kỷ niệm dầy đặc ngọt ngào trên đê, trên đồng xa và bãi cỏ gần gò ông Toách. Bên nó, Thuận thấy mình có nguồn vui. Hơn một lần, cậu ta bỗng bật nghĩ sau này có lẽ sẽ nảy sinh điều gì đó giữa hai đứa, giống như trò chơi vợ chồng. Nhưng lớn rồi, không phải giả. Phải là thật. Con bé còn bị xa lánh vì chơi với Thuận. Thuận bảo nó: "Đừng chơi với mình nữa, bạn cũng sẽ bị trẻ em làng đạo khinh miệt". Con bé lắc đầu "Tớ không sợ gì hết". Lời nói dứt khoát đó cho Thuận tin rằng trên đời còn có tình bạn thân.

Sau này, Thuận lên học cấp III. Nhà nó nghèo quá, phải nghỉ học giữa chừng. Nó đi lấy chồng khi Thuận gần hết cấp. Nỗi niềm lại thổi dọc chân đê. Thuận bãi hoãn nuôi tiếc trong nhiều ngày. Nhiều ngày mang điều ra đê thả, điều nở đứt dây, điều bay đầu mất. Thuận cắn chặt môi, than thở, môi tứa máu, rồi gác lại chuyện đó, chuẩn bị cho ước mơ ra đời. Mỗi lần về quê, đứa con gái chồng sớm bế con, mắt xoe tròn ngơ ngác nhìn. Thuận thấy tim mình đau thắt. Sự nhếch nhác nua già bao bọc lấy đứa con gái chồng sớm kia, khi còn chưa hết hồn nhiên thơ trẻ đã phải làm mẹ. Chuyện gì rồi cũng qua đi. Cô gái có nhiệm vụ của cô gái: làm vợ và làm mẹ. Còn anh, anh phải làm người.

3. Chị Nhiều giới thiệu cho Thuận thêm mấy người đàn bà có nhu cầu vẽ tranh khỏa thân. Họ hoặc chồng không có khả năng hoặc muốn tìm cảm giác mới. Trong đó chị Đông đặc biệt được anh chú ý. Chị sắc sảo hơn Nhiều chút ít, khuôn miệng mòng mọng như con gái mười tám đôi mươi, hứa sẽ trả gấp đôi tiền nếu vẽ cho chị ưng ý. Đẹp hơn tranh của Nhiều càng tốt. Đàn bà vẫn có sự đố kỵ nhau về nhan sắc, bao giờ cũng muốn mình hơn cả. Đẳng nào thì cũng vẽ rồi. Tiền thù lao lại hơn hẳn ở xưởng chép, từ chối không đáng.

Chị Đông cũng chỉ đến một mình, đi xe xịn, mặc đồ xịn tất nhiên thoải mái phần khêu gợi, nhưng vẫn sang trọng. Theo dự đoán của anh, chị này còn nhiều khao khát hơn Nhiều. Nghĩ vậy và càng thấy buồn. Đẹp thì sao, anh vẫn chỉ nhìn trong nín nhịn thêm muốn.

Vì còn trẻ nên anh được các chị ưu ái gọi là: Cậu nhóc, nghe mềm mại và gần gũi. Thuận cười, cái cười cầu toàn. Gần gũi các chị quá nhiều nên đôi khi anh thấy mình già già, đi đi, lại còn phải nịnh bợ nữa. Điều này xưa kia chưa từng xảy ra.

Chị Đông, vào phần mào đầu, chẳng muốn chứng tỏ mình là người đàn bà quá cứng nhắc, mạnh mẽ như cách chị ăn mặc và tiêu tiền. Chị tỏ ra yếu đuối trước đàn ông. Chị ít là trước cậu nhóc của chị. Hồn nhiên kể hoàn cảnh của mình, đồ rằng cậu nhóc sẽ thông cảm. Thuận cố tỏ ra là người lắng nghe, bập bõm ghi được vào trong trí nhớ đây là người đàn bà đã qua tay một đời chồng, hiện tại tự do và chờ một chuyến đò khác. Ô hay, tại sao loại đàn bà này lại lần lượt đổ về căn phòng xập xệ cũ kỹ của mình? Trong đầu anh thấp thoáng ý nghĩ: vóc dáng mình lừa họ. Đàn bà rừng mỡ thường kín đáo để ý đến loại đàn ông trẻ khỏe. Có lẽ cứ thế, đừng để họ nhận ra điều gì lại hay. Yếu điểm thành ưu điểm. Mình lợi dụng điều này để kiếm tiền. Anh nghĩ. Dù sao tiền họ chẳng biết ném vào đâu cho hết, kiếm chác thêm mua ngôi nhà nhỏ đón mẹ ra sống, thoát khỏi kiếp ruộng đồng. Hay hay hay!

Cũng uống một cốc nước lọc, bà chị ngả ngón ngồi trên ghế gác chân lên nhau. Váy xẻ tà hở đùi mơn mơn trắng.

- Cậu muốn chị ngồi thế nào?

- Chị cứ bình tĩnh, em muốn có thời gian để xem ngồi thế nào thì hợp.

- Vậy thì cậu cứ xem đi.

Đông hẳn là đã mê mị bởi bức khoả thân kia rồi. Đàn bà khao khát rung động là hiển nhiên. Còn cánh đàn ông lực lưỡng thì đó là một món cực thịnh soạn. Chị ta ước mơ chàng trai này vẽ mình cũng đẹp như thế, hơn càng tốt, tức là trẻ hơn.

- Giá chị biết cậu từ vài năm trước. Đông nói.

- Để là gì?

- Nhờ vẽ.
- Giờ vẫn chưa muộn.
- Hơi già rồi.
- ...

Lần này Thuận muốn vẽ cho Đông ở một tư thế khác, ngôi nhà thì chẳng thể chuyển được vị trí, nên sẽ chuyển bức khoả thân và bức đại thư pháp đi. Chị ngồi ở đó, Thuận đặt giá vẽ trong góc tam giác.

Ông thầy nhiều nốt ruồi răng vầu của Thuận ngày xưa nói rằng vẽ tranh khoả thân trực tiếp là việc làm rất khó. Bởi vì không kim nén nổi thì dục tính sẽ lấn chiếm nghệ thuật, người vẽ sẽ bị run tay và chỉ nghĩ đến thân xác đối tượng, nên tranh không đạt. Điều này không xảy ra ở anh. Cám dỗ đó phần nào bất lực trước anh. Nín nhịn được và không phân tâm. Anh vẫn thành thực pha màu và múa lên phong những đường nét. Thuận cũng đã thí nghiệm ở một số họa sĩ trẻ, điều đó xảy ra. Có nghĩa ông thầy đúng. Một họa sĩ và một người mẫu ở trong phòng riêng, chuyện chẳng muốn cũng xảy ra. Ông thầy mất cách đây hơn một năm vì bệnh ung thư. Cuộc đời ông có lẽ đã nghiền không biết bao nhiêu thuốc lá đủ các loại, và chẳng rõ là ông đã ném ra đời bao nhiêu cô gái bụng to. Bụng to xẹp xuống bụng lại to. Các cô cứ bố bố con con, thế nào vào chòng hết. Con bố cũng chẳng tha. Về tài nghệ sư phạm thì không ai có thể chê. Một con người vừa cổ quái vừa tinh nhạy. Ai qua tay ông đều có thể khẳng định mình, hoặc điều luyện trong việc chép tranh. Cái chết của ông là một mất mát lớn. Nhiều người không khỏi luyến tiếc cho một tài năng. Với ông, Thuận đặc biệt kính trọng.

Thuận làm chị hài lòng về hình thể mình trên phong. Nhưng anh chàng chắc chắn còn làm bà chị còn ám ức điều gì đó, ra về với khuôn mặt không thoải mái lắm. Chị hẹn khô mực sẽ đến mang tranh về.

Học vẽ bây giờ cũng biến thành một cái mốt. Làm người phải đa tài, cũng giống như người ta đổ đi làm thơ và in thơ. Kinh tế no đủ thì làm thơ in thơ, cũng cố thêm mặt tinh thần. Một người thực sự hạnh phúc phải là người đầy đặn những yếu tố về mặt tinh thần. Cho nên, chẳng ngạc nhiên gì khi một nhà báo biết vẽ, nhà văn vừa biết vẽ vừa sáng tác ca khúc. Vân vân. Thuận cũng được chỗ này chỗ nọ mời đi dạy. Những xưởng dạy vẽ mở ra nhan nhản ở các con phố. Các cơ sở này phần nhiều dạy cho những mầm non ôm chí hướng thi hội họa. Anh không nhận lời, còn hơi sức đâu mà ôm đồm nhiều thứ thế.

4. Chị Nhiễm gọi điện, mời Thuận đến uống cà phê, nói là có thêm mồi làm ăn. Thuận vừa sốt cao hôm trước phải dùng viên sủi cho giảm nhanh, đầu óc trĩu nặng nỗi niềm bề bộn. Chẳng hào hứng mấy chuyện mồi lái với làm ăn khi mệt mỏi bao trùm. Nể chị, anh miễn cưỡng đi với cái đầu nặng nề.

Quán vắng khách và trời nhiều mây. Chẳng oi nồng chẳng nhức nhối. Đàn chim từ đâu xao xác vừa vụt qua bầu trời. Trong thành phố, để nhìn thấy một đàn chim vụt qua là chuyện quá ư hiếm hoi. Hai bà chị đang ngồi, xập xình một bản nhạc nhẹ nước ngoài.

- Nhanh đấy! Cậu ngồi đây.
- Có hai chị đây chứ có ai mới đâu. Thuận nhìn Nhiễm và Đông.
- Chị ta bận, đến muộn tí chút, Nhiễm nói.

Trông điệu bộ của Thuận, Nhiễm đoán rằng anh mệt nên hỏi. Thuận gật đầu. Họ gọi một chai vang đỏ. Thuận xua tay nói không uống. Đông nhếch mép, cậu không uống thì bọn tớ uống, lo gì.

Vừa bật vang thì người đàn bà kia đến. Nhiễm giới thiệu chị ta tên Giang, vừa bỏ chồng. Cụm từ "vừa bỏ chồng" tuôn ra chẳng chút vương bận. Người đàn bà bỏ chồng còn nở một nụ cười hân hạnh vì cuộc làm quen. Lại là bỏ chồng. Giữa bỏ chồng và chồng bỏ, hai khái niệm mù mờ này dễ nhầm lẫn. Nhiều người đàn bà rõ ràng bị chồng chê vẫn hồn nhiên giới thiệu tớ chủ động ly hôn với hấn, càng thánh thiện trong những mối quan hệ khác. Trong cuộc nói chuyện, Nhiễm hé mở rằng chồng của Giang cũng yếu sinh lý. Đàn ông lâm trọng bệnh này thật khổ. Thượng đế có thể trao vào tay họ một nụ đàn bà lẳng lơ hơn đánh rớt vào tay họ trọng bệnh này. Anh bí mật đưa tay xuống dưới, thấy đấng đót quá nơi cửa miệng, toàn thân run rẩy.

Cuộc làm quen diễn ra trong không khí nồng nàn nửa thân mật nửa hờ hững. Nồng nàn vì có khói thuốc có nhạc có vang đỏ. Đưa được cap-vi-rít cho người đàn bà tên Giang, Thuận cáo lui, nói có việc. Thôi được, cậu cứ đi đi, một người trong số nói, bọn chị ngồi đây lúc nữa.

Anh đi rồi, ba người đàn bà chụm đầu vào nhau, giống như lập một kế hoạch bí mật ăn ý. Đó là nhu cầu của Giang và Đông. Riêng Nhiều, đôi mắt có vẻ không muốn ăn nhập chuyện này. Đôi mắt nói rằng chị ta nghĩ chuyện khác, chỉ riêng chị thôi.

5. Có gọi điện hẹn trước. Giang đến một mình. Phi vụ bí mật này chỉ nên đến một mình. Cậu ta đã nói cậu chỉ có một mình còn gì. Chắc những người đàn bà kia đã "chén" rồi mới giới thiệu. Thì giờ mình đến "chén", sợ gì!

Không như những người đàn bà đã từng đến nhờ vẽ trước, Giang tỏ ra nôn nóng vội vàng, nên khi vừa cởi bỏ áo quần đã đâm bổ vào chàng trai trẻ đang quấy bột màu. Sự đột ngột này khiến chàng trai cảm thấy bị tổn thương.

- Này, chị làm gì thế? Bỏ em ra.

Đôi cánh tay có chút lực lưỡng của bà chị thiết vào cổ Thuận khiến anh ngột thở.

- Chị thích em, thật đấy, nhìn thấy là chị đã thích luôn rồi.

- Ôi không, bỏ em ra nào. Sao chị vội vàng thế?

"Sao chị vội vàng thế?", câu này làm người đàn bà sững lại, hai cánh tay lỏng dần, Thuận giật ra. Giang lẩn tới, chị rất muốn, em ạ, thực đấy. Chồng chị là gã tồi tệ. Phải khó khăn lắm chị mới thoát khỏi gã. Có hai đứa con, chúng công ăn việc làm ổn định rồi, chả lo gì nữa. Lúc này chị chỉ cần tình.

Trong khi đó, Thuận thủ một thế phòng bị.

- Sao, em không thích à? Nào, cậu bé.

- Đừng làm thế, em chỉ vẽ tranh thuê thôi. Ta thoả thuận lại việc này. Em chỉ là người vẽ tranh, nếu không thì chị hãy về đi.

- Kia, cậu muốn gì, tiền, xe, chị chiều, chỉ cần cậu...

Thuận gắt lên, quên cả thoả thuận tranh khoản thân. Anh quên đi số tiền mười triệu một bức. Con mười triệu không làm anh lẩn lộn. Anh lao xuống tầng dưới, mở cửa, dắt xe và mời người đàn bà tên Giang ra khỏi nhà mình. Sự nghiêm khắc này khiến người đàn bà thực sự ngỡ ngàng nhưng không thể làm gì. Vừa bất ngờ, cụt hứng, vừa mất hết thể diện, chị ta chẳng còn mặt mũi nào ở lại, đành ngồi lên xe, nổ máy về.

Anh quay lên, vực mặt vào gối, tự dưng cho phép mình mềm yếu, khóc đã đời.

6. Tự dưng anh lại cho phép mình mềm yếu. Tiếng khóc của anh rưng rức trong sự trống rỗng não nề. Chiều loang loáng ánh nắng yếu ớt, có vẻ muốn mưa. Ngoài phố, xe cộ vẫn lao đi, người ta vẫn mưu sinh và đuổi bắt, và chinh phục. Chỉ có một gã trai mềm yếu khóc. Không ai biết.

Thuận tự hỏi có ai giống mình trên đời này không nhỉ? Làm những việc giống như Thuận, có những ham muốn giống như anh, hay đại loại đang ngậm đắng nuốt cay cho cái sự yếu đuối của mình. Hàng tỉ người trên thế giới nói rộng ra, hoặc chỉ nhỏ bé như đất nước này. Ất hẳn sẽ có nhiều số phận như anh, chỉ có điều anh không biết. Những người đó cũng đang khóc như anh, dằn vặt như anh, khổ sở như anh, và cùng chung một nỗi thèm khát là được thoát khỏi những khiếm khuyết về thân xác và sức lực. Ông trời vừa sâu sắc đến buồn cười, vừa lố mẫm trong cách đùa cợt người khác. Ông sẽ vẫn để những khiếm khuyết diễn ra trên thân xác con người, để đời này còn đầy khao khát. Những người đàn bà cần tình đi tìm những người đàn ông khoẻ mạnh cho mình. Những gã yếu đuối sẽ tìm cách thuốc thang để cường dương, bổ thận. Kẻ không được thoả mãn sẽ tự thủ dâm để xả bớt căng thẳng.

Không còn muốn buồn bã nữa, anh bỏ ra ngoài. Tay lái xe chạy quanh co, rồi dừng lại ở một quán cà phê gần bờ hồ. Vô tình gặp người bạn ở đó, không thân lắm, nhưng cậu ta nói chuyện rất rôm rả. Thuận quên chuyện buồn, cùng tán dóc cho nguôi.

- Này, cậu thích quán này lắm hả? Thuận hỏi. Quán này có mấy em phục vụ rất được mà.

Cậu bạn gật đầu:

- Phải. Có mấy em mông má rất to. Mấy em này làm mình nhớ đến bà dì ở quê. Bà ta rất đồ sộ, đứng ở cửa nhà là lũ ruồi không bao giờ lách vào được. Được cái ở môi trường này, các em vui đi cái về quê mùa vốn có. Da thịt cũng trắng hơn nhiều.

Cả hai cười khà khà. Một cô em phục vụ bưng chai rượu mà cậu bạn gọi đến. Tay Thuận vô tình va vào cái mông khá đồ sộ của cô, mềm mềm, âm ẩm. Cậu bạn nhìn cô rồi nhìn Thuận, mắt nháy nháy, gần như gợi dục. Cậu ta còn kể về những thành tích của mình nữa. Cái dáng phốp pháp và khuôn miệng hồng như nụ hoa của cậu ta khiến nhiều chị chú ý. Cậu cũng gặp phải một số rắc rối y như cậu. Nhưng cậu ta kể rằng, mình đã từng ngủ với một bà rất quý phái và được bà hậu tạ một triệu đồng. Lẽ ra cậu có thể dùng cái tự có ấy của mình để kinh doanh, nhưng ngộ thấy điều này không thể kéo dài được. đành để khi nào cần giải quyết, sẽ đồng ý một đêm. Có nghĩa là cậu ta có khả năng, chứ không như Thuận. Nhìn cái kiểu hả hê của cậu ta mà Thuận thực sự thèm muốn.

Đêm đó hai người uống say. Thuận về khi đồng hồ chỉ một giờ ba mươi sáng. Những bức tranh cứ trần trần nhìn vào anh, bốn cợt.

Chương ba

Riêng với Nhiều, mua nhà, ăn đòn

Cơ hội đến quá nhanh, giống như sự đốt cháy giai đoạn. Cơ hội tạo ra đòn, tạo ra rắc rối hay cơ hội làm người ta đổi đời.

Khuôn mặt của kẻ thèm khát mà không thể mới đáng thương làm sao. Những cái cựa quậy từ bên trong có đủ chứng minh một điều gì nhỏ bé?

1. Nhiều gọi điện mời Thuận đến nhà dùng cơm tối. Nhà rộng và chỉ có hai người. Ngôi nhà trở nên ấm cúng vì được hâm nóng bởi tâm tình và sự khéo léo của Nhiều.

Đến mới biết là sinh nhật của Nhiều. Thuận tỏ chút ngại ngùng vì không chuẩn bị quà, xin thưa rằng vì không biết. Nhiều xua đi, không cần đâu, cậu đến với chị đã là cả một sự quý giá rồi.

- Tại sao chị không rủ thêm bạn bè? Thuận hỏi.

Người đàn bà nâng ly lên cúng, trăm phần trăm, cả hai cùng dốc mười ly, không còn giọt nào.

- Chị muốn thế này, bạn bè cũng mệt lắm. Có em ở bên chị là tốt rồi. - Người đàn bà cố tỏ ra mình là người đáng thương-chị nhiều lúc thấy buồn vô bờ, chẳng biết tâm sự cùng ai. Như trước đây đó, chị chỉ nói với em được phần nào. Rồi chị sẽ nói cho em hết, em nghe chị tâm sự chứ?

- Vâng, chị cứ nói, em là em chị mà.

Anh không biết lời vừa rồi có phải chỉ là giao đãi, nó tự phát ra. Anh đã từng mong rằng chị là người chị thực sự của mình, loại trừ ham muốn tính dục. Mọi chuyện hãy để nó diễn ra bình thường, biết là rất khó. Một lúc nào đó, thâm tâm anh, đã coi Nhiều là chị rồi, liệu chị có chấp nhận điều đó?

- Chúng ta say đêm nay nhé, em hãy uống vì chị, chỉ có vang thôi, uống nhiều cũng say đấy.

Thực ra thì Thuận chưa thực sự say bao giờ. Trong tất cả các cuộc rượu hoặc anh giữ mình hoặc không nhiệt tình uống. Nhiệt tình uống thì kiểu gì chả say. Anh muốn mình say một lần, cho biết cảm giác của say sưa nó thế nào, nên hào hứng nâng ly. Những ly vang bị dốc ngược, lần lượt, Nhiều được tăng thêm nhiệt huyết nhờ sự nhiệt tình của Thuận.

Cầm khăn giấy lau miệng, Nhiều hỏi:

- Cậu từng thực sự yêu ai chưa?

Câu hỏi này đã chạm vào quá khứ của anh. Người vợ đã bỏ anh trong đêm tân hôn chính là người anh yêu thực sự. Anh đã có thể cùng cô ấy xây dựng hạnh phúc nho nhỏ nếu như không mang bệnh. Có lẽ, anh sẽ chẳng bao giờ yêu nổi ai nữa, nếu như "thằng nhỏ" không chịu nghe lời cứ còi cọc thế. Nó lớn lên được anh mới đủ tự tin để yêu và chinh phục, còn không...

- Có, anh nói.

- Ai thế? Người đàn bà còn chưa muốn dừng lại, trong khi đầu óc Thuận còn ê chề hình ảnh của vợ. Anh khuấy tâm trạng mình trong cốc nước cam.

- Chính là vợ em!

Câu trả lời khiến cưỡng và u ử điệu buồn có làm cho Nhiễm hiểu rằng tâm trạng anh không vui, nên nói sang chuyện khác.

Sáu chai vang cạn sạch, Nhiễm mềm nhũn và còn muốn bật nắp tiếp. Cậu cứ thoải mái đi, chị ta nói, Thuận ngăn lại:

- Thôi, đủ rồi, em cũng mềm nhũn ra đây, chỉ muốn đánh một giấc đến tận ngày kia.

- Cậu... cậu... cứ ngủ lại đây... với...

Càng lúc anh càng thấy đầu mình trĩu nặng, còn Nhiễm thì có vẻ không còn chịu đựng được nữa. Khi anh vừa dẹp gọn vỏ chai vỡ choang dưới đất thì Nhiễm gục hẳn xuống bàn, cạnh đồng đĩa với cốc. Anh đỡ chị về giường nằm, chị không còn lê được chân nữa, vì thế anh nhấc bổng chị lên bằng đôi tay của mình, đặt cho chị nằm ngay ngắn trên giường. lát sau, cơ thể say mềm ấy cử động và không muốn tuân theo sự ngay ngắn ban đầu, miệng chị nhẹ nhàng "Thuận, ở đây với chị... lên đây... nào...". Thuận ngồi bên cạnh, quan sát, chị ta say thực sự rồi, và sắp không còn làm chủ được.

- Không. Chị nghỉ đi, em phải về đây.

- Kia Thuận, em cũng say rồi, hãy ở đây với chị đêm nay. Chị cần em.

Gần như van vãn, chuyện này khiến anh khó xử quá chừng.

- Em làm sao ở được, chị là người phụ nữ có chồng và anh ấy đang ở xa, hãy coi em là em chị, chỉ là em chị thôi.

Dù đã mềm nhũn cả chân tay, nhưng anh vẫn tỏ ra cứng rắn và chủ động giữ gìn.

Nhiễm xoay người, nằm ngửa, từ hai khóe mắt trào lệ, những cục lớn. Đôi mắt người say trân trân nhìn Thuận, hai người nhìn nhau. Đôi mắt kia không giấu nổi sự van vãn, còn Thuận, vừa thương hại vừa nuối tiếc.

- Em ở lại đi, Nhiễm thều thào.

- Em không thể, chị thông cảm.

Trong nhiều giây, Thuận như ngây dại, suýt nữa anh đổ xuống giường.

Và Thuận đứng lên, đi, một cách kiên quyết, những lời van vãn đó không làm anh chùng chân. Tim anh thỉnh thoảng đập. Màn đêm trùng trùng buông. Hơi vang còn nồng nồng trong căn phòng, xộc ra ngoài cửa, tan loang trong không khí.

2. Hai người ngồi nói chuyện trong quán cà phê chiều, sau trận say hôm trước, khi Nhiễm cảm thấy buồn thê lương.

Mất chị, cho đến hôm nay vẫn còn sừng mọng, triệu chứng của cơn khóc kéo dài đêm trước. Thực sự chị cảm thấy quá buồn. Chưa có gã trai nào từ chối chị, nhất là khi chỉ có hai người. Với chị, đây là chuyện lạ trong nhiều thế kỷ. Đối với một gã trai, chỉ cần thân xác thôi, thì đã có thể sai khiến được hẳn rồi. Nhưng với cậu thì không, kể cả tiền.

Chị đã từng đưa một số thanh niên tân vào đời. Chúng ham hố và mạnh mẽ, đôi khi quyết liệt. Những người bạn của Nhiễm nhàn rỗi chẳng có việc làm, đến mức đi sưu tầm trai tân, để xem ai hơn ai. Cuộc đua này, cho đến nay vẫn chưa có hồi kết.

- Chị biết chuyện đó rồi. Chị đã nghĩ rằng bà Giang quá vội vàng.

- Chuyện gì cơ? Thuận tỏ vẻ ngu ngơ.

- Thì chuyện vẽ tranh của bà ấy và cậu. Tan rồi phải không? Bà ấy nói cậu như một thằng ngu. Hoặc là vô cảm.

Thuận cười phá lên, tu ực hết ly lipton, tay trái vung vung.

- Cười gì?

- Em ngu, ngu thật mà.

- Nhưng tớ thấy cậu đúng là khó hiểu. Làm sao để chiều được cậu?

- Em chẳng cần ai chiều. Cái gì em không thích thì không làm.

- Cậu gờ, có đàn ông nào không thích đàn bà.

Tại đây, Nhiễm đã níu kéo chàng trai đi chơi với mình, gợi ý anh tạm dẹp công việc sang một bên, tranh với ảnh bỏ đó đã. Thuận từ chối. Anh càng từ chối thì Nhiễm càng nài nỉ, nài nỉ đến mức cầu khẩn. Hai mắt long lanh lên. Chưa ai khẩn khoản với anh như thế. Ngày trước, cô vợ anh khẩn khoản chờ đợi người yêu khám phá thân xác mình cũng chẳng đến nỗi mạnh mẽ thế này. Hoặc một cô bạn sinh viên rủ anh về nhà chơi rồi khẩn khoản mời anh vào tắm cùng. Anh đã từ chối. Còn Nhiễm, phải làm sao đây. Có loài ong chết vì bông hoa đẹp, đàn ông có thể bỏ mạng chỉ bởi đàn bà.

- Em thấy không tiện mà, anh nói, thực sự là không tiện. Những lời từ chối anh đã dùng hết rồi, người đàn bà vẫn lấy được lý do khác để phản biện lại. Cuối cùng, đứng trước ngã ba, anh nhận lời.

Nơi họ đến là bãi biển Đồ Sơn Hải Phòng. Ngày đầu tiên, biển đẹp khác thường. Mây xanh vòng lên cao. Những con tàu xa xa chậm chậm đi trên sóng. Họ tắm cùng nhau trên bãi biển. Điều khiến anh ngại ngùng nhất là chuyện về chiếc quần đùi. Nó không có sự căng cứng như một số gã đàn ông. Đêm đến, một cơn mưa nhẹ đổ về, nhẹ nhẹ như tiếng động cơ của con tàu nào phía xa. Họ thuê phòng ở khách sạn, Thuận một mực thuê hai phòng. Tạnh mưa, họ đi dạo, trong lòng Nhiễm ngồn ngộn nỗi buồn, còn Thuận, anh chẳng thoải mái gì.

Trước đây, Nhiễm chẳng thoải mái khi đi chơi với chồng. Đám cưới đó, hay là mối duyên đó là sự sắp đặt của hai bên cha mẹ. Nhà chồng giàu và Nhiễm có nhiệm vụ về làm dâu. Chị bỗng bột nghe theo, sự cưỡng lại có nhưng chỉ tí chút. Sau này, khi ở bên chồng, chị muộn mằn nhận ra rằng, sống bên nhau cần phải có tình yêu. Cũng có người sống không có tình yêu, chỉ cần đồng tiền, và cố sống cho thoải mái, có bao giờ họ nhận được sự thanh thản, chị nghĩ thế, tin thế, nhiều người tin thế. Anh và chị có đi chơi riêng, cũng đặt chân nhiều đến biển, biển nồng nàn thế này. Chị cũng từng cố gắng để thông cảm và yêu anh, nhưng khó quá. Anh lại là một người hay ghen. Ai không biết coi cuộc sống của chị sang trọng và sung sướng, nội tình bên trong họ biết thế nào. Một người đàn bà chịu đựng ngần ấy năm dấm dút, không con cái, chồng vừa đi xa nhiều vừa yếu ớt, chị khao khát một người đàn ông vâm vấp là điều bình thường.

Nhiễm đưa tay nắm lấy tay của Thuận, một cách nhẹ nhàng, nhưng anh giật ra, chị chùng tụt, Thuận thấy mình đã quá phũ phàng, vài giây im lặng, rồi anh chủ động đưa tay ra, cho bàn tay kia nhập vào.

Nhiễm đã chờ đợi sự nồng nàn trong chuyến du lịch này. Chị sẽ có được rung động của chàng trai, bằng sự chân thành, không cần biết đến ngăn cách tuổi tác, có thể cả sự thương hại của chàng trai vì sự nôn nao của mình nữa. Bởi vì anh ta đã chấp nhận đi cùng chị, bỏ việc mà đi. Hẳn anh ta có chút ít tình cảm. Nhưng không. Chị hiểu ra anh không thế, đó là nể nang. Anh ta hàm ơn chị, đi cùng chị, lắng nghe tâm sự, mong chị bớt buồn. Ôi cậu nhóc, sao cậu bướng bỉnh, cứng nhắc thế hả?

Đi cùng chàng trai trong đêm tối, phía bên kia có ánh đèn lấp lánh. Gió lồng lộng thổi mang hương vị mặn mòi của biển. Chị thấy lòng mình nổi bão, mà sao, sao không làm chàng trai ngã nhào. Đôi mắt về phía xa, bóng đêm vô định, một tiếng thở dài thảng thốt rớt trong bóng đen, tóc Nhiễm xoã xuống, còn Thuận, vẫn không vui được nỗi niềm.

3. Chuyển đi cả thầy ba ngày. Tâm trạng Nhiễm không vui đi buồn mà có phần nặng nề thêm. Chàng trai kia vẫn vô tư cứng rắn. Chị gợi ý:

- Cậu có cần tiền, chị sẽ trả công chuyến đi vừa rồi.

Thuận khoát tay:

- Dừng, đừng thế chị, em được đi chơi với chị là vui lắm rồi.

Tiếng thở hắt của người đàn bà vắt qua câu nói này.

- Nhưng chị vẫn phải trả công cho cậu, cậu vất vả vì chị.

- Là chị em với nhau, chị đừng nghĩ vậy, hãy coi em như em của chị, và khi nào buồn, hãy tâm sự với em.

Anh cảm thấy lúc này mình thực lòng đến lạ. Sau khi chứng kiến ngọn ngọn tâm sự buồn của Nhiều, anh muốn mình sẽ giúp được điều gì đấy cho chị. Dứt khoát, chẳng để cho chuyện tình xảy ra, vì anh không có khả năng.

Nhiều nhắc lại chuyện của Giang hôm trước. Chị ta bỗng bột đến đáng thương, chị bảo Thuận không nên để bụng chuyện đó.

- Chị ta vẫn muốn vẽ tranh, cậu ạ, hãy nhận và lấy tiền. Cậu chẳng cần tiền mua nhà đón mẹ ra là gì.

Anh thấy có lý. Đây là cơ hội anh kiếm thêm tiền để mua căn nhà nhỏ, đón mẹ ra như mơ ước. Đã dành dụm được chút ít rồi, ngân ấy chưa đủ, anh phải kiếm thêm. Nhiều nói cậu cứ kiếm tiền mà mua, thiếu chị cho vay. Anh lấy đó làm sung sướng. Có một bà chị tốt thế này, hạnh phúc lắm rồi. Nhưng nhiều đêm, anh nằm, kéo dài thẳng nhỏ, nghĩ đến chị và thấy niềm thông cảm dâng lên trong đầu. Đúng ra chị đáng thương, đáng thương nhiều hơn đáng trách, bởi vì chị là đàn bà. Một người đúng ra bất hạnh gấp nhiều lần sung sướng. Số tài sản kếch xù chị sở hữu, có ăn nhằm gì cho sự chịu đựng. Tiếng rên quen mà lạ lại trở về trong giấc ngủ, âm thanh mà trước đây anh từng ám ảnh. Đó là dấu hiệu của điều gì thì anh chưa biết, nhưng tiếng rên này nghe rõ lắm.

Nghe lời Nhiều, người đàn bà bỗng bột tên Giang gọi điện liên lạc với Thuận, đề nghị nói lại hợp đồng. Thuận như đã hứa với người chị, nhận lời. Chị ta cần vẽ bốn bức tranh với các tư thế: ngồi, đứng, nằm và ngồi bó gối. Tổng cộng số tiền là 80 triệu. Số tiền này so với tiền lãi bức tranh giả đem lại thì chẳng đáng gì, nhưng nó cho phép anh có thêm tiền để mua nhà, mà thời gian dành cho nó không nhiều.

Giang không bỗng bột táo tợn như trước nữa. Chị từ từ trút quần áo, tất nhiên, có kêu gọi, vì nếu được chàng họa sĩ để ý thì càng tốt. Nụ cười của chị ta rung rung trên đệm. Trước khi yên vị ở một vị trí theo yêu cầu, chị tranh thủ đưa tay vuốt nhẹ một lượt thân thể, xuất xoa.

Không theo ý đồ của Giang ban đầu. Thuận thản nhiên như không, cho dù, trước thân thể đàn bà, anh chẳng thể không ham muốn.

Số tiền anh có tạm thời chưa đủ để mua nhà. Nhiều chủ động cầm đến cho anh vay, lại nhờ bạn giúp làm thủ tục. Vì thế, chẳng mấy chốc anh đã mua được ngôi nhà với số tiền khiêm tốn ba trăm triệu. Ngôi nhà hai tầng trong một con hẻm nhỏ, cách phòng tranh của anh không xa. Sửa sang tí chút, sắm thêm ít đồ, anh đã có thể đón mẹ mình lên.

Đó là ngày hạnh phúc nhất đối với hai mẹ con. Bà mẹ hả hê trước thành quả của con mình. "Con giỏi lắm, cuối cùng thì con cũng làm được điều mình muốn. Mẹ rất tự hào"

Niềm vui của mẹ, đương nhiên, thấp lên niềm vui lớn trong anh. Anh là con trai bà, giờ là độc nhất. Hai mẹ con nương tựa vào nhau, sống trong dòng đời nghiệt ngã này.

Mẹ hỏi vợ con đâu, anh phải nói dối, anh không muốn mẹ biết sự thật lúc này, khi mà mẹ chưa vui được bao lâu. Anh nói với mẹ: nhà con đi công tác xa, rồi cô ấy sẽ về. Bà mẹ tin thật, nói con dâu chăm chỉ, nhưng vẫn không quên nhắc con trai nhớ bảo vợ con về sớm. Rồi có lần, chợt nhớ ra điều gì, bà nói "Con dâu mình, sao lâu không về quê thăm nhỉ?". Để mẹ an tâm, Thuận nghĩ ra cách nhờ một cô bạn giả làm con dâu, gọi điện về, hỏi thăm mẹ chồng, khiến bà cảm động.

Thuận có thể thấy được sự mãn nguyện của mẹ trên khuôn mặt, đôi mắt bà. Trước đây, khi còn bé, mẹ dạy anh nhiều điều. Điều mà anh ghi nhớ nhất là những lần vấp ngã. Có lần, anh vấp, ngã va đầu vào chum tương, cái chum kêu đến cốc! Đầu anh sưng húp, khóc ré lên. Mẹ chạy lại, thổi thổi, xoa xoa lên đầu cho con và nói không sao, con mẹ khỏe. Rồi mẹ bảo anh "Con hãy xin lỗi cái chum tương đi". Anh lại khoanh tay cẩn thận "Xin lỗi chum tương" trong khi nước mắt vẫn dài. Người ta vẫn đổ dành con trẻ khi chúng bị ngã là đánh vào các đồ vật, coi như chúng là thủ phạm gây ra cơn đau cho con mình. Nhưng mẹ anh khác, mẹ anh đã bảo anh xin lỗi đồ vật, đó là bài học tự nhận trách nhiệm về mình, chứ không phải đổ thừa cho ai khác.

Vì nhiều việc nên chỉ buổi tối Thuận mới trở về nhà. Có đêm, vẽ tranh khuya, anh ngủ lại luôn. Mẹ hỏi sao con không về nhà ăn cơm với mẹ. Anh nói buổi trưa ăn cơm ở xưởng chép, buổi tối ham vẽ có khi không ăn, nên mẹ cứ nấu vừa cơm, tối con không về thì thừa, phí lắm.

Mẹ nhìn anh, ái ngại, có vợ rồi còn vất vả thế, cứ phải cơm hàng cháo chợ. Mẹ bảo mẹ sẽ nấu cơm cả trưa cả tối, con về ăn cho vui, mình mẹ buồn. Nhưng lý do công việc, anh không thể vâng lời mẹ trong chuyện này, vì thế mẹ thấy cô đơn.

4. Chuyện Thuận đi chơi Đồ Sơn cùng Nhiễm bị chồng chị ta phát hiện. Ngay cả chuyện vay tiền anh ta cũng biết. Là có ai đó mách nẻo. Mà ai mách được nhỉ, lý do thì cả hai đều chịu.

Anh chồng trở về, ghen dữ dội. Đầu tiên là đập tan tành chiếc ti vi để thể hiện sức mạnh gia trưởng. Nhiễm sợ run người, anh ta không cho chị thanh minh.

Anh ta còn biết số điện thoại của Thuận, gọi điện đến bằng những lời dọa nạt đầy sát khí. Chưa kịp hiểu chuyện thì người ở đầu dây kia tuyên bố "Này thằng nhóc, mày quên chuyện kia đi, đừng động đến vợ tao, không thì tao đốt nhà đấy. Tranh khóa thân à? Chỉ là cách gọi dục để tiếp cận nhau thôi." Chiếc điện thoại lạnh lùng đột ngột đánh cúp. Thuận thả mình xuống đệm, đầu óc choáng váng. Từ đó, mỗi lần chuông điện thoại reo là anh thấy thon thót. Khi nhìn màn hình máy hiện lên tên của người quen, anh mới thở phào.

Đã có cuộc cãi vã trong ngôi nhà của Nhiễm. Về sau, chị phản ứng yếu dần, yếu dần và tắt hẳn. Chẳng muốn đối thoại với ông chồng đang tức giận. Anh ta không có gì sai, chỉ là ghen tuông. Nhưng anh ta có hiểu chị đã chịu ám ức thế nào. Mà chắc anh hiểu chứ, nên không động tay động chân lên da thịt vợ bằng sự phũ phàng của đòn roi.

Nhiễm đã không nghe những lời cảnh cáo của chồng, còn bí mật gọi điện cho Thuận. Điều này không giấu được anh chồng. Anh theo dõi vợ. Và chuyện to tác đã xảy ra. Thuận bị đánh tơi bời. Anh có thể hiểu được lý do. Chồng Nhiễm đã thuê bọn "cóm". Không ngờ anh ta ra tay. Nhưng bọn chúng không đánh Thuận chết, chúng khiến anh bị thương nặng, nhiều răng gãy, đầu tứa máu, bả vai cũng phải khâu hơn mười mũi.

Chồng Nhiễm muốn ly dị. Anh nóng giận đến mức đập tan tác đồ đạc trong nhà. Nhiễm câm lặng đứng một góc như tên tội phạm trước phiên tòa đang ăn năn. Nhiễm không muốn chia tay. Chị không muốn mất chồng. Ô hay, anh chồng cười khềnh "cô muốn đi với thằng khác, tại sao chẳng xa nổi tôi? Tôi giải phóng cho cô đi đấy. Khổ quá còn gì!" "Em xin lỗi, hãy hiểu cho em, em sẽ..." "Đồ mất nết, còn sẽ gì nữa, sẽ rủ chúng nó về đây ngủ chứ gì???" Chưa bao giờ Nhiễm thấy chồng giận thế. Có lẽ, ngoài giận vợ, anh còn hận cả mình nữa, hận mình không có khả năng để vợ hư hỏng. Một người bạn anh cũng mất vợ vì không có khả năng, và vì quá giàu. Anh sợ mình cũng như vậy. Nhiều đêm anh đứng trong bóng tối đốt thuốc, vợ hỏi gì cũng không nói. Anh như người ngoài chuyện cái đơn. Đã đưa cho vợ rồi nhưng vợ chần chừ không ký. Tất nhiên, anh cấm không cho vợ ra ngoài. Cần gì đã có người giúp việc.

5. Thuận tha thân thể chi chút vết thương về nhà với mẹ. Một người bạn đưa anh về phòng trọ. Đã có ý định ở lại phòng trọ để mẹ khỏi đau lòng, nhưng không chắc giấu nổi. Anh muốn có bàn tay mẹ chăm sóc.

Bà mẹ đã khóc thống thiết, nỗi lo lắng chong dầy trên khuôn mặt. Bà xót xa nhìn những vết thương, chỗ nào cũng khiến bà nhói buốt.

Lúc bị thương này, tự dưng Thuận nhớ đến vợ và nước mắt trào ra. Ngày xưa cô ấy chăm sóc mình thế, giờ cô ở đâu. "Anh có lỗi với em, người yêu ơi". Anh nghĩ rằng, trước sau thì mẹ cũng biết chuyện. Chẳng thể lừa mẹ mãi bằng một cô gái thi thoảng gọi điện về. Sau này mẹ biết sẽ đau lòng hơn. Chỉ có hai mẹ con thôi, mẹ nên chấp nhận sự thực này. Sao mình nhẫn tâm thế, mình làm mẹ buồn mất rồi, anh nghĩ, và thấy lo lắng.

Rất khó để diễn đạt, anh đoán đo biết bao nhiêu. Đã có lúc tự bảo sẽ giấu mãi mãi chuyện đó. Người mẹ có thể coi đây là một bất hạnh lớn của đời mình, sẽ khó sống nổi. Nhưng một lúc yếu mềm, anh đã nói ra mất rồi.

- Mẹ, chẳng nào thì mẹ cũng biết. Con không muốn lừa mẹ mãi. Con phải nói chuyện này. Vợ con bỏ đi rồi.

- Bỏ đi, nó bỏ đi đâu, làm sao mà bỏ? -Người mẹ thẳng thốt.

- Bỏ từ đêm động phòng, chúng con thuê nhà nghỉ cho sang. Cô ấy nhận ra con không có khả năng, nên đã bỏ ngay đi đêm đó. Con nói dối mẹ là chúng con đi công tác. Từ đó cô ấy không về với con nữa. Người con

gái gọi điện hỏi thăm mẹ là bạn con.

Bà mẹ chết lặng, khuyu xuống, mắt bà nhăn nhúm, khô khóc. Đây có thể là sai lầm của bà. Ngày trước, bà hy vọng: Một cô gái nào đó chấp nhận lấy con bà, khi là vợ chồng rồi, nếu biết chồng yếu, bắt buộc vẫn phải ở với nhau. Như thế, dù sao con bà cũng có vợ. Lúc này thì bà dường như chắc chắn tin rằng đây là hậu quả của việc làm thất đức từ thế hệ trước. Mẹ chồng bà, bà thằng Thuận ngày xưa làm nhiều điều không phải với dân làng. Ông thằng Thuận có ngoan đạo đến mấy cũng không bù đắp được. Rồi chỉ để được mỗi bố thằng Thuận. Bố thằng Thuận đẻ được hai con trai, thằng cả bị chết đuối, bố thằng Thuận cũng chết. Đến Thuận thì bệnh, là đàn ông mà có khác gì... Ông trời trừng phạt gia đình này, bắt tuyệt tự đây. Bà đâm thù thụt vào ngực, một mực nghĩ tội này là bà thằng Thuận gây ra. Nhưng bà ấy đã chết rồi.

Bà chấp tay, van vỉ kêu xin Chúa. Sao Người nữ bắt chúng con gánh chịu đau khổ này?

Chương bốn

Xưởng chép tranh, say, bông hoa nhảy múa trước mặt

Chàng trai rất muốn chép được khuôn mặt mình lên bức tranh đời. Bởi vì đó là tranh đa màu sắc. Có những gam màu thật tuyệt.

Người ta không thể có được cái gì tốt hơn cái mà người ta chờ đợi.

Đàn ông tìm rượu để quên đàn bà, có ai ngờ rượu càng làm nhớ đàn bà. Cặp đôi mơn mớn trắng quả là hấp dẫn. Ai chữa được căn bệnh này: say. Xã hội có biết bao nhiêu trường hợp như vậy.

Ai có thể nghe thấy, thấu hiểu được những nỗi đau mỗi ngày lại mừng mủ, tiềm ẩn trong con người. Ô, ai cũng nói cuộc đời là bể khổ, mà có mấy ai tự đi tìm cái chết.

1. Chừng hơn mười ngày sau khi ăn đòn của chồng Nhiều, Thuận mới đến xưởng chép tranh. Trước đó ông chủ Tàu trẻ người đã đích thân cùng một họa sĩ nữa mua ba cân cam mang đến, hồn nhiên bỏ ngay trước mặt Thuận đưa anh ăn. Sự trở lại của anh khiến ông rất vui. Có lẽ, gần hai mươi ngày anh không đến, thu nhập của ông giảm sút nhiều nhiều. Nên ông là một trong những người lo lắng nhất khi anh gặp nạn.

Ông chủ Tàu vừa trúng mảnh một vụ đậm, có ý bồi dưỡng cho những người có công. Thuận là chàng trai có công đầu. Bức tranh của một danh họa Pháp vừa mới đến Việt Nam được mấy tuần thì ông chủ đã kiếm được mẩu. Những người khác, thậm chí bó tay trước nó, không sao "chụp" cho y nguyên được, hoặc có chụp được thì tranh không có hồn. Chỉ có Thuận làm nó có hồn. Nên anh là thợ chính trong việc sao nó ra làm nhiều phiên bản, những người khác chỉ phụ thôi. Ông chủ cầm một vốc tiền đưa cho Thuận, anh ngạc nhiên:

- Thế này là thế nào ạ?

- Tiền thưởng, chỗ này cậu đáng được hưởng. Mười triệu đấy. Vụ tranh vừa rồi "chuẩn", khách sành điệu đổ vào mua. Sắp tới sẽ nhờ nhiều ở cậu.

- Nhưng...

- Cậu cứ yên tâm. Không ai làm gắt gao chuyện này đâu. Cậu cũng chẳng phải áy náy về chuyện nghề nghiệp. Cầm đi.

Ông ta ấn vốc tiền vào tay Thuận, khi anh còn chưa biết xử lý ra sao thì Chiu đỗ xích xe máy gần đó.

- Cậu đến làm gì thế? Thuận hỏi.

- Tớ đến đây làm rồi. Chỗ kia, tớ bị đuối.

Thuận có thể đoán chắc chắn nguyên do. Anh chàng này có tài, có tâm với nghề, nhưng có lẽ đi làm theo thầy là một việc quá khó. Chẳng lẽ có lúc lại cãi thầy. Hơn nữa, tuổi trẻ, những suy nghĩ chắc chắn khác người đi trước, trong khi ông thầy một mực theo ý mình. Chịu sao nổi.

Hai người ngồi quán nước chè vỉa hè, cạnh xưởng chép. Chiu phì phèo châm thuốc. Tóc cậu rối bù và có vẻ

vừa trải qua thời gian dài nghĩ suy đắn đo. Theo lời Chiu nói thì giữa anh và gia đình nhà thầy còn chuyện khác. Ông thầy có cô con gái vốn xấu lại vô duyên, vô tư gửi gắm cho chàng họa sĩ tương mạo đảng hoàng sang trọng. Chao ôi gái cơ quan vợ bạn con thầy! Những chuyện ngàn năm khó xử. Chiu không biết phải làm sao, từ chối ư, sợ phụ lòng hy vọng, cô gái tổn thương. Sợ phụ công dưỡng dục bao năm của thầy, khi mà thầy gửi gắm. Thở hắt ra theo khói thuốc, Chiu hỏi Thuận:

- Mẹ cậu ổn chứ?

Thuận tu hết cốc nước chè đá, nói:

- Mẹ tớ đang buồn. Tớ nói chuyện của vợ tớ cho bà cụ rồi. Chính vào cái hôm bị chồng bà Nhiều thuê người đánh. Bà muốn tớ về nhà ăn cơm trưa, nhưng làm sao về được, chỉ ăn bữa tối thôi. Đi đường ngại quá.

- Tớ có thể hiểu được tâm sự của bà cụ mà. Chiu gật gù cái đầu.

- Vậy cậu sẽ tính sao về chuyện nhà ông thầy? Thuận hỏi.

- Cô gái tính thì tốt. Mà lại thực thà quá mức, thế mới thành vô duyên. Cái dáng ấy thì mất đề đấy. Nhưng tớ không chỉ cần người vợ mất đề. Tớ thật thà nói chuyện này với mẹ trong lần về quê để mong bà thông cảm, nếu sau này có chấp nhận cưới thì mẹ tớ đã biết chuyện nàng dâu rồi. Cậu hãy cho tớ lời khuyên.

- Thực sự là chuyện của cậu khó xử. Hoàn cảnh ấy tớ chắc nỗ lực lên mắt.

Gần 12 giờ trưa, Thuận rủ Chiu vào quán rượu gần ngã tư để tâm sự. Hai chàng trai đều có nỗi niềm riêng muốn tỏ bày. Thân nhau từ ngày chân ướt chân ráo bước vào giảng đường mỹ thuật. Có thể nói hai người cùng chí hướng, dành nhiều tâm huyết vì nghệ thuật. Tài thì có, hào hứng thì có, trách nhiệm cũng có nhưng không thoát khỏi sự sai khiến của đồng tiền. Thế mới thành bị kịch âm ỉ.

Rượu vào, nói ra những nỗi niềm của mình. Dường như rượu đã làm cho họ chẳng nghe được nhiều mà chỉ nói. Tiếng nói trộn vào nhau. Đầu giờ chiều hai chàng trai đèo nhau về phòng tranh của Thuận. Anh khoe với bạn bức tranh mình mới vẽ được. Đó là bức tranh vẽ cô điểm đứng dưới bóng đèn đường ban đêm, do một lần ngang qua phố Nguyễn Trãi. Dáng dấp gần như lo lắng tốt độ của cô gái giữa dòng người làm anh chú ý, con tim nao nao cảm giác buồn khó tả. Bức tranh vẽ trong vòng ba đêm.

2. Hai người nằm ngủ ở phòng của Thuận đến gần tối trong cảm giác say sưa mệt mỏi, cơn rượu vẫn bốc lên trong đầu Chiu. Anh ta nhồm dậy lao xe ra phố, chừng nửa tiếng sau lại ôm đồ nhậu và rượu về.

- Định uống cho chết hả?

- Thì mấy khi được say, cậu hãy say cùng tớ nhé.

Giọng nói của Chiu khô khốc, khiến cổ họng của Thuận cũng bỏng rát vì rượu. Cậu ta đã mua về đây rồi, và cần anh an ủi, cần người bạn tâm đắc, anh sẽ cùng uống, và để say được thì tốt. Anh cũng muốn lúc này mình say. Để quên đi. Tìm đến rượu để say và quên đi là điều anh chưa từng làm.

Trải báo ngồi xuống sàn, đồ nhắm được bày ra đĩa, rượu rót ra ly. Chiu chỉ tay vào bức khoả thân: tớ đã từng rất thích loại này. Đã từng rất thích, như thế có nghĩa là cậu ta giờ không thích nữa. Thuận hỏi vì sao, Chiu nói rằng vì đàn bà. Cứ nghĩ đến cô gái con thầy là không chịu được.

Nào, dồ. Chiu nâng cốc lên. Thuận đưa ra cụng và cả hai dốc ngược, cạn sạch.

Nỗi thê lương chảy dài cả buổi tối. Rượu rót ra ly và cạn, và rót, và lại cạn. Hai chàng trai, hai nỗi buồn khác nhau, nỗi buồn nào cũng day dứt, Chiu đã rất phục Thuận là mua được nhà đón mẹ ra ở. Còn anh, anh chưa làm được thế, dù thu nhập chẳng đến nỗi nào. Tiền kiếm được anh đốt bằng rượu và thuốc, và đàn bà. Chiu là kẻ "nghiện" đàn bà, theo cách nói của anh, trái ngược hẳn với Thuận. Hai người có thể cùng chí hướng, cùng suy nghĩ, nhưng khoản này trái ngược hoàn toàn. Cũng do khả năng của từng người, Thuận nói.

Đối tượng Chiu tìm đến là những cô gái điểm loại phồn thực to béo và trắng. Có tuần liệt kê được năm cô. Thuận có can ngăn bạn, nhưng không được. Chiu bảo "tao lấp chỗ trống mà. Ôm con thầy, khó chịu lắm"

Chai rượu thứ hai đã được rót, số phận của chai đầu tiên là cạn kiệt và nằm một góc. Chiu rót trong khi tay run:

- Có bao giờ cậu tính đến chuyện cưới một cô gái khác không? Chịu hồi.

Câu hỏi này khiến con tim Thuận như có hòn đá đè vào, và ngụm rượu bỗng chốc đắng đót. Anh chơm chớp mắt nhìn bạn. Hai con người trong căn phòng với những bức khóa thân, và chỉ nhắc về nỗi buồn. Thuận muốn xua cái không khí này đi quá. Nhưng xua làm sao. Chiu mua đồ nhắm và rượu chủ yếu là muốn được phơi bày tâm sự còn gì.

Trời chìm dần vào đêm và cái quạt có vẻ khua khoắng quá mạnh. Thuận đưa tay cho nhỏ bớt số và nói:

- Chắc không, tớ không có khả năng ấy.

- Cậu nói đi, nhờ y học tác động chứ. Hoặc nhờ bọn đàn bà già nó kéo cho.

Câu nói này phần nhiều cay nghiệt và mỉa mai. Nhưng cậu ta nói sai một nửa. Thuận nghĩ. Có thể nhờ sự tác động của y – khoa học. Đàn bà già thì chẳng thể nào, bởi nhìn thấy của mình họ sẽ chạy, còn đâu can đảm gần gũi. Anh chẳng tự tin vào khoa học với y học. Tiền mất có khi tật vẫn mang. Ai dám đảm bảo với anh khi nói dài thẳng nhỏ, nó sẽ an toàn và hoạt động tốt.

Quan trọng hơn, là nhiều lúc, Thuận chẳng tự tin để nhìn nó nữa. Đì toa-lét, nhiều khi, chỉ kéo khoá quần, rồi để thẳng nhỏ làm gì thì làm. Vậy thì làm sao anh muốn mang nó đi để người ta phẫu thuật.

- Cậu nghĩ gì thế?

- Chắc không tác động vào nó đâu, Thuận nói, tớ ở vậy thôi.

Chiu quắc mắt, gay gắt:

- Đừng đại dột nữa, thẳng đàn, mày phải làm đàn ông!

Nghĩ về điều đó, con tim Thuận muốn nhảy ra ngoài. Có rượu, anh lại yếu mềm. Yếu mềm trước bạn, yếu mềm rượu và đồ nhắm. Đôi mắt hoa lên, long lanh. Chiu nhìn thấy mắt bạn long lanh, ha hả cười, rồi cả hai ha hả cười. Cười chất ra nước mắt.

Rượu say, họ nằm vật ra, giữa đồng hồ lớn và mùi men nồng nặc, nhệu nhạo hát Diễm xưa và nghĩ về xưởng chép tranh, đàn bà, đời...

3. Xưởng tranh của ông chủ Tàu có ngót ngét bốn chục năm. Nó được gây dựng bởi tâm huyết của cha ông, và khi ông cụ mất thì ông Tàu thừa hưởng. Xưởng tranh chìm ngấm trước sự vận động của xã hội nói rộng và ngành hội họa nói hẹp. Làm ăn lương thiện, cây cọc sáng tác với nghệ thuật là chấp nhận cái nghèo. Nên theo thị trường chép tranh bán mua xe hơi, chi tiêu phung phí là đường đi được nhiều người chuộng và chọn. Nên ngẫu nhiên, những Trần Văn Cẩn, Bùi Xuân Phái, Tô Ngọc Vân, những danh họa Pháp với Đức, với Italia...trở thành những tiền nhân giúp họ kiếm tiền mà chẳng cần phải đào sâu vát vũa. Hơn một lần, ông chủ Tàu báng bỏ vào những trường phái này nọ, siêu với thực, tĩnh với vật...Ông tôn thờ trường phái thực dụng, mỗi ngày lại tăng thêm phần tôn thờ. Đồng tiền có sức mạnh khủng khiếp, ông nói, và ông muốn tận dụng suốt thời gian để kiếm tiền.

Ông chủ Tàu quan hệ nhiều với quan chức. Nghe đâu "ô-dù" của ông lớn lắm. Thuận không hình dung được nó lớn cỡ nào, chỉ biết rằng ông được bọc bởi những lớp vỏ rất cứng. Những cái vỏ tan tác sạch sẽ mới vào được đến ông. Ông giao việc quản lý cho Nhượng, một gã đồ con ngu si bảo thủ nhưng được cái trung thành với chủ. Tên này có nhiệm vụ đốc thúc anh em. Xưởng nhỏ thì ông nhân ra, xây thêm tầng, mở vào trong ngõ hẹp căn phòng bốn mươi tám mét vuông rưỡi. Vẽ xong thì mang ra ngoài trưng bày, gặp khách thì bán. Ông chủ Tàu xưa kia có biết thầy của Thuận. Một người thầy vĩ đại như thế làm sao không nổi tiếng, không bị giới kinh doanh hội họa để ý. Nhưng thầy không mấy ưa Tàu. Với thầy Tàu là con người thực dụng và khó tin. Thầy dặn Thuận hãy đề phòng hắn. Nhưng Thuận đã không đề phòng được, vương ngay đời mình vào hắn rồi. Khi Thuận ra trường và loay hoay tìm việc làm thì những cơ sở lớn lắt đầu, đều là bè cánh của Tàu. Tàu đã cố tình "phím" cho các cơ sở như vậy để Thuận phải về với mình. Khi Thuận đi làm thiết kế cho một công ty quảng cáo tư nhân nhỏ, cầu mong chút ít tiền lương và yên bình, thì có hàng loạt những rủi ro xảy ra, như bị đụng xe, bị hắt nước từ tầng cao xuống, rồi bị móc túi...tất cả những chuyện ấy đều Tàu gây ra. Tàu biết giá trị của Thuận, nên Tàu bày trò.

Mấy năm rồi nhĩ, ba năm, à không, gần bốn năm, Thuận làm dưới trướng của chủ Tàu. Những cống hiến của anh với ông chủ có thể nói là nhiều, chủ Tàu còn chưa muốn buông tha. Anh còn có thể lợi dụng được nữa.

Thuận nghĩ, sẽ có lúc thoát khỏi Tàu.

Ngoài tài năng của thanh niên như Thuận, Tàu còn lợi dụng cả nhanh sắc của đàn bà. Đám nhân viên nữ trong xưởng của Tàu lúc nào cũng xấp năm, sáu cô, phần lớn tài mọn nhan sắc khiêm tốn và đầy đà da thịt, nên sẵn sàng đánh đổi cái mình có để lấy cái còn thiếu thốn. Vợ chủ Tàu là một người đàn bà có nhiều học thức tu nghiệp ở Nga về, hiện đang làm cho một cơ quan Bộ, rất có uy tín, tuy nhiên, nhan sắc lại khiêm tốn, và dù có chung thủy thì cũng phải có lúc bài hoải chán ngán. Trong khi ngày xưa, ông cụ muốn Tàu lấy cô ta là vì quan hệ với phụ huynh cô ấy, vả lại, cô có cái học thức bù lại. Ngày đó Tàu khiên cưỡng nghe theo lời cha. Nay thì, ngoài công việc ở Bộ, vợ Tàu bịu ríu với ba đứa con, chẳng còn thời gian nào quan tâm đến cái xưởng cách biệt một nơi của chồng. Đó là thuận lợi để Tàu có thể "nâng niu" những bóng hồng dưới quyền mình. Mấy lần, trong lúc ngà ngà rượu, Tàu vô tình nói ra rằng đứa con gái nào đến xin việc cũng đều bị ông "ném" trước, không chấp nhận thì thôi. Cũng có cô cứng rắn từ chối, chẳng nhận thì đừng, đại gì, chuẩn. Nhưng cũng có cô vừa muốn có việc vừa ngã lòng bởi những chài mồi khéo léo của Tàu, lại ít nhất một lần được đưa đi thưởng thức đặc sản, nên những lần đó tha hồ thoả thuận giữa đôi bên. Tàu còn là kẻ được chút ít mẽ ngoài kéo lại, hiển dâng cho ông chủ mình vừa trẻ vừa đẹp mẽ chẳng thiệt thòi gì.

Thuận thừa biết những điều bỉ ổi ông chủ gây ra, nhưng biết giải quyết ra sao. Đàn bà con gái đại thì chết. Thế nhưng có cô dường như yêu chủ Tàu thật, dốc lòng dốc sức tương tư dài dài bao ngày tháng, lao tâm khổ tứ vẽ chân dung Tàu bằng tấm lòng nhi nữ trân trọng. Có cô còn dịu dàng vẽ mình đứng bên ông chủ trong một không gian lãng mạn và cả hai tình tứ, rồi đưa ông chủ xem. Chủ Tàu cười: đẹp đấy, cho anh nhá! Cô gái ừ ừ quay đi, đánh một ánh mắt đưa tình, chỉ cần có thể, nếu không có ai để ý, chủ Tàu nghiêm nhiên đặt tay mình lên ngực cô gái.

Gần đây Phi Tuyết, là một cô gái có vẻ khả ái nhất ở xưởng chép, đã từng được Tàu nâng như nâng trứng muốn nổi tình, ý đồ với Thuận. Phi Tuyết khen Thuận đẹp trai lại cao to không ngớt. Có lúc còn thô tục rất thực tế rằng: anh ngủ với vợ làm chuyện ấy chắc khoẻ lắm. Câu nói ấy chẳng cần giải thích cũng biết Thuận đỏ bừng mặt. Cô bên cạnh chêm vào: "Anh Thuận chả biết đàn bà con gái là gì đâu". Phi Tuyết cãi: "Nhìn anh ấy phương phi thế kia, rất đàn ông, sao mà nói thế?" "Thì tao chỉ biết thế, ai cũng thấy Thuận phương phi, phương phi chưa chắc đã khoẻ. Ha ha..."

Mấy con nặc nô, Thuận nghĩ, lại chạm vào nỗi đau của ông, ông mà...ông cho từng đứa chết.

Còn Yên nữa, Yên là cô gái kém nhan sắc nhưng sở hữu những khối thịt phì nhiêu, chúng nung núc phồng phang giữa thanh thiên bạch nhật, đã nhiều lần khiến cảm xúc của Thuận dựng lên, vui vẻ tự gán ghép mình với chàng họa sĩ một cách ác độc.

"Em thích cái vẻ ngờ nghệch của anh. Mình chơi trò vợ chồng đi, hợp thì tiến. Em chả kém gì con Phi Tuyết, anh đừng khinh"

Chao ơ, nếu ăn nói tí chút nghệ thuật thì Thuận đã chẳng muốn nôn mửa lúc này. Trong việc chép tranh, cô chép chẳng nổi nào, nhưng khi tô vẽ trên khuôn mặt mình, hoặc cảm hứng nổi muốn chép khuôn mặt ai đó nên mặt mình, cô lại tỏ ra quá vụng về, đến nỗi, khi nhăn nhó cười, những tảng son màu bạc ra, vô tình.

"Anh cũng thích em lắm, nhưng chả biết có đến được với nhau không, bởi vì giữa thích và đi đến đích là cả một đoạn dài. Anh thì quá yêu nghệ thuật". Thuận vờ văn vẻ tí chút kiếm câu chuyện cho khuây khoả, nhưng lại là tiền đề để Yên nán nã.

"Hãy coi em là giá trị nghệ thuật của anh đi. Điều gì cản trở anh nữa, hãy nói với em, em giải quyết hết"

Mười mười đấy không phải đùa. Các cô thềm tình thật, thềm đàn ông cho cái tình nồng nàn, và cần một bờ vai, chứ chẳng phải vài cuộc chơi với chủ Tàu. Các cô cũng là những con người, tí chút nghệ thuật vẽ vờn đâm khó lấy chồng. Anh chàng chẳng biết nói gì thêm, sợ nỗi lời gây đến sự hy vọng từ phía kia, rồi khó lòng thoát khỏi. Nhưng chẳng cần anh phải nói thêm gì thì từ phía Yên đã có chút ít hy vọng nào đó rồi. Buổi trưa đó cứ nài nỉ mời anh đi ăn cơm cùng. Thuận thấy bất ngờ, nhìn Chiu rồi buồn bã quay đi. Yên lẩn tới, nài nỉ. Phải khó khăn lắm anh mới thoát được khi lấy lý do mẹ gọi về có việc. Yên còn nói sẽ sắp xếp thời gian đến "bái kiến" mẹ anh.

Trong lúc anh và Chiu ngồi ăn cơm thì Phi Tuyết gọi điện, hùng hổ nói bằng giọng ghen đặc biệt "Tại sao anh không thích em mà thích nó. Tại sao anh không nhận lời hẹn hò với em mà có ý với nó? Em không bằng nó à? Có thấy là em hơn nó nhiều không! Ngay tối nay, anh phải đưa em đi chơi và xin lỗi em, không thì...không thì...đừng nhìn em!"

Thuận tắt phụt nguồn, cười ha hả, chua chát với Chiu:

- Khó xử rồi đây, Phi Tuyết, nó ghen cậu ạ. Ghen với Yên!

- Chúng nó thích cậu, Thuận ạ.

- Nhưng mà...

- Rất khó nói. Cậu phải dứt điểm, đừng để chuyện gì xảy ra. Dính dáng đến tay Tàu mệt lắm.

4. Chiu gọi điện rủ Thuận đi uống rượu, sự buồn bã bất ngờ thốt ra trong cốc sắt- chiếc đi động. Thuận đang ở nhà với mẹ, xin phép rồi nổ máy đi.

Quán Long Xồm. Chiu đã ngồi từ bao giờ, đầu hiu trước bao nhiêu khách và chai rượu đã cạn nửa.

- Trời, cậu uống thế này rồi à!

Chiu đóng đũa con mắt đảo ngược lên:

- Ngồi đi, tớ buồn quá!

- Chuyện gì vậy?

- Đàn bà chứ còn gì nữa. Là cô gái con thầy đó. Ông bà già tớ lại ưng, bảo đến cái tuổi này còn kén cá chọn canh cái nỗi gì. Lấy một đứa cho nó đẻ. Tớ nặng về cái vấn đề con cả quá, chả biết thế nào nữa. Quá áp lực. Có lẽ cứ cưới thôi.

- Không yêu thì cưới thế nào?

- Làm theo ông bà già, theo ý thầy, theo ý cô ấy, tớ sống vì mọi người thôi. Kiếp sau mới được theo ý mình.

Chiu tu ừng ực, liên tục hắt ra những hơi thở dài. Thuận rất muốn được làm điều gì đó cho người bạn thân này. Nhưng bản thân anh cũng có những nỗi khổ, đành hai người nói cho nhau nghe, và thông cảm, động viên nhau. Thuận bảo bạn hãy suy nghĩ cho kỹ. Làm người cứ phải đi nghe hết người này đến người khác, thực sự mệt. Anh kể cho bạn nghe chuyện của mình. Chuyện của anh bi đát chẳng kém. Yên, một hôm đến tận nhà tự ra mắt mẹ chồng tương lai. Điều đó khiến Thuận thót tim.

"Con với anh Thuận hợp nhau lắm bác ạ, con yêu anh ấy thực lòng, còn anh ấy dành nhiều tâm huyết vì nghệ thuật, con chịu đựng được..."

Lời nào cũng cửa một vết sắc ngọt vào tim Thuận, còn mẹ anh, có vẻ hài lòng về sự táo bạo và hồn nhiên của cô gái. Có lẽ, với bà, cô là quá đủ tiêu chuẩn cho một đứa con dâu.

- Cậu có thấy đau lòng không?

Chiu giờ giờ cốc rượu lên, chạm vào cốc của Thuận vẫn đặt bàn chưa kịp nhấc.

- Nó kinh khủng thế à? Con bé này bạo liệt quá chừng!

- Táo tợn nữa. Vì thế tớ mới sợ.

Sau buổi rượu, sáng sau không thấy Chiu đến xưởng chép. Gọi điện không liên lạc được. Thuận cho rằng Chiu đang cố gắng làm một cái gì đó, chỉ biết chấp tay cầu khẩn cho bạn bình an vô sự.

Chẳng phải đợi lâu, mấy hôm sau, Chiu vác khuôn mặt hốc hác phờ phạc đến xưởng, ném mình xuống ghế và dờ dẩn ngồi đó. Tất cả nhìn anh với con mắt dò xét. Phi Tuyết, An Nhi chêm vào mấy câu châm chọc khiến Chiu quát mắng loạn xạ. Sao thế cậu, Thuận hỏi. Chiu bá vai bạn, kéo ra quán nước chè vỉa hè ngồi. Chiu lắc đầu nói, có lẽ phải làm thật, không còn cách nào khác. Ông bà già ép tớ quyết định ngay, không thì từ mặt. Trách nhiệm của tớ chỉ là làm đám cưới cho xong, rồi để con, có phải không?

Vẫn là cách uống độc đáo, tu ực hết cốc trà đá và gọi thêm cốc khác. Thuận đặt tay lên vai bạn:

- Có những chuyện ta không thể quyết định được. Bố mẹ chỉ muốn tốt cho cậu thôi.

- Tớ thì cảm thấy ông bà già tớ như bị bùa mê thuốc lú. Chẳng phải tầm thịnh tình gì mà phải hậu hĩnh với gia đình đằng kia như thế. Phải do bọn trẻ quyết định chứ. Thôi, xin nghe theo sự sắp đặt của thầy, của cha mẹ vậy. Cưới!

Chiu gần như đã hạ quyết tâm sẽ làm đám cưới. "Hắn nói rằng cha mẹ dùng hắn để hậu đãi ông thầy cơ đấy"-Thuận nghĩ, anh chưa chút cười.

Chiu đã làm đám cưới, rất nhanh. Chủ Tàu đưa mười triệu ra để Chiu chi tiêu. Đó cũng giống như chút ít hậu đãi với hiền tài. Chiu cảm động nhận lấy, cảm ơn người đã dành cho đặc ân này. Nhìn cái điệu bộ khiên cưỡng vui, mở miệng cười của bạn mà Thuận thấm thía làm sao sự ép buộc. Cảm giác bị ép buộc cưới người con gái không yêu thế nào nhỉ? Cảm giác ôm và ngủ với người con gái mình không thích thế nào nhỉ?

Nhưng sau đám cưới, lại thấy Chiu rất vui. Chiu nói cô ấy tỏ ra dịu dàng hết mực, biết chiều chồng, biết tạo niềm vui cho chồng. Vợ Chiu nói nếu anh muốn em đi làm kiếm tiền, em sẽ đi, còn không, em sẽ chỉ ở nhà, chăm sóc cha mẹ chồng, và anh, và đẻ con. Tất nhiên Chiu chẳng muốn vợ ra ngoài kiếm tiền. Một mình anh là đủ, hơn nữa, vợ anh còn có cổ phần ở cửa hàng, hàng tháng vẫn có tiền. Vậy thì đáng mừng rồi, Thuận nói, thấy cậu hả hê và chẳng còn lo lắng gì nữa, tớ mừng lắm.

Riêng Thuận, những rắc rối vẫn không chịu buông tha. Phi Tuyết và Yên vẫn bí mật giấu ông chủ tấn công anh, bằng cách gọi điện, đến nhà tìm và nhắn tin. Thuận tắt máy thì hoặc các cô đến nhà mẹ, hoặc đến phòng tranh riêng để tìm. Có khi hai cô gặp nhau, cô đến trước phụng phịu rút lui với cái ngúyt dài. Trong chuyện này, về phần ứng xử thì Phi Tuyết có chút dịu dàng và tự trọng hơn. Yên báng bỏ thô thiển và không biết cảm chường. Khi không chịu đựng được nữa, anh sáng giọng đến phủ phàng:

-Cầu xin cô hãy buông tha cho tôi. Kiếp trước tôi nợ cái gì mà kiếp này cứ những nhặng theo thế? Hãy tránh xa tôi ra, tôi không thích hợp với cô đâu, hãy đi tìm người khác đi. Lòng tự trọng của cô đâu cả rồi?

Yên nói bằng cái miệng mèo mếu:

- Nhưng em chỉ thích mỗi mình anh thôi. Hay là anh đồng ý con Phi Tuyết rồi và chê em. Em biết là em không tốt, nhưng sẽ cố gắng để làm hài lòng anh. Anh không thấy chuyện của anh Chiu à? Anh ấy cũng chẳng thích vợ, thế rồi vẫn hài lòng vì vợ đấy thôi.

- Tôi không phải thằng Chiu. Hãy đi, ra khỏi nhà tôi, đừng bao giờ đến đây nữa.

Thuận xềnh xệch kéo tay, đẩy Yên ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại, mặc cho cô kêu gào. Rồi cũng đến lúc cô nổ máy xe, cuốn đi.

Anh xin với chủ Tàu đừng để anh làm việc gần với Phi Tuyết và Yên. Yêu cầu này của anh được chấp nhận. Chủ Tàu sẽ chuyển hai cô này sang xưởng khác với lý do xưởng đó thiếu người, cần hai cô giúp đỡ. Tất nhiên, chẳng thể tránh khỏi những thắc mắc này nọ. Hai cô dù có phòng má trợn mắt cũng phải nghe chủ. Không nghe thì mất việc. Hàng năm, những sinh viên ra trường xoàng xĩnh như hai cô nhiều vô kể. Tạm thời, môi trường làm việc của anh "trong sạch", nhưng chưa thể nào yên ổn, vẫn có những cuộc điện thoại gọi đến, hỏi tại sao anh làm thế, tại sao tại sao? Và để tránh hai cô làm phiền, anh sẵn sàng nói với mẹ là hai cô này đến đừng mở cửa. Anh cũng đóng chặt cửa phòng mình, ai gọi, không phải là hai cô mới mở cửa. Nhưng mẹ anh tỏ ra không thích chuyện này, hỏi: tại sao phải làm thế. Anh không nói lý do và chỉ nói không thích họ xuất hiện. Mẹ anh bảo "Con Yên được đấy chứ, mẹ thích nó" "Trời ơi, nhưng con thì không, mẹ cứ làm theo ý con là được". Bà cụ chừng từng đi xuống nhà bếp.

Những đêm dài thê lương bao trùm lên căn phòng của chàng trai. Khi đã rất khuya, có một tin nhắn của Phi Tuyết, điệu đà nói rằng muốn ngủ với anh, muốn có con với anh, muốn làm vợ anh...thì anh lại mơ màng nghe thấy tiếng rên đâu đây. Tiếng rên lạc thú và hơi thở gấp. Anh bỏ hết quần áo, vào nhà tắm dội xô nước rồi lên. Tiếng rên vẫn không chịu buông tha.

Chương năm

Với người bạn ở quê, những cảm hờn trước đó

Đi sâu vào quá khứ, chàng trai luôn vấp phải niên thiếu của mình.

Tâm nguyện của những người mẹ quê thường nhỏ bé và bình dị. Nhưng rất khó thành hiện thực. Và lòng mẹ

nhức nhối.

1. Đi ngoài phố, vô tình Thuận gặp vợ chồng Quê-Quế đi ngang qua. Quê khệ nệ mang những thứ đồ linh kinh trên người, còn Quế kèn càng mang cái bụng chửa, và một bàn tay không ngừng đỡ lấy đứa con. Có lẽ cô ta sợ đứa con sẽ rơi mất. Thuận đứng lại gọi, thấy anh, cả hai mừng lắm. Ngày trẻ con, Quê là thằng chơi thân nhất với Thuận, nó ở làng Vân không theo đạo Thiên chúa, nên dù thân thiết, cả hai cũng phải bí mật không dám công khai trước mặt bọn trẻ con làng đạo. Chúng nghi ngờ. Nếu thấy hai thằng đi với nhau, chúng sẽ cho thằng Quê tan xác.

- Vào, vào quán uống nước đã hai bạn. Sao hai vợ chồng lại có hứng thú lên phố thế này.

- Ừ, bà xã sắp đẻ, cho bà xã đi mua sắm ở Hà Nội, cho biết thế nào là đồ ở phố.

- Chăm vợ quá nhỉ! Tôi ghen đấy - Thuận nói.

Thuận dẫn hai vợ chồng Quê vào quán. Quán sang trọng và có máy lạnh, lại có cái quạt gì to đùng, thổi phè phè. Đôi mắt của vợ Quê dường như không chịu yên một chỗ. Có lẽ mọi thứ với cô, đều lạ lẫm.

Sau khi uống trà chanh và lipton, Thuận gợi ý đưa hai vợ chồng đi ăn cơm, uống bia. Vợ Quê có vẻ vội vàng, hoặc ngại ngùng không muốn, nhưng Quê xua đi "Em này, hai anh em lâu ngày mới gặp, nhất là chốn phố xá thế này. Thì mình cứ thưởng thức bữa bia ở phố cho oai, anh về bán tạ cá đi, tha hồ. Bạn anh là Thuận đây, ngày xưa thoáng lắm. Chẳng chê anh bên lương, vẫn chơi, nên bị bọn trẻ bên đạo ghen ghét. Ta đi nhé"

Thế là vào quán. Quê cười khoan khoái. Thuận cũng khoan khoái cười. Có lẽ, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau được nói chuyện thoải mái. Trước đây, đều phải lén lút, trốn tránh. Tuổi thơ, nơm nớp trong lo âu.

Quê sờ hũu bộ răng vàng khè, nhiều bựa, bên mép có mấy nốt ruồi, điều ấy tạo ra sự ngộ nghĩnh đáng yêu của nó. Giờ ngồi ăn, bộ răng ấy không ngót vầu ra vì sung sướng. Quê đưa miếng đậu "lướt ván" lên miệng sau khi dìm nó vào bát mắm tôm, nói: đúng là ở phố, làm gì cũng ngon. Nước bọt trong miệng gã bắn búa xua. Có vẻ vợ Quê hơi ngại vì sự thô kệch của chồng, nên đã đưa tay vỗ vào đùi gã. Còn gã vẫn thản nhiên như không. Với Thuận, điều này không làm giảm bớt đi tình bạn.

- Nào uống đi, xong vào nhà tôi nghỉ hai bạn ạ.

Quê hưởng ứng:

- Uống đi.

Cuộc nhậu này, làm Thuận nhớ lại chuyện tình và chuyện làm ăn của hai bạn. Ngày ấy, anh chỉ biết qua loa Quế chứ không chơi thân như Quê. Sau này đi học, về nhà, nghe mẹ kể, thấy chuyện tình của họ lãng mạn quá. Trong cuộc nhậu này, cả hai người hồn nhiên kể ra, chẳng giấu giếm. Cho gần gũi phải không ông bạn? Vàng!

2. Hai nhà cách nhau chừng mười phút con trâu đi bộ, đường gạch nghiêng mộc mạc hồng hồng. Lối gạch nghiêng là lối thường xuyên Quê dắt trâu ra đồng, và ngừ nhà kia, một con bộ cứ giờ ấy ghé mắt lờn nhõn. Con bộ ấy tên Quế, người làng gọi Quế hăm. Quế hăm đợi chờ Quê hấp, một đôi trời se duyên. Người ỏm ỏm miệng núi thế, kẻ chẳng ỏm ỏm miệng cũng núi thế. Núi cho sướng, cho vui, cho thỏa sự cợt đùa ngả ngớn.

Nhà Quờn nui một trầu mẹ, trầu con với một chày bũ. Ngày ngày nú nhận nhiệm vụ phải làm cả ba no nờ, khụng no thờ cha mắng mẹ mắng. Trỡnh độ hết lớp bốn. Không phải Quê học dốt, mà là ngày đó, có đứa ném vôi vào người cụ giỏo, một tảng trắng xoà treo tròn ngực cô. Quê chồm lên vuốt hộ để tảng vôi rớt xuống, liền bị cụ giỏo khớp vào tội...lợi dụng, vụ lễ, bị kỷ luật, bị kộo về gia đỡnh, từ đó bỏ học. Bỏ học thờ gấn đời mỡnh với đồng ruộng, trâu bũ. Quê thả hồn tuổi thơ trên những triền đê, những cánh đồng hoang vắng. Hay cả cái nắng mưa mộc mạc hồn quẽ. Đầu tóc nó khét lệt mùi nắng gió, người nó tanh tanh hơi bũn.

Tính Quê hơi hỡm hấp thật, ai núi gỡ cũng nhe răng cười. Người thấp nhỏ đội nún mờ, dắt bũ, trung giống một cõy nắm biết đi. Quờn lại rất hay bị trêu, nhất là cánh phụ nữ đi làm đồng. Đó bị trêu thường biến thành trũ hẽ cho thỡn hạ, mà thành trũ hẽ thờ chẳng diên cũng thành diên. Quẽ chẳng quan trọng người khỏc gọi mỡnh là gỡ, cứ hiện như đất, vui như tẻt. Lại hay giúp đỡ người, ai mà nỡnh vào mấỵ cõu thờ cả buổi hiễn sức lao động cho người đó.

Quế cũng là đứa chần bủ, bỏ học sớm, ớt hơn Quê hai tuổi: mười bảy. Quê chưa nói chuyện với Quế bao giờ. Hai đứa khinh nhau. Quê chê Quế xấu, Quế chê Quê lùn. Nhưng chẳng hiểu sao lũ trẻ trong làng lại làm một bài vố tai hại về hai đứa: "Thằng lùn đứa xấu yêu đương. Để ra một lũ xấu lùn như nhau. Người ta chẳng biết gỡ đâu. Yêu rồi thờ kẻ đời nhau là gỡ..." Chỉ Quế là tức giận, nờn nú cũng làm một bài đối lại và lúc dong trâu ra đồng, cứ vắn vơ đọc "Người xinh lấy đất làm thuyền. Người xinh lấy đất làm thuyền sang sụng. Phận em chẳng phải má hồng. Nên đâu tơ tưởng lấy chồng đào hoa..."

Quê chạm mặt Quế vào một dịp, cả nhà Quế đang gặt lúa dưới ruộng, Quê ngang qua. Có người trêu con Quế yêu thằng Quê. Đố thằng Quê xuống gặt hộ. Quê đỏ mặt, nói bận. Bỏ con Quế tởnh cũng man mắt, có người gỏn ghộp Quê với con gỏi mớnh thờ khoải chó chèn vào:

- Mày xuống gặt, tao gả con gỏi cho.

Quê làu bàu trong miệng:

- Khụng, tụi đang bận, cùn việc nhà tụi.

Quê đi một quóng xa, bố cái Quế vẫn ở ới gọi:

- Quê ời, mày hỗn thế, thóch con tao mà khụng dỏm xuống.

Quê bực mớnh quay lại, lội ruộng, thùng thẳng, tụi sẽ làm để chứng tỏ không hèn, nhưng tụi khụng thóch con ụng.

Rồi nó xắn tay áo, hùng hục vác những bó lúa đó được bó lại mang lên đường, chẳng mấy chốc ruộng lúa đó vơi. Con Quế cứ hở mồm nhớn. Người ta lại xým vào trêu, quờn việc "Nhà ụng Tờn cú con rẻ khoẻ quỏ. Làm xong bảo sang giỷp nhà tụi với", "Đôi này đẹp quá đi mất. Cưới phải mời cả làng nhộ"... Khi khụng cùn một bú lĩa nào ngả ở ruộng, Quê đứng lên, nói tụi phải đi, tụi khụng thóch con ụng bà. Quế tức lắm, mụi mím chặt, ném cục đất rơi phía sau người vừa đi, rạch một vết thương vào chiều.

Tối đó hai đứa gặp nhau ngoài đờnh, Quế vẫn ạm hận ban chiều. Nú núi Quê xỉ nhục nú:

- Này, tụi chẳng thèm anh đâu mà anh núi thế. Xỉ nhục người ta à!

- Tụi khụng xỉ nhục ai, tụi làm cỏi cần làm. Tụi khụng thóch cự.

- Con này cũng chẳng ưa anh.

- Nhưng tại sao bố cự núi thế?

- Tụi khụng biết. Giời ời là giời!

Cứ thế, Quế thét lên như lợn bị chọc tiết. Đám thanh niên xým lại. Đám thanh niên tưởng Quê xàm xở Quế, hét lên: Đôi trai gỏi này yêu nhau mà cùn đánh nhau này. Cả hai xấu hổ bỏ đi.

Cha Quê bán con trâu, trích ít tiền mua một cái xe Babétta màu đỏ gạch, tiếng máy nổ ành ành. Thế nhưng oai. Cả làng chỉ mới có vài cái mà, cái nhà Quê mới nhất, đất tiền nhất, oai chưa? Quê học lỏm được người có xe trước, giờ mua xe cứ thế ngồi lên, nổ và... tiến. Nó dạy được ông Quên cha nó. Ông Quên bảo con: mày kém thông minh mọi chuyện, chỉ việc dạy tao đi xe là giỏi. Quê nhe răng cười.

Có xe máy đi thật sướng, đáng công những ngày mưa nắng vất vả. Tuy lùn nhưng đi xe máy Babétta, Quê có cái oai của nó. Ngồi xít lại phía sau và khuỳnh chân ra, còn mặt thì không chịu dãi với gió trên trời. Đi ngang qua cái Quế, nó cố tình không để ý. Con Quế thấy nó ngẩn ngơ "Thằng Quê mà cũng oai ghớm". Lúc chờ bố đi đâu hay có việc gì Quê mới ăn mặc gọn gàng, sơ-vin, đi xe máy, còn không nó mặc những bộ áo quần sờn rách, úp cái nón mê lên đầu, tay dắt trâu. Lúc bỏ chăn trâu cưỡi xe, Quê bảo đời mình đang dần đổi.

Một buổi chiều, con Quế cùng một đứa bạn trèo lên cây đề cạnh sông. Nó trượt chân rơi tõm xuống, tay chới với bì bõm. Quê nghĩ rằng nó biết bơi, chỉ giả vờ, nhưng thấy nó càng ngày càng trôi xa thì nó lao xuống cứu, ồm. Đứa con gái kia cứ đứng hét toáng. Sao nó lại không biết bơi nhỉ? Quê lòi con Quế lên, ôm ngang người nó dốc ngược. Con Quế nôn thốc tháo những nước. Tỉnh dậy, nó chẳng nói chẳng rằng tát bốp vào mặt Quê.

- Tại sao anh ôm vào người tôi?

Con Quế chỉnh lại vạt áo. Ồi, đúng rồi, con Quế đang ngượng. Quê biết rằng mình đã động vào ngực nó. Cái bộ ngực của nó lớn thế rồi, qua một lần áo, nhột hoắt, đâm cả vào lưng Quê.

- Tôi cứu Quế, không được một lời cảm ơn, lại bị ăn tát.

Quế thấy mình lỡ tay, xin lỗi Quê và ban cho nó một cái nhìn cảm tình. Từ hôm đó cả hai mới nói chuyện với nhau, đi chăn thường rủ nhau đi cùng. Quế phát hiện ra rằng thằng Quê tuy ngổ một chút nhưng hiền thật hiền. Quê thấy Quế hơi xấu nhưng cũng có duyên. Chúng đẹp dần trong mắt nhau, nhìn nhau chúng chiếu bao chiều hoàng hôn. Cũng từ đó bạn bè nó trêu nhiều hơn, nhưng là sự trêu ghẹo của những người tốt. Họ mong hai đứa thành đôi. Với họ đó là một đôi cân xứng.

Người ta quyết định mở đường mới đi qua con đường cái dẫn về làng, nối từ thị trấn xuống, dài hơn chục cây số. Nghe đâu người ta còn mở cả công ty Nhật với công ty Tàu nữa. Có nghĩa là cơ hội để người dân trong làng phát triển. Có đường to, xe cộ nhiều thuận tiện giao thông, thuận tiện buôn bán. Tất cả các hạng mục đang được hoàn tất. Chuyện đo đạc giải toả đã diễn ra cả tháng rồi. Có những đoạn người ta đang cho ô tô đổ đất.

Quê được anh Dân dẫn đi làm công nhân phụ. Trao con trâu con bò cho bố nó chăn. Công nhân chính do nhà thầu mang đến, còn thợ phụ người ta tuyển ở những ngôi làng xung quanh. Ngày Quê đi làm tối về đến nhà Quế. Bố Quế quý Quê vì ông nghĩ hai đứa đang say nhau, và nếu con gái ông không được Quê yêu thì nó chỉ có nước...ế. Thôi thì tác thành cho hai đứa. Ông bảo vậy, vợ ông bảo vậy, cả nhà ông nghĩ vậy.

Tình yêu hai đứa lớn dần lên theo ngày tháng. Chúng tự thấp niềm vui cho nhau. Chúng thường nói lời yêu thương dưới gốc cây bưởi, bên cạnh chuồng trâu nhà Quế. Mùi phân trâu nồng nồng kỷ niệm. Tình yêu thường gắn với một mùi vị gì đó. Tình yêu của Quế và Quê có kỷ niệm về những đêm trăng cạnh chuồng trâu, mùi phân trâu thành mùi mộc mạc tình yêu.

- Anh sẽ cưới em chứ, anh Quê?

- Em ngốc này, biết là anh không thể sống thiếu em được, vậy còn hỏi! Anh sẽ cưới em khi con đường này làm xong.

Con đường chẳng mấy chốc đã được hình thành. Nhà Quế có phần đất, khi con đường đi qua trở nên có giá. Người ta gạ mua bao nhiêu tiền bố nó cũng không bán. Bảo để cho con gái. Quế và Quê cưới nhau. Đám cưới không to nhưng vui vẻ và hai đứa thấy hạnh phúc. Hạnh phúc là được rồi. Người ta cưới nhau chỉ cần có thể.

Phần đất ngoài mặt đường đó, ông Sản bố cái Quế nói với con rể Quê:

- Ta cho vợ chồng mày mảnh đất đó mà làm ăn, mở cửa hàng bán cái gì thì bán, chắc sẽ phát đạt.

Quê tuy thế mà lòng tự trọng cao. Quê không muốn nhận không của bố vợ, nên bàn với bố vợ là sẽ mua để khỏi mang tiếng. Còn bố bán cho con thế nào thì bán. Ông Sản cũng sợ mang tiếng là có của không cho con, lại có mỗi mụn con gái. Cuối cùng cách giải quyết ổn thỏa là ông Sản bán một phần và cho một phần. Quê cùng vợ bàn bạc với nhau. Sẽ xây một cái nhà nhỏ cạnh đường để bán hàng tạp phẩm. Sau này có tiền thì xây to. Phần đất rộng đằng sau dùng làm trang trại, đào ao nuôi cá, thả vịt đẻ, dựng thêm chuồng nuôi hươu. Mô hình kinh tế của vợ chồng này khiến nhiều người cảm phục. Luôn luôn phát đạt, luôn luôn phát triển. Những bậc cha mẹ trong làng lấy vợ chồng Quê Quế ra làm gương cho con họ "Đấy, ai dám bảo con xấu lấy thằng khờ. trắng mắt ra vì cách làm ăn của vợ chồng nó chưa?"

Con cá dưới ao nhà Quê lớn như thối. Thích ăn là Quế đặt cái vó xuống, nhấc một cái được cả chục con trắng lấp lánh, tha hồ ăn. Khi Quê kéo vó thì cô vợ xăng xai cầm thùng đựng, nụ cười cũng lấp lánh.

- Em tưởng anh lành như đất, thì sẽ chẳng biết tính toán làm ăn lớn. Nhưng em nhầm.

Quê cười hô hố:

- Anh là đất màu mỡ mà. Không phải đất cù lòn đâu. Đất biết thờ đấy. Lúc anh ôm em chạy, anh chả thờ phật là gì.

- Đúng, lúc em nằm canh đất, đất cũng thờ nữa.

3. Trời nắng nhẹ và gió nhẹ. Không khí trong nhà có chút gì đó ăn nhập với không khí ngoài đường. Men ngà ngà say, Thuận và Quê bắt đầu ngong ngịu. Quê nẩy ra quá nhiều thô kệch, nhưng Thuận không trách. Thuận tán dương:

- Làm ăn ở quê hương như hai bạn, đồ thẳng nào làm được. Bọn thanh niên bên đạo đã bỏ làng đi cả, kéo nhau làm ăn phương nào đó hết sạch.

Quê vỗ vào vai bạn:

- Vẫn còn mấy thằng, nó ghen tị với vợ chồng tớ đấy. Ngày trước còn bảo tớ lấy vợ vào, chẳng biết làm gì, vợ chưa chắc biết đẻ. Để tớ xem, con chúng nó có thông minh bằng con tớ không. Thờ bủi kinh tế thị trường, quê hương đổi mới, tớ làm giàu trên mảnh đất của cha ông, còn bọn chúng côi cút đi nơi xa, biết ai hơn ai!

Hận thù không bỏ được. Thuận vẫn ôm mối hận thằng Tòng con lão Tú kéo chân anh mình, để anh phải chết. Có dịp sẽ trả thù. Anh nói với Quê. Quê nhe răng cười: chẳng biết thằng này chết mất xác ở đâu rồi nữa. Quê nói thằng đó có vợ, cha làm lễ cưới ở nhà thờ hần hoi, nhưng dờ diên dờ đại đánh vợ, rượu vào, rồi bỏ đi, vẫn chưa thấy tin tức gì. Lão Tú cử các con đi tìm khắp nơi nhưng chưa thấy, đọc cả tin lên đài truyền thanh. Đáng đời nhà nó. Không, Thuận nhủ: nợ máu phải trả bằng máu.

Nợ máu phải trả bằng máu. Đây là câu nói cửa miệng của đám thanh niên làng đạo quê Thuận. Đám thanh niên ngày đó dường như khát máu, sẵn sàng kéo quân đi gây chiến với bất cứ thanh niên làng nào. Thuận còn bé, dăm ba lần đi theo xem sự thể ra sao, đến lần sau thì bị mẹ cấm tiệt. Đi rồi không phải đầu cũng phải tai, với lại mẹ cấm nung nấu ý chí đánh nhau. Mẹ bảo "Đánh nhau chẳng tốt gì, mẹ muốn các con ngoan ngoãn, đừng dính dáng đến chuyện đó. Lớn lên cũng vậy". Thuận vâng. Về sau, những trận đánh nhau, do Thuận bí mật nghe trộm mà biết được, bao nhiêu người tham gia của cả đôi bên, bên nào thua, bên nào bị thương nhiều và số lượng bao nhiêu. Chẳng kể đêm hay ngày, thanh niên bên đạo và bên đời cứ gặp là xông vào đánh nhau. Bao giờ bên đạo cũng chủ động đánh trước, họ cho rằng những người kia ngứa mắt, không theo đạo là kẻ thù của đạo. Họ có quyền thay mặt Chúa trừng trị những kẻ đó. Trận chiến gay go nhất là trận của thanh niên trong làng và thanh niên làng Vân, năm Thuận 11 tuổi. Đến nỗi một thanh niên theo phật chết tại chỗ. Một cụt tay, một gãy chân, còn sứt đầu mẻ trán không kể. Thanh niên làng đạo cũng có thằng bị gãy tay. Chuyện của thanh niên người lớn tỏ ra bức xúc, can thiệp. Người lớn bên đạo bảo đánh cho chúng bỏ mạng hết, đánh cho chúng không còn dám nghĩ đến chuyện chống cự bên ta nữa. Và khi họ tổ chức cầm gậy gộc, dao, côn, kiếm... đến làng Vân thì hầu như cả làng đóng cửa chặt, không ai dám ra ngoài. Không ai dám hé răng khi bị lạng mạt, chửi bới. Tất cả như con rùa đã thụt đầu. Những người theo đạo vẫn không tha.

Tin này đến tai cha xứ. Trong lễ Thiên chúa ba ngôi và lễ Quan thầy của họ đạo, cha đã giảng rằng con người sống phải đoàn kết tương thân tương ái. Đạo không ép buộc, cũng không đánh người, không đối nghịch. Bà con làm vậy là làm sai thánh ý chúa. Lần sau họ xưng tội, lại chịu lễ đầy đủ, với lòng thành kính, chúa là tất cả của lòng con. Và vì khi thứ tha là khi được tha thứ. Nhưng mỗi hiềm khích với người đi lương, chẳng thể nào xóa nhòa.

4. - Giờ thanh niên chẳng còn mấy trong làng, chắc thôi đánh nhau rồi chứ?

- Thanh niên làng cậu đi hết, thanh niên làng tớ dễ thờ hơn. -Quê nói - Mỗi hiềm khích thì chẳng bao giờ hết được. Vừa rồi, trong vụ gặt, có sự va quệt của hai chiếc xe đi ngược chiều, thế mà người đàn ông bên cậu nhảy vào đánh ông già làng tớ, còn mấy cái răng bị gãy nốt, trông thảm quá!

- Tên nào mà ác độc thế?

- Tay Sắn!

- Thằng chó ác độc!!!

Quê cũng chẳng quên thông báo với Thuận rằng, giờ đây, khi thanh niên làng anh đã đi xa làm ăn hết. Làng chỉ còn người già và trẻ em, nên những thằng choai choai đi ra ngoài bướng bỉnh một tí là bị thanh niên làng khác đánh. Chúng còn kéo đến tận làng đánh mà chẳng ai làm gì được. Sự thể đau lòng quá, Thuận nghe xong, thở dài.

Anh mời được vợ chồng người bạn về phòng tranh của mình. Quê không dám nhìn mấy bức khỏa thân, lấy tay bưng mặt. Quê thì hô hố cười, trơ tráo nhìn, còn đưa tay xoa xoa vào những bộ phận nhạy cảm. Quê tấm tắc khen bạn mình oai quá, làm họa sĩ trên thành phố thì oai rồi. Tính đến chuyện lấy vợ đi. Thuận đứng sững, Quê hiểu ra chuyện sâu xa của bạn, bịt miệng mình lại. Thuận lắc đầu bảo không sao, tớ đang cô đơn, có lẽ mình thích hợp với cô đơn.

Thuận đưa hai bạn về thăm mẹ mình. Bà cụ nhận ra cả hai đứa. Thuận nói thẳng Quê là bạn thân của con, hai thằng lâu ngày mới gặp nhau, có nhiều chuyện để nói quá, nhưng vợ nó cứ đòi về.

- Mẹ nhớ không, cái thằng tóc tai cháy xém ấy. Nó đây. Thằng luôn miệng bảo cháu ăn cơm rồi trong khi bụng đói meo, thằng cùng con trải qua bao nắng mưa ở chân đê, vật nhau với bọn trẻ con ở Du My, và chạy trốn lũ trẻ làng mình. Nó đây, đứng trước mặt mẹ, mẹ chắc nhớ hết mọi tình tiết chứ? Mẹ Thuận gật, nhớ, mẹ nhớ hết.

Bà cụ xoa xuýt Quê vợ Quê, còn xoa xoa vào bụng cô ấy. Bà dường như quá khao khát chờ đợi con dâu, nó cũng mang bầu to thế này, và đủ ngày tháng, con dâu sinh hạ, gái hay trai cũng quý hóa. Bà hỏi sắp sinh chưa hả con. Quê nói còn gần hai tháng nữa. Bà dặn giữ gìn cẩn thận, việc nặng nhọc để chồng gánh vác, nghe chưa? Mắt bà rơm rớm nước. Quê vâng, nói: chồng con chiều con lắm, anh ấy không cho con làm việc nặng đâu. Rồi bà thở dài: bao giờ thằng Thuận được như chúng mày.

Chiều mát, gần như không còn chút nắng. Thuận đưa hai bạn ra xe để về. Đồng hồ quá nhiều đối với ông bố Quê tương lai. Thuận dặn bạn giữ gìn, sẽ về quê thăm sau. Tạm biệt hai vợ chồng nhé! Tạm biệt anh họa sĩ. Tạm biệt.

Chương sáu

Dạy vẽ, và em rất yêu thầy

Đã có bao nhiêu cô gái dám mở miệng: "em yêu thầy?". Đã có bao nhiêu thầy giáo không thèm khát đám học trò hờ hang, có chút lá lơi dâm dăng? Xác thịt kích thích phạm tội.

1. Vẫn có bà đến nhờ Thuận vẽ tranh khỏa thân. Nhưng gần đây số lượng ít dần. Chỉ những bà mới được giới thiệu thì hăm hở, còn những bà cũ, hoặc hờ hững vì nhu cầu thực sự của mình chẳng được anh chàng to cao đáp ứng, đành vót vát thời gian, mang tấm thân chớm nua già của mình, phơi ra để chàng trai ngắm. Ít nhất thì còn có một gã trai chưa vợ nâng niu bằng con mắt. Vì thế mà tiền công cũng giảm đi. Thực sự, Thuận chẳng hứng thú mấy kiểu vẽ tranh theo yêu cầu của các bà. Có bà đã gần 60, thân thể nhăn nheo sập xệ, vẫn nài nỉ em vẽ cho chị một bức, chị làm kỷ niệm. Ngày xưa em mà gặp chị thì em mê luôn, bây giờ chỉ già chút xíu, nhưng vẫn đẹp. Bà gần 60 lạc quan nói thế. Thuận bảo chị thích thì đi chụp ảnh khỏa thân. Người đàn bà giãy nảy: "Trời, chụp ảnh thì nói làm gì. Chẳng bao giờ lột tả được hết vẻ đẹp của người đàn bà qua một bức ảnh. Chỉ có tài năng của hội họa". Thuận không còn cách nào khác là cầm trợn vẹt 6 triệu để vẽ. Số tiền như vậy chẳng phải là ít, nhưng chẳng mấy vui mừng.

Nhiều không dám bén bẳng đến chỗ anh nữa rồi, thi thoảng lấy điện thoại nhắn trộm một tin, nói là nhớ Thuận, nhớ cuộc sống tự do. Cảnh sống bị quản thúc thế này ngọt ngọt quá, biết bao giờ thoát...

Thuận xin, anh xin người đàn bà kia đừng đến làm phiền mình nữa. Trận đòn đó là quá đủ ê chề, chẳng ai đảm bảo rằng sẽ không có một trận đòn khác xảy ra. Vì sao chứ?

"- Nhưng mà, cậu không biết đâu, chị chẳng thể hiểu nổi cậu nữa. Tại sao cậu cứng rắn thế, cậu chẳng cần gì cả hay sao ấy!"

"- Nghe đây bà chị, em đã nói rồi, em không thích như vậy. Hãy quên em đi, chị có ông chồng ghê ghớm đấy, chịu khó mà phục tùng."

"- Nhưng..."

Chưa để Nhiều nói hết câu thì Thuận đã cúp máy, đầu dây kia chắc chắn vừa ngỡ ngàng vừa cáu giận. Chị ta chắc đập điện thoại cũng nên, anh nghĩ. Chẳng thể rầy rụa với chị ta mãi. Đã làm sao nào. Ông chồng bất lực ư? Không chiều nổi vợ ư? Đã làm sao nào. Giỏi thì đừng để chị ta khời đi nữa. Thuận day nghiêng gã chồng vô dụng của Nhiều bằng mấy lời đó, vì rằng anh đã vô hại với vợ chồng họ, gã ta còn chẳng biết điều.

Nghề vẽ tranh lên ngôi. Nhiều cô cậu nức mắt ước mơ thành danh họa có tên trong các tuyển tập hội họa, có tranh treo trên tường và trưng bày vỉa hè. Mấy trường học liên quan đến vẽ vờn tạm thời chưa đủ rộng lớn để các cô cậu tung tẩy. Muốn thi vào đó để kiếm cái nghề cũng cần ôn luyện nhờ thầy. Năng khiếu thôi chưa đủ, ước mơ thôi chưa đủ, cần phải có kỹ năng và vốn hiểu biết cơ bản. Có thầy nào đó dẫn dắt vẫn hơn, tất nhiên thầy càng giỏi khả năng trò đỗ càng cao. Thuận từ chối thẳng thừng dạy kèm ôn luyện để thi đại học, cao đẳng hội họa. Vừa chẳng may lại có ông bạn của ông thầy ngày xưa dạy Thuận, muốn gửi gắm anh bồi dưỡng hai cô con gái sinh đôi vừa tốt nghiệp Mỹ thuật Yết Kiêu. Bố hai cô bĩu môi chê thầy dốt dạy trò chẳng nhằm nhò gì so với cánh chép tranh ngoài đường phố. Ông tên Duyệt, có bộ râu quai nón rất quái dị, phần râu sát hai lỗ mũi nhỏ xuống như thạch nhũ trong hang động. Từ chối sao đáng. Làm bạn với họa sĩ nhưng ông ta không phải dân họa. Là dân kinh tế. Một tay buôn có tiếng đất Hà thành, sẵn sàng rao gả con gái với giá cao, có nghĩa là gia đình cũng tương đương về kinh tế. Nhưng theo một lần đùa của hai chị em sinh đôi dường như ngược lại. Cô chị nửa đùa nửa thật ngã giá với một anh bình thường mọi mặt rằng nếu anh rước em về bố em sẽ dâng cho anh miếng đất mặt đường Nguyễn Văn Huyền. Thế thì giá của hai cô đất nổi gì?

Thuận không từ chối thì ông Duyệt mang hai con đến, giao cho thầy:

- Xin thầy kèm cặp hai cháu giúp tôi. Hai cháu thành tài, có thể chép được tranh, gia đình tôi không quên ơn đâu.

Một bụng đầy những lời khách sáo mà Thuận cho rằng đó là lợi thế để ông kiếm tiền. Xưa nay chưa có ai ngọt ngào tôn trọng anh một cách quá đáng như thế. Cung kính vẫn chẳng bằng tuân mệnh.

- Vâng, bác đã gửi hai em thì cháu xin vâng, kèm cặp để hai em có thể chép được tranh, và hơn thế nữa thì càng tốt.

- Tuyệt, tuyệt quá! Trăm sự nhờ thầy.

Ông Duyệt thể hiện lòng biết ơn bằng cách uống thêm một tuần trà nửa rồi rút êm. Hai cô con gái ở lại ngơ ngác ngác hỏi thầy chúng ta bắt đầu từ đâu? Thuận bảo không cần xưng hô như thế, anh thôi, anh là được rồi. Hai cô thốt lên: Ui, bán tự vi sư, thầy ạ! Bố chúng em dạy thế. Thuận nhìn hai đệ tử của mình một lượt rồi non già đoán xem cô nào thông minh hơn cô nào. Cô Nhện là chị có vẻ nhanh nhẹn hơn, nhưng cô em được cái ngực to và đôi mắt quyến rũ kéo lại. Nếu đánh giá một cách khách quan thì cô chị sẽ ăn điểm hơn, bởi vì ngoài ăn nói nhẹ nhàng lễ phép, cô còn được trời phú kiểu đánh mông gọi cảm. Cô em không hề có chiêu này.

Ban đầu cũng muốn thử gan hai cô trò nhỏ chút xíu. Thuận sai cả hai chui vào cái toa lét mỗi chiều rộng chừng hơn một mét để cọ rửa tất cả những cây cọ cũ mới mà anh có, thêm mấy cái bát con nhòe nhọet đựng sơn màu. Anh vẫn có kiểu tiện lợi dùng bát con pha màu, để đổ từ cái nọ sang cái kia. Hai cô phụng phịu làm theo không quên nói thầy đang định áp dụng kiểu thầy đồ ngày xưa thử học trò. Sau đó họ đứng lên thở dài, xếp chúng vào vị trí ông thầy chỉ và vẩy tay loạn xạ. Một cô cọt nhả hỏi thầy sẽ mất bao nhiêu thời gian để hai chị em có thể chép tranh được một cách hoàn hảo. Cô Nhện gợi ý một cách khôn ơ là khôn: thầy bỏ qua những cái không cần thiết, để khỏi mất thời gian, cứ dạy em những cái cơ bản. Ví như bỏ qua chuyện rửa cọ, việc đó thì ai cũng biết rồi. Thuận tươi tỉnh bảo là rửa cọ là việc quan trọng hàng đầu. Không có cây cọ tốt thì đừng hòng vẽ mới viết một cách linh hoạt.

Hôm đó cho học trò về sớm. Ngày thứ hai ông thầy trẻ tuổi cho học trò chép lại một bức tranh đơn giản của mình. Cô Nhanh nhiệt tình đòi cho bọn em chép bức tranh cô gái khỏa thân ôm cái bình gốm kia kia. Thầy từ chối, nên hai chị em có vẻ không ham nữa, uể oải ôm một đồng cọ để bên cạnh mình, rồi nguệch ngoạc vẽ. Căn phòng của Thuận từ đó thường xuyên có hai cô trò nhỏ ngáy thò, nhộn nhàng tiếng nói tiếng cười. Hai cô đi vào hẻm gặp người khác vênh váo như bánh đa nướng quá lửa. Người ta nghi ngờ đây là tâm điểm chàng họa sĩ nhằm thỏa mãn cho riêng tư mình. Nhưng chàng ta chỉ cười.

2. Hai cô gái ở xưởng chép thảng trước bị chuyển chỗ làm là Yên và Phi Tuyết, thì còn mỗi Phi Tuyết thường xuyên nhắn tin hỏi thăm Thuận một cách kiên trì như cổ tình vớt vát điều gì đó. Khi phố đã tắt bớt đèn đi ngủ, tiếng động cơ vãn, chỉ còn loẹt xoẹt tiếng quét đường thì Phi Tuyết nhắn tin. Bao giờ cũng kèm theo lời tỏ tình dễ dãi đầy tự tin: em là tình yêu của anh. Thuận cũng biết cô ta đang tự vơ vào mình, chỉ riêng cô là không hề biết điều đó, hoặc cổ tình không biết.

Ở xưởng chép khác, Yên nói với Phi Tuyết rằng gã đàn ông đó chẳng đáng để chị em ta quan tâm nữa. Đòi này đâu phải hết đàn ông. Mà mình có để mớ ra cũng chả thềm đến với kẻ vô tình vô hồn đó. Phi Tuyết ý nhị

vỗ vào vai cô bạn rằng: "Ngày trước chả mê mệt hần còn gì!". "Đó là chuyện của ngày trước, còn giờ khác". "Lại kiếm được anh nào ngon hơn chứ gì?". "Tất nhiên"

Đã chắc chắn Yên từ bỏ ý định theo đuổi Thuận, Phi Tuyết ngấm ngấm tìm cách tiếp cận anh. Cũng chơi trò chinh phục người mẹ trước, bằng cách đánh đòn tâm lý rằng anh Thuận đã thành đạt, công việc ổn định, bác cũng đến lúc nên có cháu bé rồi. Đòn này tất nhiên không thể không rót thêm vào trái tim người già sự sốt ruột. Thuận vì mẹ giục nên nỉ nèo mẹ để con tính đã. Nhưng bà mẹ cũng chẳng đặt nhiều hy vọng vào khả năng của con. Nó thế nào, bà rõ nhất. Phi Tuyết còn thường xuyên đến thăm, gọi điện, mua quà, mua áo gấm. Bà già có cô gái quan tâm đến mình như vậy, chả chảnh thì chảnh ai. Cái cô Yên gì gì đó con mình không đồng ý đã đành rồi, nó cũng chẳng thêm đến đây nữa. Bà nghĩ, con bé Tuyết này được đấy, người cũng đẹp nữa. Bà nói với con trai, nhưng Thuận đã gạt đi. "Mẹ cũng đừng cho cô ta đến nhà nữa, con không thích" Bà cụ ngẩn ngơ "Ồ hay, thế mày thích ai bây giờ?"

Phi Tuyết hào hứng đến tìm Thuận ở phòng riêng thì gặp ngay hai cô học trò của anh đang cười ròn rảng ở đó, vừa vẽ vừa trêu thầy, đậm ghen.

- Anh tuyển hai cô mới bao giờ thế?

- Cô này, ăn nói cẩn thận, học trò của tôi đấy.

- Ôi, học trò à, học trò thầy "mò" lúc nào cũng nên đấy.

- Cô ăn nói cẩn thận.

Phi Tuyết bấu cái mỏ chát nhiều phần:

- Trêu anh tí thôi, xin lỗi, ai chả biết anh đứng đắn, là người tử tế. Vì thế em mới muốn theo anh chứ. Vậy ý anh thế nào?

Hai người không vào phòng mà đứng ở ngoài. Lá xoan từ cây bên kia lào xào rớt. Phi Tuyết mặc áo mỏng và cái váy xê tà ý nhị mỏng, nên người đi xe máy qua đã làm nó nhẹ nhàng lật lên, chỉ Thuận là rõ nhất. Nhưng với Phi Tuyết, thì đó lại là một cơ hội trời cho. Có những cơn gió vàng thổi đến, để người ta cần biết rõ được phần kín của thân thể ta. Phi Tuyết muốn đứng nép gần chàng trai, nhưng Thuận cứ lùi lại, làm cho sự chán chường nổi lên trong đôi mắt. Rồi chẳng còn cơ nào để kéo Thuận ra khỏi nhà. Anh nói đang bận, không cùng cô đi mua sắm được. Phi Tuyết ý nhị hẹn buổi tối anh đến đón em đi uống cà phê nhé. Thuận lắc đầu, không, anh bận rồi. Phi Tuyết gất lên, gì mà lúc nào anh cũng bận thế, cả cuộc đời anh bận, chẳng có lúc nào dành thời gian cho riêng tư của mình cả. Cô cắn càu nhủ máy lao đi.

3. Phi Tuyết đi rồi, hai học trò mới bỏ cọ bỏ phông đứng lên hỏi thầy cô ta là ai thế mà ăn nói ròn rảng. Thuận từ chối nói chuyện này, anh bảo các em hãy học đi. Hai cô cụt hứng bảo hôm nay thầy khó tính quá.

Thay vì vẽ thì Nhanh và Nhện mang đề tài bộ phim Gái nhảy ra nói. Nếu cứ lấy cái tên cũ Trường hợp của Hạnh thì làm sao bộ phim được đón nhận như thế. Cái tên Gái nhảy nó gọi tò mò, nó độc đáo, người ta phải xem nó thế nào. Thực ra đề tài chẳng mới, nhưng kích thích thị giác lớp trẻ. Nhanh bảo em, đấy, phải khác người mới có cơ hội phát triển, em ạ. Nhện vâng, rồi bê nguyên chuyện hai cô gái điểm rủ nhau nhảy tự tử dưới chân cầu Long Biên không chết kể lại với chị. Dường như hai cô muốn khi chết bộ quần áo đa dạng mùi nước hoa của mình có người khác sở hữu, ít nhất là những người nghèo có thể vớ được và quần nó lên người, nên tình nguyện trút bỏ để lại. Đến khi có người cứu được hai cô lên thì chỉ còn cùn cốn chiếc quần xip dán trên bẹn. Chuyện này được lan truyền nhanh chưa từng thấy, đầu tiên là cánh xe ôm ở chợ Long Biên. Nghe đâu chàng nghĩa hiệp đã cứu được hai cô là một anh chàng xe ôm trẻ tuổi gan dạ. Chỉ trong chớp lát chàng xe ôm được ca ngợi như một ngôi sao.

Thuận buồn ngủ muốn hạ cái xác mình xuống ghế dựa đầu vào tường chớp mắt một lúc nhưng vô hiệu. Hai cô gái không ngừng nói chuyện. Nếu ví hai cô như hai cái đài thì cũng chẳng ngoa, không thể ngậm miệng trừ phi nhắm mắt. Thuận mơ màng nhận ra học trò của mình nếu không vô duyên thì chẳng đến nỗi chưa có người yêu. Đám thanh niên sành thật. Chúng cũng nhận ra chẳng thể lợi dụng được gì ở hai cô vì rất có thể họ sẽ gánh chịu hậu quả. Mà đại đột muốn lợi dụng hai cô chỉ là lũ thanh niên thất học, đối tượng này lại chẳng thể tiếp cận được hai cô vì họ chỉ ưa trí thức. Có một lần, hai cô dò hỏi thầy mình, thầy ơi, thầy đi đạo, hãy chỉ cho chúng em Thiên chúa đã tạo dựng đám họa sĩ như thế nào. Thuận trả lời rằng khi con người đã đồng đúc trên bề mặt trái đất, Chúa mới hỏi tất cả xem ai có thể vẽ được khuôn mặt Người. Chỉ có một người đàn ông đứng lên thưa "con có thể". Chúa cho ông ta thấy mặt mình, ông ta liền cầm một cành cây, vẽ một

hình người dưới đất. Chúa bảo rất giống, rất giống. Chúa ban cho kết duyên với dòng dõi vua Đavít-người đã đánh thắng khổng lồ Gôliát. Về sau, thay vì rao giảng tin mừng cho Chúa, người đàn ông này nghĩ ra cách để tung hô mình, bỏ một phần tài sản ra mở cuộc thi vẽ vợ mình. Từ đó sinh ra loại người vô công rồi nghề. Hai cô học trò hô hô cười "điển tích, điển tích. Nếu không có người đàn ông đó, sẽ không có chúng ta phải không thầy?" "Chưa chắc, không có người này thì có người khác, thôi, học đi"

Không ngủ được, Thuận đi ra ngoài. Dặn học trò hãy chăm chú vào chuyện học, thầy sẽ về kiểm tra. Hai cô gật như bả củi. Vậy mà một tiếng sau về, đã thấy hai cô mua ngô luộc, bánh mỳ patê ngồi gác chân lên ghế nhồm nhồm ăn. Nhìn sang tiến độ của việc học thì đây đúng là sự khó bảo. Thuận thấy người bừng nóng. Chắc chẳng thể dạy nổi đám học trò này. Có lẽ chúng học làm sao để lừa được một thầy lại khác hơn. Anh nghiêm khắc nói với hai cô rằng đến đây là để học chứ không phải làm những chuyện riêng tư. Nhanh ném miếng bánh mỳ cắn dở, vỗ vỗ vào má:

- Thầy nghiêm khắc quá thầy ơi, cho chúng em thoải mái một chút.

- Thoải mái thì ở nhà. Đến đây học đừng đòi hỏi thoải mái, em ạ. Các em không học được, tôi mất mặt với bố các em.

- Chúng em có năng khiếu mà, thầy đừng lo.

- Năng khiếu ư, có năng khiếu thì đã chẳng ngồi đây. Không nói nhiều nữa. Nếu không muốn, tôi gọi điện nói với bố các em là giải tán.

Hai cô xin lỗi rồi rít, đừng nói với bố em không thì chúng em tan xác. Hóa ra ông Duyệt nghiêm khắc với hai con nên chúng sợ. Nhanh nháy Nhện lập tức ôm cọ đi rửa, kéo ông thầy khó tính này bấm điện thoại thì ngủ.

4. Cũng đã qua mùa phù dung nở. Anh nhận biết được là nhìn vào cây phù dung ở vườn nhà bên cạnh. Ngồi nhà có ông già thương binh mù, suốt ngày đặt mình vào một góc sân và nghe tiếng chim cho đỡ buồn. Đôi lúc tủi cực nhớ bạn bè thuở xa xưa trào nước mắt. Nhìn những người già như thế, cô đơn trong ngôi nhà của mình, Thuận rất hay mỉm cười. Một lần ở quê, anh sang làng thằn Quê, cũng gặp một ông già thương binh mù. Nhưng ông ấy không bị bó buộc bởi khoảng sân vườn nhỏ hẹp. Ông ấy con cháu đầy đàn an ủi tuổi già. Thuận định sẽ vẽ bức tranh về ông già này, ý tưởng có rồi, còn đặt tên cho nó thì chưa.

Hai cô học trò của anh đã khá khá ngày được học tập. Công sức anh bỏ ra với chúng không ít, những lời anh nói dường như nước trút lá khoai. Ông Duyệt không khỏi lo lắng khi gặp anh, cho dù anh vẫn nói hai cô đang học tốt, và anh còn cố gắng. Nhưng ánh mắt của anh không thật được. Người đàn ông từng trải trường đời kia dễ dàng nhận ra điều đó. Ông khéo léo trao cho Thuận nắm tiền và nói xin gửi thầy tiền công. Thuận tỏ ra hoảng hốt vì hành động này. Con ông chưa thành tài nên khó lòng nhận tiền công. Thầy từ chối, ông Duyệt nói "Thầy không nhận, làm sao tôi dám nhờ, xin thầy đừng làm tôi khó xử. Thuận đành nhận tiền. Hai cô học trò ngồi bên bố uống nước, cái quán Nhớ Gò này không mấy quyến rũ nhưng sạch sẽ và nhân viên phục vụ nhiệt tình. Xong xuôi, ông Duyệt đi đường ông Duyệt, còn ba thầy trò lại trở về phòng tranh.

Có một tin rất bất ngờ từ xưởng chép của chủ Tàu. Mọi người đưa lời bàn tán bên kia Phi Tuyết có người yêu mới. Một tân giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn, trẻ tuổi, dám nghĩ dám làm. Còn Yên, xem xem ôm cái bụng bởi tay chủ xưởng quá đáng. Cô ta khóc nức nở nhiều đêm, bỏ việc, đòi chủ bồi thường. Chủ Tàu cũng phải chịu chút ít trách nhiệm vì gửi gắm hai cô sang bên đó. Không biết người ta sẽ làm gì để chuyện này êm đi.

Đêm mưa gió vũ vùn, mùa lạnh lẽo thấp nỗi buồn se se trong căn phòng của Thuận. Anh đau đầu với những công việc, những vẽ và dạy, những mối quan hệ. Đột nhiên nhận được điện thoại của Phi Tuyết, những điều cợt và thách thức: "Chàng họa sĩ cao sang, em báo tin cho anh mừng, em có tình yêu mới rồi. Em sẽ đi-lét hình ảnh anh ra khỏi đầu óc em. Anh hãy tìm cho mình một người đi, mùa lạnh lẽo quá, anh ở mãi một mình không tiện. Hô hô...hô hô...". Thuận đáng ghét nghe, và hờ hững buông điện thoại khi cô ấy nói tạm biệt, chúc may mắn.

Cũng trong đêm lạnh lẽo đó, anh nhận được điện thoại của học trò Nhanh, nhắc máy lên đã nghe cô táo bạo nói: em yêu thầy, thầy ạ. Thuận ngả ngửa người. "Em nói gì thế hở, đừng đùa một cách đại dốt như thế" "Em không đùa, thật đấy. Ngay từ lần gặp đầu, em đã yêu thầy, rất yêu, nhưng cố gắng hồn nhiên nín nhịn. Thầy biết là em đã nín nhịn thế nào. Em chưa một lần quan hệ chuyện đó với ai, ôm đàn ông thì có rồi. Thầy phải biết là em nín nhịn thế nào". Cứng đờ lưỡi, Thuận gấn chặt điện thoại vào tai trong nhiều giây. Cô học trò

ngây thơ vẫn rót vào tai thầy những lời ngọt ngào ân ái, hướng đến một tương lai. Rồi bất chợt anh giật máy xuống, ném vào góc phòng. Lát sau, điện thoại lại run bần bật. Nhưng anh vớ lấy, tắt phụt nguồn.

Sáng sau, không phải buổi học, Nhện đến tận xưởng chép tìm Thuận. Chủ Tàu bảo số cậu đào hoa, luôn có gái tìm. Thuận meo méo cười, dẫn cô học trò sang ngồi quán cà phê đối diện. Cô gái từng từng trách sao thầy không nghe máy, cả tối qua nữa, nỡ không nghe máy em.

Nhanh gọi nước cho mình và hỏi Thuận, lần này chủ động gọi anh xưng em, anh dùng gì? Thuận nói cho ly cà phê. Giọng bài hoải:

-Anh sao thế, sao lại sầu não vậy?

-Thế này, Nhanh ạ, tôi cảm ơn tình cảm em dành cho tôi, nhưng tôi không thể đáp lại được tình cảm của em đâu. Em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Hãy tìm cho mình một người đàn ông khác.

Không biết Thuận đã phải chối từ biết bao lần như thế. Những người đàn bà, những cô gái, hoặc đẹp, hoặc xấu, đều tự nguyện tìm đến anh, hiến dâng cho anh, muốn làm vợ anh. Anh chỉ cần đồng ý, chọn lựa lấy một người là mọi chuyện khát khao kia sẽ chấm dứt. Đáng này anh từ chối thẳng thừng, tất cả, nên càng gọi tò mò. Mà anh thì chẳng thể nói với họ rằng anh rất mặc cảm về bộ phận của anh, anh không đủ sức để làm một người đàn ông. Thuận không muốn có nhiều người biết về chuyện này. Lẽ ra, nếu không mặc cảm, và không có những tình huống xấu từ phía người con gái, thì anh vẫn có thể có con. Vợ anh đã chẳng nghe anh giải thích. Cô phũ phàng bỏ đi đấy thôi. Anh đã nói với cô là bình tĩnh, dù nó ngắn thì anh vẫn thực hiện được chút ít, và may mắn, vẫn có con. Và về sau, anh hiểu thêm, đàn bà, đâu chỉ cần có con.

Khuôn mặt chất chứa nhiều thất vọng của Nhanh đỏ ửng, có lẽ cô không ngờ được là mình bị chối từ. Với địa vị của bố cô, lúc nào cô cũng có thể kiếm được tám chồng đàn ông hoàng. Cô tự tin nghĩ thế, gia đình cô tự tin nghĩ thế.

- Em không biết, em chỉ biết là em rất yêu anh, và chẳng thể tìm được ai khác nữa. Em không muốn tìm ai khác, em muốn có anh, chàng họa sĩ ạ.

Cô gái gần như khóc, chỉ thêm một lời chối từ nữa của Thuận, cô đã òa khóc. Cô nhất quyết theo anh, lúc này, chẳng thể quay về làm việc tiếp được, anh bỏ đi, Nhanh đứng lại phía sau, thảng thốt gọi: Đứng lại, anh Thuận ơi.

5. Chẳng bao lâu sau đó, lại thấy Phi Tuyết ngồi sau một gã choai choai trẻ tuổi khác, cong cớn ôm chặt phía sau. Thuận cho rằng cô ta đã bỗng bột tin gã kia, hay đại đột từ bỏ tình yêu đó để lao đầu vào một tình yêu khác, để rồi nó lại chóng vánh qua đi. Phi Tuyết một lần cũng nhờ Thuận vẽ khỏa thân mình, nhưng anh kịch liệt chối từ. Đàn ông chẳng ham đàn bà, anh ham ai rồi thế? Cô ta ngơ ngẩn hỏi. Rồi nhếch mép cười. Lại thật, sao lại từ chối mình khỏa thân chứ!?

Những người đàn bà trước đây thường nấn ná nhờ anh vẽ khỏa thân cũng bật vô âm tín. Không có khả năng nhận được gì thì cao chạy xa bay là tốt nhất. Cứ nằm đó, ngồi đó, để một gã vô tình không có may mắn thêm khát, vẫn vô bằng đôi mắt, còn bản thân hầu như không biết đến cái đẹp thân thể con người ấy, chỉ tặc lại. Chẳng lý thú gì. Thuận dần không còn kiểm soát thêm chút đỉnh nào nữa, nhưng chẳng vì thế mà anh suy sụp đi, ngược lại thấy thanh thản. Cả ngày cung phụng các bà các chị chẳng phải là điều hay. Anh vẫn có thể kiếm tiền ở xưởng chép, nhận dạy thêm, vẽ tranh bán. Cuộc sống sẽ vẫn đảm bảo.

Một lần, anh gặp Phi Tuyết ở cổng sân nhảy, ăn mặc cũn cỡn, môi đánh son choe chói. Thấy anh đi ngang qua, cô ôm hôn chàng trai của mình đến choẹt, cố ý để Thuận nhìn thấy, đồng đánh cười, vờ vịt ý muốn giới thiệu ta là bông hoa đã có chủ. Thuận chẳng đoái hoài, bỏ đi nhanh cho khuất mắt.

Đêm đen trong ngôi nhà một mình, Thuận nhắn tin cho một người bạn ở xa. Cô Nhện cũng nhắn tin đến, cái tin giật gân "Thầy ơi, em yêu thầy. Em yêu thầy mất rồi", giống như cái tin mà trước đó Nhanh đã nhắn. Cô chị nhắn trước cô em nhắn sau. Chuyện gì thế này? Đàn bà con gái sao cứ nhằm vào anh. Có phải anh có điều gì đó cuốn hút quyến rũ. Hay đây là trò chơi khăm của thượng đế với một chàng trai chịu nhiều đau khổ. Cũng như trước, Thuận dứt khoát từ chối. Cô em không biết cô chị đã tỏ tình thầy. Và giờ, cô em đã làm gì thì cô chị cũng không hay.

"Tôi chưa nghĩ đến chuyện đó, em hãy tìm lấy người con trai khác đi". "Tại sao thế thầy, hiện tại thầy không có ai ở bên mình. Em là gì mà chẳng đáng để thầy quan tâm?". Thuận bị tra tấn rất nhiều ngày đêm bằng

điện thoại. Khi đến giờ học, thì cả hai cố tình chẳng để lộ chuyện gì ra, sợ người kia biết. Và khi về, sẵn sàng nhả một cái tin mùi mẫn gửi lại. Và thắng hoặc, ngay cả khi là buổi học, nếu một trong hai mải mê chuyện gì đó, người kia sẵn sàng liếc mắt về...thầy. Chuyện từ chối một người con gái gần như si mê là một việc không đơn giản. Cùng một lúc, anh phải chịu cảm giác chạy trốn. Cùng một lúc, anh chạy trốn hai người con gái. Đầu óc này muốn nổ tung.

Rồi đến lúc cả hai đều không kìm nén được, đã lộ ra ngay cả buổi học. Cả hai đều phát ghen. Cô chị biết cô em và cô em biết chị mình có ý đồ với thầy. Nên mỗi buổi học, thường là sự đua tranh khốc liệt của hai trái tim. Ai cũng muốn lấy lòng Thuận. Họ quên đi mất mình là học trò, và lúc này, đều xưng em gọi tên anh, chẳng còn thầy trò gì nữa. Những ngày tiếp sau đến học, chỉ để chinh phục và cãi nhau. Thuận đã quá đau đầu về chuyện này, nên càng ngày càng khó xử. Đầu anh giống như một quả pháo to nhồi quá nhiều thuốc, chỉ một cú rơi nhẹ cũng có thể nổ tung. Anh gọi cả hai lại, phủ phàng: Tôi không phải là một con mồi, hai cô nhớ lấy. Tôi chẳng yêu ai cả, đừng có tự làm khổ mình. Hãy học cho tử tế, còn không, dời khỏi đây ngay.

Hai cô nhìn nhau, rồi khóc nức. Ngôi nhà đầy ắp tiếng khóc. Thuận thấy ngọt ngào quá chừng. Trời ơi là trời. Tôi đã nợ gì chị em nhà cô thế? Anh vùng dậy và đuổi cả hai, nói ngày sau khỏi cần đến học nữa. Giải tán.

Nhưng chuyện còn bĩ cực hơn nhiều. Thuận chưa thoát khỏi oan nghiệt này lại đến oan nghiệt khác. Cô Nhanh là chị, đã "ứng trước" một cái thai ở đâu đó, hô hoán bố mình là của Thuận, để bắt anh phải có trách nhiệm với mình. Cô dứt khoát không bỏ. Bắt người đàn ông kia phải cưới. Cô em chậm chạp, thấy chị có kế hay, chẳng "ứng trước" của ai, bụng nẹp kẹp cũng vu vơ nói Thuận đã từng quan hệ với mình để đòi trách nhiệm. Ông Duyệt diên tiết, vác bộ mặt hầm hập nóng nảy đến tìm Thuận. Thằng này láo, lợi dụng dạy con ông để làm điều xằng bậy, ông chẳng thể tha thứ cho mày được. Trước mặt ông, Thuận đã bình tĩnh nói rằng anh không làm chuyện gì cả. Hai cô con ông nói láo. Ông Duyệt đang diên tiết, câu nói vừa rồi như gáo dầu đổ thêm vào đám lửa. Ông gay gắt chửi thằng chó con, dám hỗn với ông. Ăn nằm với con ông để đến nỗi cả hai đứa có chửa. Ông sẽ tuốt xác mày ra. Mày còn không nhận? Thuận vẫn cương quyết không. Thừa ông, tôi là người đứng đắn, dạy ra dạy, nhưng hai cô ấy chỉ nghĩ chuyện trai gái vớ vẩn, những gì tôi dạy như gáo nước dội lá khoai, chẳng nhằm nhò gì. Ông về dạy bảo hai cô ấy.

Ông Duyệt hằm hằm bỏ đi, nói là sẽ quay lại, bắt kẻ láo xược này đền tội. Thuận thấy trời đất gần như đang sụp xuống, báo hiệu một tai ương.

Thuận lần lượt nhận được những lời dọa nạt qua điện thoại. Những lời dọa nạt lại đi kèm với sự van vãn nài nỉ, đại loại như anh hãy chấp nhận cưới em, rồi mọi chuyện sẽ qua đi. Cha em là ông chủ giàu có, em là tiểu thư, lại không xứng đáng với anh sao. Cả chị và em nói vậy. Anh cười hài hước, mọi chuyện diễn ra trong sự tức cười. Tất cả, đều tức cười, đều đáng thương. Anh sẵn sàng phỉ nhổ vào tất cả. "Tôi đắm chìm vào sự giàu có nhà cô, vào các cô, các cô bỉ ổi quá, khốn nạn quá. Sao giảng lười hại người thế? Tôi đã ngủ với cô khi nào. Khi nào khi nào? Đồ vu oan giáng họa. Các người sẽ phải trả giá".

Sự nhục nhã này rửa thế nào đây? Anh có danh dự của anh. Tuyệt đối không phải là kẻ chạy làng. Nhưng tên nào đó đã ăn ốc, và sự khờ ngốc của hai cô bắt anh phải đổ vỏ. Quyết không thể để chuyện này kéo dài nữa. Anh nghĩ, phải tìm sự trong sạch cho mình. Dù bất cứ giá nào cũng phải để ông Duyệt biết rằng mình là người trong sạch, anh không hề xâm hại đến con gái ông. Tối đó, anh phi xe đến, lúc có cả nhà ông Duyệt ở nhà. Hai cô đều nhủ rằng chắc anh ta đến để nhận lời với mình. Nhưng khi chuyện xảy ra, thì cả nhà ngã ngửa ra. Đứng trước ông bà Duyệt, trước hai cô con gái yêu kiều. Thuận đồng dặc:

- Thừa ông bà, thừa hai cô, tôi đến để tìm lại sự trong sạch cho mình.

Bất ngờ, Thuận tụt hẳn quần của mình xuống, để lộ ra trước tám con mắt kia những khiếm khuyết của mình. Trước mắt họ, cái của Thuận sun sun nhỏ xíu, dài không bằng đốt ngón tay. Có lẽ, nó đã teo hết mức có thể. Và khi cương cứng, nó chỉ dài hơn đốt ngón tay. Thuận vẫn đang kéo để nó dài bằng hai đốt.

- Đây nhá, ông bà và hai cô nhìn kỹ nhá, tôi chẳng có đâu để mà dùng. Đừng có hí húi ở phương nào rồi đổ vấy cho tôi. Thừa với ông bà, sự hư hỏng ngấm vào con gái ông bà rồi. Họ đã hư hỏng ở đâu đó và về cố tình bắt tôi phải im lặng nhận vì nghĩ tôi sẽ xấu hổ mà nhận. Nhưng tôi chưa bao giờ đụng đến một lỗ chân lông của cô nào.

Hai cô gái nhăn mặt, rồi che mặt lại, rồi chạy biến về phòng, nước nở khóc. Mặt hai ông bà tái dại, cứng đờ toàn thân. Thuận kéo quần lên, hào sảng bước ra khỏi ngôi nhà trong dáng khoan thai chưa từng có.

Nhanh và Nhẹn cũng cao chạy xa bay, cao bay xa chạy. Chẳng ai còn mặt mũi nào đến học nữa. Ông Duyệt

đến tận nơi xin lỗi, Thuận từng từng cho qua.

Chương bảy

Những người xung quanh

Những người xung quanh thấp lên nỗi đau cho ta bằng sự đau khổ của họ. Số phận những người xung quanh làm cho ta mất lạc quan vào đời.

Sự trái khoáy vẫn diễn ra đến tức cười. Nhiều người mếu máo, vì anh ta không thể tìm đâu ra hình thức diễn giải nỗi đau tốt hơn.

1. Đây là một xóm trọ, và xung quanh anh chỉ chút số phận. Những âm thanh của cuộc sống, những trái ngang dội lại, dù muốn hay không thì nó vẫn đến tai Thuận, đập vào mắt Thuận, và nhói buốt sự cảm thấu con tim Thuận. Một khu thượng vàng hạ cám. Có đầy đủ cả đĩ điếm, nghiện hút, loạn luân, rửa chồng, giết cha, tù tội, chữa hoang, bắt hiếp, hãm hiếp, chích hút...không thiếu thứ gì. Thuận từng nghĩ, một lúc nào đó, có thể tâm hồn anh, đầu óc anh sẽ lại bị nhuộm hết những đen tối nhuốc nhơ. Đời là những cạm bẫy và những bĩ ối. Tại sao anh không dời đi. Không. Nghĩ lại, anh thấy mình cần phải chấp nhận điều đó. Cuộc sống xung quanh muôn hình muôn vẻ, ở đâu cũng vậy. Và nếu sống trong bùn mà chẳng hôi tanh, thì có phải là một anh hùng. Thuận không cho phép mình nghĩ là sẽ trở thành một anh hùng. Chỉ đơn giản là anh muốn sống tốt ở nơi thường diễn ra những tối tăm, chấp nhận điều đó.

Bên phải và bên trái, mỗi bên có một ngôi nhà cao 4 tầng. Thuận biết rằng, mình ở cái phòng ở giữa hai cái nhà cao đó, để chứng kiến tất cả những bộn bề, cuộc sống diễn ra trong đó. Bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải lắng nghe cho bằng được những gì đang diễn ra trong hai ngôi nhà này. Tự dưng chúng khiến anh tò mò. Bên phải, ngôi nhà có người chồng ngoa ngoắt chửi vợ hết mức. Ông ta lại rất mê hát. Thuận có thể mười mười nói về lịch trình của ông. Ngoài ngủ là hát và chửi vợ chửi con cháu. Chửi xong mệt quá lăn ra ngủ, rồi mọi chuyện lại tiếp diễn. Còn bên trái, một ngôi nhà gắn với số phận nghiệt ngã khác. Họ gần như muốn níu giữ những gì mình tạo ra. Nhưng số phận đã đưa đẩy, để họ chịu những mất mát tổn thương, những đau đớn khôn nguôi. Ngôi nhà này, anh nhìn rõ từng nốt ruồi trên khuôn mặt người chồng, cũng rõ cả nụ cười của người vợ. Thi thoảng chị ta đứng nói chuyện với Thuận. Và anh thì bằng cách này hay cách khác, rõ mười mười chuyện của họ...

2. Sự nhẩn nhện của người vợ khiến Thuận thực sự cảm động. Nếu để ca ngợi, thì với anh, chẳng có lời nào xứng đáng để tặng cho chị cả. Dường như với anh, chị ta là một bông hồng nơi chông gai, nơi nhơ nhuốc bấp bưng. Chị vẫn ngày đêm chăm sóc cho chồng bằng tất cả tình yêu, sự chung thủy, sự nhẩn nhện. Người ta vẫn gọi chị là người đàn bà cam chịu bằng nghị lực phi thường. Điều đó không có gì quá đáng. Với tất cả những gì chị đã làm cho cha mẹ chồng, cho bố mẹ chồng, đã chứng tỏ tất cả.

Sinh ra ở ngoại ô thành phố, học hành, làm việc và lấy chồng. Tất cả những việc đó diễn ra chẳng gì suôn sẻ. Để có được cái gì đó, dù bình thường nhất chị cũng phải cố gắng hết sức mới đạt được. Cha mẹ không đủ sức để nuôi con học đại học, vì đều là thương binh. Và cô gái Hiền chân chất đã phải gồng mình lên, tốt nghiệp cấp III, đi làm tạp vụ cho cứng cáp để có tiền vốn, năm sau thi, đỗ vào trường, Hiền xác định rằng những gian khổ sẽ vẫn giăng ra trước mắt, chưa biết bao giờ dừng. Nên chị chủ động để đón nó, vượt qua.

Hai người đàn ông chinh phục chị trong những năm cuối đại học, đều thực lòng. Nhưng trái tim chỉ có một, thuộc về một người thôi. Chị sẽ yêu một người, làm đám cưới với người đó và sống cuộc sống bình dị. Chỉ cần thế thôi. Và chị đã cưới Ngoã, đơn giản vì anh bình dị, bình thường như chính những gì chị mơ ước, không cầu kỳ, không kiêu hãnh. Chị nghĩ, anh hiền như một mùa thu, và mùa thu ấy yêu cánh rừng nhiều tiềm năng là chị. So sánh thế thật ngộ, và cười với ý nghĩ ấy của mình. Còn người kia, anh tên Kiều. Kiều đáng vẻ sang trọng và giàu có. Chị nghĩ mình đã chẳng ra gì, làm sao xứng với người giàu có ấy. Ước mơ no đủ và giàu có là ước mơ muôn đời, nhưng với chị thì khác, là người con gái, chị muốn lấy người chồng bình thường, chẳng dám mơ ước cao sang.

Kiều đã buồn biết bao nhiêu, thực sự thấy khó hiểu "Em chê anh ở điều gì?" "Không, em không chê anh, em không xứng với anh. Và em yêu Ngoã, hãy thông cảm cho em" "Nhưng..." "Đừng nói nữa, anh về đi, trái tim em chỉ có một thôi". Chị đã làm một người đàn ông buồn, nhưng phải chấp nhận thôi. Lấy Kiều thì Ngoã cũng sẽ buồn như thế. Và sẽ không thể ân hận vì sự lựa chọn này, chị đã quyết thế, dẫu khổ gì cũng phải chấp nhận. Chưa no đủ, vợ chồng cưới nhau về, chịu khó làm ăn, sẽ phát lên thôi mà. Chị nghĩ vậy và thấy niềm vui nhảy múa trong đầu.

Kiều vẫn không ngừng quan tâm hỏi han một cách bí mật vì sợ chồng Hiền biết sẽ ghen. Kiều làm việc đó một cách tự nguyện và không oán thán gì, chỉ khuôn mặt anh thoáng lên chút rầu rĩ. Chị hỏi "tại sao anh cứ theo em khi em đã cưới chồng? Anh hãy đi tìm người con gái khác cho đời mình" - Kiều nói, dịu êm như hơi thở, "Bởi vì anh yêu em, và chỉ muốn thấy bóng dáng em thường xuyên. Có gì khó khăn, cứ nói, anh sẽ giúp". Hiền nói: "Em chẳng đáng để anh như vậy đâu, hãy quên em đi".

Nhưng dù có nói thế nào, Kiều vẫn kiên nhẫn như thế, như trăng đến mùa phải sáng, như gió đến lúc phải nổi, chẳng đòi hỏi gì. Điều này làm chị khó xử, lòng dạ nao nao. Kiều vẫn thường nhắn tin và mời chị đi uống nước, đôi khi ra khỏi cơ quan, anh đã đứng đợi phía bên kia đường và muốn gặp Hiền. Chị thấy khó xử, như vậy là không phải với chồng. Chị không thể cứ vụng trộm gặp anh được. Chị yêu chồng và chồng yêu chị.

Vậy sao thế này?

"Anh Kiều, em không thể thế này mãi được. Em còn gia đình, hãy quên em đi. Chúng ta không có duyên kiếp này thì đợi kiếp sau vậy" Hiền dứt khoát và bỏ đi, phía sau Kiều đứng như trời trồng.

Sống với nhau đã bốn năm mà chị với Ngõa chưa có con. Chuyện do chồng chứ không phải chị. Anh đã đi chữa nhiều nơi nhưng không khỏi. Điều này khiến hai gia đình lo lắng, còn anh chị buồn rầu.

Chị nói với chồng: "Không sao đâu, chúng ta cứ miệt mài chữa chạy, sẽ gặp thầy gặp thuốc thôi. Bằng không, chúng ta sẽ xin con nuôi". Chị giấu nỗi buồn đi, nói lạc quan vậy, nhưng chồng chị hiểu nỗi khao khát làm mẹ trong chị. Người đàn bà nào chẳng mong làm thiên chức đó. Anh tự bảo mình sẽ cố gắng chữa bệnh vô sinh này, nhưng thật khó. Sự thực là ngày thanh niên, trận ngã xe đã làm tổn thương một bộ phận, và giờ là hậu quả đau xót anh gánh chịu.

Không khí nặng nề dần bao phủ gia đình bé nhỏ, khi mà khao khát của cả hai người đều dần tăng lên. Những đêm dài ngao ngán trôi qua trong sự hững hờ của cả hai. Cả hai cùng thấy bế tắc. Bận bè, chúng dựng vợ gả chồng, sự sung sướng hạnh phúc tràn trề khi có tiếng trẻ con khóc, tiếng dỗ dành, nựng chiều. Chúng lớn lên, sẽ đi học và thành những thanh niên của thế hệ kế tiếp. Ra đường, đến cơ quan, mặt mũi chúng rạng ngời, tuy rằng có phải lo lắng đôi chút, nào về chăm con, đón con, nào vừa đưa nó đi bệnh viện... Rồi chúng kể về những cử chỉ đáng yêu của trẻ con. Tất cả những điều đó dội vào trái tim của cả hai người, và chạm vào nỗi buồn âm ỉ trong tim, lúc đó, bùng lên chua chát. Ôi, nếu có con để mà cưng chiều, chăm sóc, dù phải đưa nó đi viện, dù vất vả bao nhiêu chị cũng chấp nhận, nhưng mà xa vời quá...

Ngày tháng cứ trôi đi, những người con gái có chồng và làm mẹ, những đứa trẻ vẫn lớn lên. Đã sáu năm rồi, Kiều vẫn thế, không suy suyển gì, vẫn chênh vênh một mình. Chị một lần gặp anh hỏi "Vì sao anh còn chưa lấy vợ?" Anh cười rằng "Không yêu được em, anh chẳng còn yêu nổi ai nữa". Có người từng nói, yêu thì đừng yêu bằng tất cả, chỉ một phần thôi, để khi không còn, ta có thể yêu được ai khác. Có phải Kiều đã quá yêu chị và giờ không yêu được ai khác. Chị khuyên "Anh nên quên chuyện cũ đi, anh Kiều, hãy nghe em, đừng hành hạ mình. Mọi chuyện cũ hãy cho qua đi để sống thanh thản."

Chồng Hiền lại gặp những bệnh khác, ngày càng yếu đi. Mà khi cơ thể đã yếu đi thì khả năng miễn dịch kém dần. Khả năng miễn dịch của anh đã kém và không chống đỡ nổi khi bệnh tật đổ bộ về hành hạ. Khả năng chặn gỏi cùng vợ hầu như không còn. Anh sống hầu như ăn uống vào, chỉ để phục vụ thân bệnh, thường nằm bất động trên giường. Nên khó khăn đổ lên đầu vợ. Chị phải làm, chăm sóc anh, thuốc thang cho anh.

Ngõa biết vợ anh sẽ buồn đến mức nào, nhưng anh chẳng đủ sức để an ủi vợ, mà ngược lại. Điều đó làm bùng lên bi kịch trong anh, lại dẫn đến sự than thân trách phận "Nếu không lấy anh, em đã sung sướng bên Kiều. Anh là kẻ vô dụng, đã để em khổ suốt đời". "Anh đừng nói thế, em đã chọn anh là em chấp nhận. Nhiệm vụ của anh lúc này là chữa bệnh cho khỏi, muốn em không buồn thì đừng nghĩ ngợi nhiều".

Thượng đế đã chẳng rủ lòng thương. Bệnh của Ngõa không may mắn thuyên giảm. Bố mẹ chồng chị cũng cảm thông với vợ chồng của con, nhưng chẳng thể làm gì hơn để giúp con cái vượt qua khó khăn này. Có những bệnh con người đã bó tay, và chỉ còn cách chấp nhận chờ ngày đó đến.

Riêng Ngõa, anh biết sức lực của mình còn bao nhiêu. Chẳng muốn vợ mình cứ phải cam chịu mãi. Chị chẳng những là người con gái đẹp, mà còn vạm vạp, những ham muốn nhiều, anh chẳng thể chia được, để buồn cho vợ những đêm dài thao thức. Anh nghĩ rằng, nên giải phóng cho chị, để chị đến với Kiều, người đàn ông vẫn đi qua đời chị, chung thủy chờ đợi như một ngọn núi trong vô vọng. Ngõa nghĩ, đã chẳng làm gì cho vợ trong suốt những tháng năm đằng đẳng này, thì đó là việc duy nhất mà anh có thể làm được cho vợ. Nên anh đã chủ động nói với chị.

"Chúng ta chia tay đi, để em đến với Kiều, hãy mặc anh. Em hãy đi xây dựng hạnh phúc khác cho mình, anh chẳng oán thán gì đâu. Bố mẹ sẽ đồng ý làm vậy, ông bà rất thương em mà."

Chị khóc nức, không thể thế được, em không thể bỏ anh. Không thể. Em đã quên anh ấy rồi, em là vợ anh và em chấp nhận.

Sự dưng dằng này còn kéo dài nữa, khi mà Hiền không chấp nhận việc đó, còn Ngõa thì muốn giải phóng một cách thực lòng. Ngõa cũng biết Kiều còn yêu và chờ đợi vợ mình, hai người vẫn bí mật gọi điện cho nhau. Không cho vợ được hạnh phúc là nỗi của anh. Ngõa nói với Kiều về ý định của mình. Kiều bảo Ngõa rất đàn ông. Bản thân Hiền, chị thấy thế cũng phải. Và sau rất nhiều đêm ngày nghĩ ngợi, chị đã có chút ý định gặp Kiều để thổ lộ. Chị gặp Kiều trong tâm trạng day dứt. Có nên thế này không, chị chệnh chao, biết làm thế chồng sẽ buồn biết bao. Nhưng anh thực lòng. Anh ấy dù bệnh tật nhưng điều này anh nghĩ cho chị, rằng mình khó qua khỏi, nên chủ động để chị đi xây dựng hạnh phúc riêng. Chị đứng giữa ở và đi, giữa được và mất, giữa sự chấp nhận và cựa quậy. Đầu óc muốn nổ tung và trĩu nặng. Những ngày này, mùa hè khô hạn, nóng bức. Hà Nội bao ngày không mưa, cả thành phố dường như có lúc ngạt thở. Nắng thiêu đốt những ngôi nhà, những con phố, những hàng cây, thiêu đốt một tâm hồn phụ nữ đang chung chông.

Buổi gặp Kiều này, chị đã nghĩ nhiều. Có nên ly dị chồng theo ý nguyện của anh, và chấp nhận Kiều. Đó quả là một việc rất khó. Nhưng chị đã quyết định gặp. Chị sẽ nói với Kiều rằng sẽ làm theo ý nguyện của chồng, chia tay và cưới Kiều. Hai người đến quán cà phê. Kiều đợi từ lâu trong hồi hộp. Anh vẫn vẻ điệu thuốc chưa châm. Khi ngồi vào bàn, chị thấy chân run tim đập thình thịch. Kiều hỏi: "Em sẽ làm theo lời chồng em chứ?". Bốn mắt nhìn nhau. Bỗng dưng những quyết tâm, những dự định của chị bay biến đâu mất, và lúc này, chỉ còn mỗi hình ảnh của Ngõa chồng chị hiện lên trong đầu, tội nghiệp thảm thương. Chị đứng dậy, dõng dạc, đầy quyết tâm "Em sẽ không ly dị chồng em. Chẳng thể bỏ anh ấy được. Em chấp nhận sống cùng anh ấy và giúp anh ấy chữa bệnh. Thành thực xin lỗi anh".

Chị lao ra cổng, qua đường. Trời oi bức đã nổi một cơn mưa. Cơn mưa giăng kín lối về chị, còn chị vạch mưa, lao vào, một mạch về nhà, nơi chồng chị đang nhăn nhó vì đau. Và cảm giác vừa trút được cái gì khỏi vai, nặng lắm.

3.

- Anh Ngõa này, em thấy phục tình yêu của chị ấy đối với anh.

- Mình đã rất tin tưởng vợ mình mà. Nhưng thấy khổ cho cô ấy quá. Có chồng mà chẳng được hạnh phúc.

- Chuyện này không phải do anh. Anh đâu muốn thế.

Hai người đàn ông ngồi nói chuyện với nhau trong một buổi sáng ảm đạm, sau trận mưa. Vợ Ngõa đi vắng, còn Thuận chệnh chao không biết làm gì. Tiếng ho của Ngõa gây chú ý cho Thuận, và anh đã tìm sang.

- Xem ra cậu rất khỏe thì phải. Vừa nói, Ngõa vừa nắm hai bàn tay lại, hai ngón cái ngóc lên, ngoe nguẩy hôn vào nhau phụp hụp.

Thuận cười, cái cười vẫn đấng đót như thường, meo méo như thường. Lại một sự hiểu lầm chết tiệt. Đơn giản thôi, Ngõa đã thấy ngôi nhà của Thuận đón rất nhiều bóng hồng. Trẻ có, già có, da ngăm ngăm đen hay trắng nõn cũng có. Nghĩ vậy cũng hiển nhiên thôi. Thuận không muốn giải thích gì thêm. Vì có giải thích thì chưa chắc Ngõa đã tin, mà cũng chỉ làm cho trái tim mình thêm những đòn đau thôi. Nhưng Ngõa đã không kìm nén được cảm xúc của mình lúc này. Dường như, với một người khỏe mạnh và có nhiều người theo đuổi, đôi khi, cậu ta còn phũ phàng từ chối như Thuận, thì quả là một sự ngưỡng vọng tuyệt đối đối với Ngõa. Anh khao khát biết bao, thèm muốn biết bao, chỉ cần một phần điểm phúc của Thuận thôi cũng được. Nhưng anh chẳng có gì cả, ngoài tấm thân đã gần như tàn phế.

- Bất lực và nhiều bệnh tật thực sự là một bi kịch, cậu ạ- Ngõa nói- Tôi đã chịu đựng biết bao nhiêu năm thế này. Nằm bên vợ, thèm thì có thèm đấy mà chẳng biết làm sao để vợ vui. Cô ấy cứ trần trọc, thờ dài, chờ đợi, chán chường...bao nhiêu năm. Minh áy náy quá. Muốn giải thoát cho cô ấy, nhưng cô ấy đã không bỏ mình. Minh cũng biết nỗi khổ của cô ấy.

- Chị ấy là một người phụ nữ tuyệt vời- Thuận nói - những người phụ nữ như thế bây giờ hiếm quá, chắc chẳng tìm đâu cho ra.

Ngõa gật gù đồng ý sự tán dương này. Người như vợ mình, thật chẳng dễ dàng gì tìm ra, thế mà... anh nghĩ, và sao cảm thấy cuộc đời trở trêu, oái oăm làm sao. Một người phụ nữ, đã vì chồng mà chịu đựng biết bao năm rộng tháng dài, để rồi, chẳng muốn xa chồng khi có một đề nghị khác thường. Người vợ muốn ở bên chồng, dù anh ta có làm sao.

Đột nhiên, gần như khóc, giọng của Ngõa van vãn đến vỡ òa:

- Thuận, tôi xin cậu, hãy giúp tôi chuyện này với, hãy giúp tôi. Hãy cho vợ tôi một đứa con, tôi biết cậu là người tốt, tin tưởng cậu, nên xin cậu hãy làm việc đó, để tôi bàn với nhà tôi. Ước vọng này của tôi, chắc chắn, cô ấy sẽ đồng ý.

Chẳng thể tả được Thuận đã sửng sốt đến thế nào. Anh là gì, là ai mà khiến người đàn ông tội nghiệp này thốt ra những lời đó. Có nghĩa là anh ta van vãn anh ăn nằm với vợ anh ta, để có một đứa con. Điều này thật quá sức tưởng tượng của Thuận. Trước đó, Thuận chẳng biết anh đã nghĩ đến chuyện này, đã day dứt và quyết định nói ra việc nhờ vả. Chuyện nhờ vả quá đỗi đường đột, anh biết, có thể sẽ gây khó chịu cho Thuận, nhưng biết làm sao. Anh phải thử.

- Anh Ngõa à, thực sự là, thực sự là...

- Không, cậu đừng từ chối. Cậu là họa sĩ, chắc chắn cậu có tấm lòng nhân đạo, và chắc chắn cậu tốt, nên Ngõa này mới nhờ. Ngõa này thực sự hèn mọn quá, bó tay trước ao ước của mình, của vợ.

- Ý em không phải thế, em... thực ra em...

- Có gì cậu cứ nói đi.

- Chuyện của em cũng như anh vậy. Em không thể làm chuyện đó.

Miệng Ngõa tròn vo, ngạc nhiên trộn lẫn với đau khổ và cảm thông. Trong chốc lát, hai người đàn ông đã trở nên gần gũi và đồng cảm. Họ ôm lấy nhau, họ khóc, họ hận đời. Thuận từ từ kể mọi chuyện cho Ngõa, cả những khó xử bao lâu của mình nữa.

4. Chẳng nhờ vả gì được Thuận nữa rồi. Chính gã trai cao to vạm vỡ có vẻ rất khỏe mạnh này lại chẳng thể làm chuyện đó, do sự khiếm khuyết của tạo hóa, dẫn đến sự khiếm khuyết của một bộ phận quyết định trở thành đàn ông. Ngõa phải tính cách khác thôi, bằng cách nào đó cho vẹn cả đôi đường. Xin con nuôi cũng được, nhưng Ngõa muốn đứa con, ít nhất là máu mủ của một người, nó là máu mủ của vợ anh. Anh không muốn nó là máu mủ của cả hai người xa lạ.

Đêm đó, nằm bên vợ Ngõa mơn man bộ ngực tròn lẳn của Hiền, miệng hôn lên tóc vợ, thủ thỉ tâm sự của mình. Anh đã suy nghĩ nhiều đêm ngày rồi, có khó khăn gì phải nói cho nhau. Chính vợ đã nói với anh như thế. Trước đây, vợ Ngõa từng gợi ý sẽ nhận con nuôi. Cần phải nói chuyện này ra, để Hiền chấp nhận được thì càng tốt. Để lúc này, thốt lên được, tim anh đã run rẩy rồi.

- Em à, anh có ý này, rất mong được em chấp thuận.

- Gì vậy anh, anh nói đi?

- Hãy hứa là đừng trách anh nhé.

- Nói đi nào, anh vòng vo quá.

- Anh muốn em thụ thai, với ai cũng được. Anh nghĩ là chuyện này không khó với em.

Hiền quay ngoắt người lại, lặng nhìn chồng hồi lâu, kinh ngạc.

- Anh nói thật đấy, chúng ta phải có con, không thì buồn lắm. Giá mà anh...

Tiếng thở dài của vợ, Ngõa nghe như tiếng gió rít vào đêm đông, lại giống một trích đoạn của bản nhạc buồn. Vợ anh vút đầu anh lại gần mình, như để nhìn cho rõ hơn khuôn mặt giàu có phiền muộn kia.

- Làm thế sao được anh, em sẽ tìm một cô nhi viện nào đó.

- Em khỏi lo cho anh mà, nghĩ và nói ra được chuyện này là anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Em không phải nghĩ

đến chuyện thủ tiết nữa. Anh mong thế.

- Em hiểu, nhưng...

- Không nhưng gì nữa. Cứ quyết định thế đi. Em có nhiều bạn, hãy nói lý do, à không, chẳng cần nói lý do, em cứ mặc nhiên làm theo ý em.

- Mọi chuyện chẳng dễ dàng như thế đâu anh. Cứ từ từ đã anh ạ, em chỉ lo cho anh thôi. Mà không thì chúng ta cứ chờ đợi cho đến khi anh chữa khỏi bệnh. Em tin là khoa học tiên tiến, sẽ có phương thuốc hay.

Ngõa biết là chẳng bao giờ chữa được bệnh của anh. Nền y học này vẫn khiêm tốn yếu kém như vậy. Anh không muốn nói thêm gì nữa, cứ nên để thuyết phục vợ dần dần. Giây phút này, nên để sự êm ái diễn ra, lâu lắm, hai vợ chồng chưa ân ái như thế.

5. Tiếng chửi của gã đàn ông từ ngôi nhà bên phải đánh thức Thuận trở dậy từ lúc 5 giờ sáng. Ngôi nhà bốn tầng không phải của họ mà họ ở nhà của anh trai. Anh trai làm giám đốc chuyển vào Sài Gòn sống để ngôi nhà này cho em mình cai quản. Gã đàn ông chửi vợ được hàng xóm gọi là "quất"-cái biệt danh xấu xí thể hiện nhiều khinh miệt. Cũng đơn giản vì gã còi cọc nhưng ngoa ngoắt chửi vợ thì chẳng ai bằng. Tiếng chửi của gã có bài bản, dễ nhớ dễ thuộc. Người nào chửi vợ mà chưa nghe những lời này, về nhà, trình độ chửi vợ lên tay ngay tức khắc. Từ ngữ mới mẻ được cải thiện. Chẳng thế mà mấy gã đàn ông nát rượu cùng xóm đã vô tình cổ vũ cho mình, và thông báo với vợ xanh rờn rằng "Mày còn xướng đấy, thằng Hoát còn chửi thường xuyên hơn". Thuận thẳng tay chụp được hình ảnh gã cầm cái chổi đuổi đánh vợ, trong nháy mắt đã thành công một bức họa, hứa hẹn ăn giải thưởng tranh vẽ đề tài bạo hành gia đình. Cái gay gắt được mô tả, từ cái chổi, đôi mắt, tư thế.... Chỉ tiếc là, anh vẫn chưa tìm được ý tưởng để thể hiện tiếng chửi một cách tốt nhất ở trên tranh.

Người vợ đánh vỡ cái bát đến xoảng. Hoặc vì chất chứa bởi tiếng chửi hoặc hậm hực một ngày nào vùng dậy tấn công lại chồng. Điều đó làm tiếng chửi của gã chồng vừa tăng volum vừa tăng tốc độ. Không thể nhắm mắt được nữa, Thuận trở dậy, lao vào nhà vệ sinh dội mấy gáo nước cho khuây và định ra phố, ăn gói xôi xéo, mua một tờ báo đọc, ngồi nhâm nhi cà phê, đến giờ thì ra xưởng chép.

Dù đã ở rất xa, nhưng Thuận vẫn nghe tiếng chửi của người chồng vũ phu. Người này quả là có năng khiếu. Xóm trọ khen gã có năng khiếu hát, có thể thi được sao mai điểm hẹn. Nhưng chưa chắc năng khiếu hát bằng được năng khiếu chửi. Thuận đưa ra đánh giá này không phải không có cơ sở. Hời. Người ta bảo chẳng những ở đây, mà ngày xưa ở phố khác, ngõ khác, người chồng này đã chẳng muốn giành cho vợ mình những lời từ tế.

Chiều về, Thuận vẫn thấy gã chửi. Nhưng đối tượng chửi đã khác. Để ý vài giây bằng màng nhĩ, Thuận nghe ra rằng gã đang chửi đứa con gái. Con gái gã năm nay hai mốt tuổi rưỡi và thâm niên làm gái điểm đã bốn năm ba tháng lẻ mấy ngày. Thi thoảng có đi qua Thuận và không ngừng đánh những tia mắt vừa soi mói vừa gọi dục. Cô ta sở hữu một lớp da mai mái và bộ tóc ngun ngún quăn. Lý do ăn chửi hình như là mang bệnh về nhà nói với mẹ, vô tình ông bố nghe thấy. Vợ gã đàn ông bán phở ngoài vỉa hè sáng sáng, thi thoảng không thích bán thì nghỉ. Còn gã, như đã nói, ngủ, hát và chửi là công việc hằng ngày. Tiền chi tiêu trong gia đình, người vợ bán phở lãi được ngần nào thì được, còn đứa con cung cấp.

Đứa con gái cãi lại, nếu không có tiền của con mang về thì bố có được sung sướng thế không! Ô hay, bố đã sống bằng cái của con đấy, bố có hiểu không? Bố đừng có to tiếng thế chứ, bố muốn sướng như thế thì cứ im lặng đi, nếu không con bỏ đi thẳng cổ, không về nữa. Trong phút chốc, gã đàn ông im lặng thật. Chưa ai thấy gã cứng cổ bao giờ, thế mà nay cứng cổ vì mấy lời dọa nạt của đứa con gái. Thuận bum miệng cười thầm. Sự thật đừng cay nghiệt thế chứ! Dù thế nào, mọi chuyện vẫn diễn ra, như thường, không ai cấm được.

6. Cũng như hôm nay, cả xóm xôn xao vì con gái ông Túc có chửa. Xôn xao chẳng kém người ta mang đề tài gã đàn ông ngoa ngoắt chửi vợ, đã phải cầm mồm trước mấy lời lăng mạ của đứa con gái. Phải ghi nhận công đầu của những bà hàng xóm chuyên xoi mói chuyện nhà người. Chính các bà đã nhận ra cái bụng phồng phồng của cái Xuyên con ông Túc. Cũng chính các bà phát giác để mọi người cùng biết. Ông Túc bà Túc đang lộn ruột lên kia.

Ngõa và Thuận lại có dịp ngồi với nhau. Tự lúc nào, Thuận đã muốn ngồi nói chuyện với Ngõa cho đỡ buồn, mỗi khi anh chán cầm cây cọ bôi bôi quét quét những đường nét nhàm chán. Cả Thuận và Ngõa đều mười mười rõ tiểu sử của cô gái kia. Yêu đương quá đáng và không tiếc chuyện hiến dâng. Cũng từng ghi vào lịch

sử trường đại học XZ một chiến công hiển hách là nạo phá thai đến ba lần trong bốn năm học. Cô này thường xuyên đứng cùng người yêu trong con hẻm nhỏ tối đen, có lần làm tình ngay ngoài ngõ khi người đứng người ngồi xe. Hình ảnh này có bà Bun chín hai tuổi nhìn thấy, con Nga học lớp 4 nhìn thấy. Thực ra, Thuận chẳng muốn quan tâm chi mấy cái chuyện này, nhưng đã ngồi với anh Ngõa rồi. Ngồi với anh thì phải có chuyện gì đó để nói, chả lẽ nói mấy cái chuyện đáng xấu hổ của hai gã đàn ông đang ôm trong lòng.

Cái Xuyên tất nhiên đang đau đớn vì đã từng quá sung sướng. Việc nó hí húi sung sướng với ai và ở đâu người ta chẳng lạ nữa rồi. Nhưng thằng cha kia sướng rồi chạy mất xác. Thế mới đau. Nó cứ nhảy vào vũng bùn đó, nhào nặn cho chán, rồi tìm nhanh đường chuồn. Khổ thân con bé khóc suốt suốt bao đêm ròng. Giờ phải làm sao, ai sẽ dừng cảm làm chồng nó. Có những lúc nghĩ xuôi, Xuyên bảo nhan sắc vẫn còn chưa hề mất hết. Vẫn sẽ có thằng chịu lấy mình làm vợ. Không lo!

Không lo, đó là một vài suy nghĩ diễn ra trong đầu Xuyên. Còn những giây lát khác, nó lo lắm. Ông bà Tứ cũng lo lắm! Bà Tứ khéo léo đưa con đi nạo một lần nữa. Thêm một lần cạo gọt cái đức hạnh của con gái bà, cũng như cái uy tín mỏng manh ít ỏi của gia đình bà.

Anh Ngõa không cho ý kiến gì thêm. Thuận cũng chỉ bằng quơ rằng đây quả là chuyện rất khó giải thích. Trai gái sẵn sàng trao thân cho nhau, để rồi sẵn sàng ruồng bỏ nhau. Nhưng anh thấy thằng ranh kia hèn nhát. Một thằng đàn ông không dám chịu trách nhiệm vì đưa con gái mình đã đề lên. Đưa con gái cũng đáng trách, dễ dàng nằm ra vì một thằng đàn ông. Hay vì nó không còn điều gì khác để làm. Thuận không dám đoán.

Cuối buổi, chị Hiền vợ Ngõa về, thấy Thuận và chồng mình ngồi uống nước nói chuyện, nở một nụ cười tươi có lời chào. Chị chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mặt Thuận, nhưng hôm nay thì có. Hơn một giây thì phải, như có một tia lửa tóe lên trong ý nghĩ của chị. Hai vợ chồng mời cơm nhưng Thuận không ở, anh nói có việc phải đi. Thuận rất sợ cái nhìn tóe lửa như thế.

7. Thế mà cái nhìn tóe lửa đó để lại vấn đề về sau này. Nghe lời chồng, Hiền đã lưu ý đến một người, để có thể kiếm một đứa con. Người Hiền để ý đến không ai khác đó là Thuận. Bắt đầu từ cái nhìn tóe lửa hôm trước. Nhưng Hiền lại không nói chuyện này với Ngõa. Chị muốn là người quyết định.

Bởi vì chị đã ấn tượng Thuận từ lâu, cái anh chàng cao to đẹp trai đó. Anh ta như một báu vật vậy, bằng chứng là rất nhiều chị em đến tận phòng tìm. Và vì biết nhau đây rồi, nói chuyện sẽ đơn giản đi nhiều nên Hiền đã lựa chọn Thuận làm đối tượng để thực hiện ý đồ của mình và cũng là của chồng. Tất nhiên, để tránh sự ngại ngùng cho cả đôi bên, chị muốn mọi chuyện diễn ra một cách bí mật.

Đầu tiên chị hẹn Thuận đi uống nước, khi anh còn ở xưởng chép, cũng ngồi ở quán cà phê đối diện bên đường. Đây là một cái quán quen thuộc mà Thuận luôn hẹn. Thuận không hề biết ý định của Hiền. Nhưng anh còn nhớ chuyện nhờ vả của chồng Hiền hôm trước. Muốn anh ăn nằm với chị.

Sau vài lần hẹn hò uống cà phê ở quán, Hiền chủ động hỏi Thuận cậu có thời gian không đi du lịch với chị. Thuận hỏi mấy người đi. Chị nói chỉ có chị với cậu. Thuận thấy thon thót trong người. Thuận không nhận lời. Nhiều đêm Hiền bí mật giấu chồng nhắn tin hỏi thăm Thuận, chủ động tung ra những lời vờ vờ. Với chị, phải dùng hạ sách này là bắt buộc. Tất nhiên, chẳng có khả năng nào để chứng tỏ chị muốn sở hữu Thuận, chỉ là muốn cậu ta chấp nhận mình một lần, vào đúng dịp cần thiết. Lâu ngày, Thuận đoán được ý đồ của chị. Lúc này, trong ý niệm của anh, bùng lên một hy vọng rằng, chị sẽ là người để anh chứng tỏ rằng, dù thằng nhỏ có ngắn, thì chức năng của anh chẳng bị mất đi. Anh vẫn có thể thực hiện được trong khó khăn. Và biết đâu, khi gần gũi, chị ta sẽ giúp cho nó dài ra. Nhiều đêm Thuận ôm suy nghĩ đó đầy chữ. Đồng thời với nó, anh lo chỉ được một lần, khi thỏa mãn nguyện vọng rồi, chị Hiền lại thủ tiết với chồng, không quan hệ với anh nữa.

Cho đến một ngày nhiều gió và xôn xao những chùm hoa, Thuận u ỉ buồn cùng Chiu đi uống rượu. Cuộc rượu gần tàn thì Hiền gọi điện, nói Thuận đến ngay. Thuận chệnh chao đến chỗ hẹn. Đó là một nhà nghỉ. Anh hiểu lý do này, có lẽ ngày hôm nay là thích hợp cho ý nguyện của Hiền. Thuận không tỏ một vẻ khinh miệt hay căm giận nào, anh thông cảm với hoàn cảnh của người đàn bà. Chị mời anh vào trong, anh từ chối, anh muốn nói rõ ra ở đây. Có lẽ, người đàn bà này không thích hợp để Thuận làm chuyện đó, anh nghĩ vậy, phải tìm người khác thôi.

"Chị Hiền, em hiểu những suy nghĩ của chị bây giờ. Nhưng xin chị nghĩ lại, em phải nói rằng, em không phải là người thích hợp để làm chuyện đó. Chị hãy về nhà đi".

Nói vậy, Thuận lại ngật ngưỡng ngồi lên xe máy. Chiếc xe lao đi trong sự khó hiểu và hụt hẫng của Hiền. Chị

nghe nhói nhói trong lồng ngực. Những cơn gió ràn rạt thổi thấu tận xương tủy. Chị lao đao trong ánh đèn phố vô tình, thật tội nghiệp.

Chương tám

Học trò mới, con nhỏ hồn nhiên

Bịa mà không bịa. Bạn biết một con chó có tình mẫu tử. Nó mang dòng máu thiện. Bạn thấy người không có tình người. Hẳn mang dòng máu chó.

Nhưng có những điều vẫn rất lạ quan. Xung quanh bạn, những nụ cười vẫn nở!

1. Chiu nói muốn nhờ một việc nên Thuận đến ngay. Tại nhà riêng của Chiu chứ không phải quán xá nào. Một con bé nào đó mắt ướt át cũng ngồi đó. Chiu nói đó là em vợ. Ôi, Thuận suýt thốt lên khi có cả vợ Chiu ở đó: cô chị thì vô duyên tai hại mà cô em gái xinh xắn đáng để quá chừng. Thế mà Thuận chưa bao giờ nhìn thấy. Chiu giới thiệu cô em vợ này mãi học nên chẳng quan tâm đến chuyện gì, cũng chẳng muốn để ai thấy mình. Hiện cô sắp tốt nghiệp cấp III và mơ ước thi họa. Họa với đồ họa vi tính. Ngày càng có nhiều người thích họa với đồ họa do yếu tố thời đại quy định. Bố vợ Chiu đã nuôi dạy con cái bằng kinh nghiệm và những kiến thức bao năm của mình. Tất nhiên, dưới một nền giáo dục vừa nghiêm khắc vừa rộng lượng. Cô con gái này tất nhiên ngoan và có chí hướng hẳn hoi. Cô tên Dong. Dong là cô gái mới lớn và đã chiếm hết duyên dáng của chị. Trái đất hình tròn nên những mối quan hệ cứ quay tròn, lạ thật. Ông bố muốn Dong có thêm kinh nghiệm để bước vào đời. Thuận là một người tân tiến, có tư duy của tuổi trẻ thời đại thổi vào. Ông muốn con gái mình theo thầy Thuận để anh ta chỉ bảo thêm. Như thế, cô phải nỗ lực rất nhiều để có thời gian theo học. Chiu bảo "Bố vợ tớ bạn nên nói tớ nhờ, rồi bố sẽ nói với chuyện với cậu sau. Hãy giúp đỡ cô gái này"

Tất nhiên Thuận nhận lời. Nhân lúc anh không còn ai quấy rầy. Hai cô con gái của lão Dục đã không còn dám làm phiền sau trận lòi đình của anh. Những người đàn bà ham tranh khỏa thân đã chán ngán không còn nhờ vả vờ vờ nữa. Nên lúc này anh có thời gian.

- Tớ rất cảm ơn cậu.

- Có gì đâu. Cậu học cách khách sáo từ bao giờ thế?

- Vậy là tốt rồi, Chiu nói, rồi quay sang em, bảo cảm ơn thầy đi. Cô gái dịu dàng:

- Em cảm ơn thầy, mong thầy giúp đỡ em với ạ.

Buổi học đầu tiên của Dong cũng đến, ngay tại phòng của Thuận. Hai thầy trò mất rất ít thời gian để quen và thân nhau. Thuận cho rằng đây là một cô gái có duyên và thực sự có chí hướng. Thông minh nữa.

Người thông minh thường tò mò, hoặc muốn thử người khác. Dong hồn nhiên muốn thầy kể một câu chuyện nào đó mà thầy cho là thú vị, để giải khuây khi nghỉ. Thuận ưng ngay, đó là hình thức vừa như trao đổi, vừa để thư giãn. Nên buổi thứ hai, Thuận mới thực hiện "quy chế" này.

- Em muốn nghe chuyện gì nào?

- Thầy cứ kể chuyện gì cũng được. Em biết thầy kể là hay rồi. Và chuyện gì em cũng muốn nghe.

- Được, vậy hãy nghe chuyện này nhé.

"Đó là một nỗi oan ức chưa từng thấy trút lên đầu con Nhất, khi bàn chân đi giày của cậu chủ tàn nhẫn đá vào bụng nó. Một tiếng kêu ảng tự nhiên. Nó đau điếng và nước mắt ứa ra, thương cho những đứa con trong bụng hơn là thương cho mình. Độ này cậu chủ đồ đồn khi ông bà chủ đi vắng, ngày nào cũng lêu lổng chơi bời nhậu nhẹt. Lẽ ra, đêm qua nó có thể kêu cậu chủ khi lũ chó lạ tấn công vào vườn hoa nhà mình. Một lũ chó gần như hoang dã, con nào cũng hung hãn nhe cặp nanh dài của nó, sẵn sàng cắn xé nếu Nhất xuất đầu lộ diện. Nhưng lúc đó cậu chủ đang ở nơi nào cùng với bè bạn, những tiếng cười sảng khoái hay sự lạc thú, quên mất lời dặn dò của bố mẹ trước lúc đi xa: "Con hãy trông nhà cẩn thận và chú ý đến vườn hoa". Nhất hận là mình đã không làm gì để giúp ông bà chủ. Lũ chó lạ quá đông, quá hung hãn và tấn công quá nhanh, trong nháy mắt vườn hoa đã trở thành một bãi chiến trường. Những luống đồng tiền thực được dễ gãy đã rạp xuống đau xót. Phá xong chúng rủ nhau cuốn đi. Sáng sau, tội này được ghi cho Nhất. Lại nữa, một chiều kể tiếp, cậu chủ mua thức ăn về nấu thết đãi bạn bè. Lúc đó con Nhất đi ra ngoài không hề biết, đến khi nó

trở về, lĩnh ngay một đòn vào bụng, cái bụng là chỗ dễ dính đòn nhất khi con người đánh chó. "Con khốn nạn này, mày lại ăn vụng rồi". Nhất không thể nói, không giải thích được nỗi oan ức của mình. Nó bị oan và càng thương cho lũ con, chúng chưa ra đời và đã phải chịu oan cùng mẹ. Kể nào đó đã đến đây và ăn vụng thức ăn của cậu chủ. Kể nào nhỉ? Không phải là một trong bọn chó hoang đấy chứ? Đúng và không đúng, chúng đã đi xa rồi, làm sao chứng minh được.

Khi ông bà chủ đi du lịch về thì mọi tội lỗi về vườn hoa cậu chủ trút và đầu Nhất cả. Ông chủ tức giận, vung tay giáng cái gậy tre xuống, may mà Nhất nhanh chân tránh được, chiếc gậy trượt qua đầu. Nếu trúng cái gậy đó, có thể Nhất sẽ gục xuống chết, và đàn con cũng chết. Nhất hiểu rằng mình chẳng thể sống được trong ngôi nhà có cậu chủ nhẫn tâm độc ác này. Nó phải đi. Mà đi đâu, nó chưa biết, nó phải đi. Đêm qua nó thấy bụng mình nhói nhói đau, giống như chân của một đứa con nghịch ngợm nào đó đạp bụng mẹ. Nhưng nó biết là không phải vậy. Đó là hậu quả từ hai cú đá mạnh bằng giày đinh của cậu chủ, đàn con có đứa bị thương.

Không thể ở nhà này mãi được. Đối với ông bà chủ, nó là một thứ hàng đã quá đắt, một con chó không còn tác dụng. Nó không giúp được gì trong gia đình này nữa. Khác với trước đây, khi mà nó lập được nhiều thành tích, giúp ông chủ tìm ra tờ một trăm đô rơi không tìm thấy, tiêu diệt lũ chuột nhất....Với cậu chủ, nó chỉ là con chó khốn nạn không đáng thương tiếc, chuyên ăn vụng và đủ đờn. Ngay từ những ngày mới đến cậu chủ đã chẳng ưa gì nó, cậu luôn khó tính khó chiều. Phải đi thôi, từ giã gia đình này. Biết rằng đời nó từ đây rất khổ, bơ vơ lạc lõng...

Nhất tìm đến khu nghĩa địa ngoài đồng, nơi mà hai năm trước nó đã gặp con Vải. Nơi đó có những lùm cây, những ngôi mộ xây san sát, có thể làm nơi trú ngụ tạm thời, sau đó tính tiếp.

Trong lúc đau khổ này, Nhất nhớ đến Vải. Bây giờ Vải ở đâu? Có thể nó đã bị làm thịt, thành món đặc sản của dân bợm nhậu, mà cũng có thể nó đang la cà cùng những con chó cái khác, còn trẻ, duyên dáng. Chúng đàn đúm, đủ đờn bên nhau.

Nhất gặp Vải đúng vào thời mà nó đẹp nhất, tuổi dậy thì con gái, được ông bà chủ cưng chiều vì bắt được nhiều chuột. Nó là nỗi thèm khát của biết bao con chó đực, nhưng cửa kín then cài, ông bà chủ luôn nghiêm khắc và cho nó vào quy củ, nên những con chó đực không thể tiếp cận tán tỉnh.

Con Vải khi đó ốm tong teo, lông xác xơ, gầy nhẳng. Không còn nhớ nổi hôm đó lý do làm sao mà con Nhất ra tận nghĩa địa. Lúc con Vải đang nhận được sự khinh khét của nhiều con chó khác. Những con chó kia vui đùa, chạy nhảy, làm tình bằng cách chồm lên lưng nhau, ngửi hơi nhau, vẫy đuôi làm hiệu...con Vải bơ vơ một mình không dám tiến lại gần. Nhất nhìn thấy Vải, Vải nhìn lại, hơi gừ gừ trong miệng. Vải quấy quấy đuôi, trông duyên dáng quá. Bộ lông Nhất vàng óng ả mượt mà, nhìn nó với ánh mắt hiền từ nhân hậu. Còn Vải như nhận được tín hiệu tốt lành từ cô bạn gái đẹp mã, nó tiến lại gần, ngửi lông, làm vài động tác cho quen. Nhất đứng yên cho nó ngửi, rồi quấy quấy đuôi. Tự nhiên, như xấu hổ, Nhất co chân chạy về nhà. Con Vải không đuổi theo ngay, mà theo hơi đó tìm về nhà con Nhất. Hôm nay nó được tự do, có mấy khúc xương bà chủ vừa đổ cho, con Nhất đang gặm thì Vải từ từ tiến vào. Sao nó lại theo về đây? Nhất hiểu chuyện gì, Vải đang rất đói. Nó đứng sang một bên nhường khúc xương cho Vải. Vải ăn ngon lành.

Chúng quen nhau từ đấy. Nhất nhìn Vải từ đầu đến cuối. Biết rằng Vải không phải là con chó hoang, nó giống với một con chó từng ở nhà giàu. Còn vì sao mà còm nhom, ra nông nổi này thì nó không biết. Chân con Vải to cao, sống lưng dài, trường con. Nếu ăn uống đầy đủ, béo ra, lông mượt trở lại, nó sẽ là một con chó đẹp mã. Tuy mới gặp nhau, nhưng Nhất biết được rằng con Vải si mê mình, ao ước gần mình, ngửi lông, chời đùa chạy nhảy. Nó cũng muốn thỏa thuê chơi bời trong thời còn gái, nhưng nhiều lúc nó thấy nhớ con Vải quá, không gặp không chịu được. Nó thường trốn nhà chạy ra nghĩa địa với con Vải và hai con quăn quýt bên nhau. Con Vải thường xuyên được Nhất nhường thức ăn, lại hay kiếm được những "quả đậm" từ trong ngôi làng nên nó béo ra từng ngày, trở nên đáng yêu trong mắt Nhất. Trong một cơn hoan lạc không điểm dừng, nó đã mất tuổi con gái. Vải vui vì chiếm được bạn tình, chúng vẫn thường xuyên ân ái trong cái nghĩa địa vắng vẻ giữa đồng. Sau một thời gian, những đứa con trong bụng lớn lên rất nhanh, Nhất mang cái bụng chứa bước nặng nề.

Thời gian Nhất sinh hạ các con, chúng ít gặp nhau hơn. Nhất thương Vải, không có nó, Vải không còn thi thoảng được gặm khúc xương hay ăn miếng thịt mỡ béo ngậy nó nhường. Nhưng kể khi nào Vải tìm đến, dù ở xa Nhất vẫn đánh hơi được.

Sáu đứa con lớn lên trong sự chăm sóc của ông bà chủ. Dù làm mẹ, ở cái tuổi còn quá trẻ, Nhất không thể

nào chăm sóc đầy đủ cho các con nếu không có bàn tay của bà chủ. Chúng lớn nhanh quá, ăn như cuốn, lớn như thổi. Chẳng bao lâu chúng đã trở thành lũ chó con đẹp đẽ, được bà chủ hết mực yêu quý. Ông bà chủ làm ăn thịnh vượng, bạn bè khách khứa nhiều, sáu con chó con đã có sáu người nhận mua. Bà chủ biếu hết, phân phát hết. Mỗi đứa con của Nhất đến một gia đình. Thôi thì mình đẻ, họ cũng nuôi, mình chỉ là những con chó, họ muốn các con mình đi đâu thì chúng phải đi. Con mình đã là của người ta rồi, có thể mẹ con không bao giờ gặp lại nữa, chấp nhận vậy.

Lũ con ra đi, Nhất nhanh chóng lấy lại phong độ của thời con gái, lông lại mượt, lại làm dáng, đáng yêu. Vài cũng trở nên béo tốt và có sức mạnh. Đời không ai cứ mãi lên voi. Ông bà chủ làm ăn sa sút, buôn bán có thêm chút hàng lậu nên bị công an tóm. Ông chủ bị ngồi tù, bà chủ chạy vạy khắp nơi lo cứu chồng ra, cứu hàng, vực dậy kinh tế gia đình. Nhưng mà khó quá, tai họa nối tiếp tai họa. Cô con gái bên nước ngoài cặp bồ cặp bạch bị chồng bắt quả tang, bị đuổi về nước, ngày ngày buồn tủi khóc lóc cũng làm đau đầu bà chủ. Trong khi đó cậu chủ vẫn chẳng chịu ngồi im ngày nào cũng mang xe đi đưa cùng lũ bạn. Mọi người thành ra quên mất Nhất, không ai nấu cơm, mua thức ăn. Nhất thành ra đói, không có thức ăn, rồi lại bị đi kiết, cái căn bệnh khủng khiếp khiến nhiều con chó không qua khỏi. Nhan sắc tàn phai nhanh chóng, từ đó Vài ít đến tìm dần, rồi mất bóng hẵn. Vài thấy rằng không thể lợi dụng điều gì ở Nhất nữa, trong khi lúc này nó đang ở đỉnh cao phong độ, nhiều con chó cái ngoài đường thèm khát nó, cái tướng cao ráo đường bệ oai phong của nó. Tội gì phải ở cùng Nhất khi nó đang "xuống cấp" trầm trọng, trở nên cũ kỹ...

Vài bỏ đi rồi, Nhất mới biết mình đang mang thai. Thời con gái qua đi mau sau khi chúng gặp nhau để rồi nó chịu sống trong những ngày buồn tẻ ảm đạm này. Cũng may, bà chủ nhờ vào quan hệ đã cứu được ông chồng ra, một phần niềm vui trở lại nhà. Nhất lại có cơm ăn khi nó đói gần chết, bụng lỏng lẻo, ruột dính vào da... Và giờ nó nằm lại trong nghĩa trang hoang vắng này. Đêm khuya lạnh lẽo, gió đồng thổi ràn rạt và hơi lạnh ngấm vào người. Nhất tìm cho mình một chỗ khuất gió và nằm xuống, cố ủ ấm để khỏi cóng. Bốn chân co quắp vùi vào bộ lông đã xác xơ. Cổ ngủ một giấc, mong mơ được một giấc mơ đẹp cho ngày mai..."

2.

- Nhân vật như người vậy, thầy ạ.

- Đó là một cách nói về con người thông qua loài chó. Mà chó cũng có chuyện đó. Thuận nói. Chó cũng có yêu thương, bội phản chứ. Gần gũi con người nên dường như phần nào ảnh hưởng bởi con người.

- Vậy thì em không thể nào nghe dở được chuyện này, Dong nói, em phải nghe thầy kể hết. Thầy kể hết cho em nhé, em rất thích.

Phần trên là những lời kể của ngày đầu. Ngày thứ hai, trong lúc ngơi nghỉ Dong cũng muốn câu chuyện được tiếp tục. Đơn giản vì câu chuyện đã ám ảnh cô. Nghe về loài chó mà cô cứ lẫn lộn với con người. Thuận không ngồi trên ghế mà ngồi hẳn xuống sàn, gần gũi cô trò nhỏ.

"Tiếng loạt xoạt làm Nhất tỉnh giấc. Nó mệt mỏi mở mắt nhìn. Thì ra là lũ chó hoang, chúng đang xâu xé một con mèo, trông rất giống một con gà. Chúng vừa thưởng thức vừa vờn vờ nhau, nhảy phốc lên lưng nhau. Cảnh tượng đó càng làm Nhất nghĩ ngợi và cơn đói hành hạ. Nó nhớ con Vài bao nhiêu. Lũ chó hoang cứ nhờn nhờn ăn con gà. Bọn này có thù không đội trời chung với Nhất, vì chúng mà Nhất ra nông nỗi này, tuy nhiên nó không thể tự mình trả thù, nó có thể chết ngay sau một phút khai chiến. Chỉ cần hai con chó kia, mỗi con ngoạm nó một cái là toi đời, mà nó thì đang đói là ra. Thôi vậy, kệ chúng, Giá mà có Vài ở đây, còn yêu thương Nhất, Vài sẽ giúp nó trả thù. Vài có sức mạnh, cả lũ chó kia chắc gì là đối thủ. Nhưng Vài giờ ở đâu?"

Nhất thèm nhỏ nước dãi, ao ước có được một miếng cho đỡ đói. Và ao ước của nó như đã thành hiện thực, lũ chó đi và bỏ lại vài cái xương trên mặt đất. Nhất thận trọng tiến lại gần. Đúng rồi, có vài cái xương, bụng mừng lắm. Nó nhặt cái xương thứ nhất, tức thì có một con chó khác lao tới, đớp một miếng vào tai nó, tứa máu. Nhất đau nhói ở đầu, lùi lại. Con chó kia nhanh chóng nhặt những cái xương, Nhất cũng lao vào nhặt nhưng con chó kia nhe hàm răng của nó ra cắn, Nhất lùi lại. Nhất hiểu rằng, nó không thể thắng được con chó này, vì nó to gấp hai Nhất, hung dữ hơn, tuy một cái chân của nó bị thương. Con chó lạ nhặt hết những chiếc xương còn lại trên mặt đất rồi co chân chạy. Nhất đứng lại, nổi tức giận sôi lên nhưng không thể làm được điều gì. Nó quay lại chỗ nó nằm trước, cái bụng trương lên khó chịu, từng tức, nghĩa địa lại trở về với cái vắng vẻ ban đầu.

Một ngày nữa trôi đi buồn bã. Con Nhất từng nghĩ tới cách đi vào làng tìm thức ăn để duy trì sự sống, nhưng sẽ kiếm bằng cách nào với cái bụng đầy con nặng trĩu này? Ăn vụng, người ta mà bắt gặp, nó không thể chạy thoát. Vậy là nó đã nằm lại, không đi đâu, không biết làm gì. Nó từng nghĩ cứ nằm đây lúc nào chết đi

thì chết. Chiều tối, những con chó trong làng rủ nhau ra đây tán tỉnh nhau, tìm cảm giác yêu đương, con đực nhảy lên lưng con cái, con cái đứng im lặng tận hưởng cảm giác thăng hoa. Chúng đùa nghịch nhau, cắn yêu nhau cho đến tận đêm khuya. Không hề biết có một con chó khác đang đau khổ, đói khát, và nỗi thèm khát hùng hực dâng lên. Nhất cứ nhìn, chứng kiến, nỗi đau khổ ủa về cùng cơn gió lạnh. Mà lũ chó kia cứ đùa nhau mãi không thôi, như muốn trêu tức, quá đêm, khi đã mệt và lạnh, chúng mới kéo nhau về. Nhất khao khát có Vải ở đây, đói khổ cùng chịu, Vải sẽ không để Nhất phải đói phải rét, hai con sẽ nằm cuộn khoanh bên nhau, ủ hơn ấm, Vải sẽ chăm cho Nhất lúc nó sinh con, bảo vệ mẹ con nó. Đêm khuya, Nhất mơ thấy mình ngủ, đầu gối lên cái chân Vải, một chân Vải đặt lên ngang lưng Nhất, hai con ngủ say. Lúc tỉnh lại, chỉ thấy tro bụi một mình và cơn đói hành hạ, cái rét ngoài trời muốn xé nó ra từng mảnh. Lại những cơn đau nhưng nhức trong bụng, thi thoảng nước trong người nó trôi ra, tanh hôi vô cùng.

Trời mưa rả rích, những cơn mưa kèm theo gió lạnh ném vào không gian không biết bao giờ dừng. Nhất thấy bụng mình mỗi lúc một nặng và đau hơn, hiểu rằng thời khắc cần đến sắp đến rồi. Những cơn đau dữ dội hơn, làm nó xiêu vẹo khi bước, da mặt nó nhả lại, cả da trên người nữa, bốn cái chân nữa. Nhất tìm được một chỗ tương đối kín, dưới tán một cây đại, hai bên là hai cái mả xây sát nhau. Chỗ này kín gió, tạm thời làm chỗ sinh con. Nó lấy chút sức lực yếu ớt còn lại tha ít cỏ khô về lót chỗ nằm, để khi sinh con, chúng cũng được ấm áp.

Những cơn đau thắt ruột dội đến, Nhất quằn quại trong đau đớn. Sinh con trong lúc mưa gió, đói khát và lạnh giá thế này, trời ơi còn nỗi khổ nào hơn. Nhất nghĩ rằng mình phải vượt qua, phải vượt qua thôi không còn cách nào khác, không ai giúp được nó lúc này. Nó nằm xuống và dạn, miệng cắn chặt vào một khúc cây khô, vừa dạn vừa run, nước mắt nước mũi ứa ra. Bốn đứa, nó định thằn lại trong khi kiệt sức, mắt lơ mơ nhìn những đứa con. Xong rồi, thoáng có một chút niềm vui trong lòng nó, mệt quá nó lại thiếp đi. Tỉnh lại, nó đi liếm láp cho những đứa con, chúng nằm cuộn khoanh, chỉ một con là cựa quậy được, ba con kia lạnh toát, bất động, và đã có mùi. Nhất gần như chết điếng, không thể đau khổ nào hơn được nữa. Nó cho con còn sống bú, gần như nó không có giọt sữa nào. Nó kéo tất cả chúng vào gần nhau, ủ ấm cho chúng và ngậm nhấm đau thương. Không muốn bỏ rơi các con, nó muốn cả những con đã chết đều được hưởng hơi ấm của mẹ. Tội nghiệp chúng, nỗi oan ức của mẹ đã ảnh hưởng đến cả chúng. Hai ngày nó ủ con như thế, và chúng bốc mùi nặng hơn. Nhất thấy rằng không thể làm mãi như vậy. Nó tha từng con một nhét vào một hang đất, vì sợ sẽ có kẻ nào đó ăn xác con nên nó bới đất lấp cho đầy. Người mẹ nào chôn cất con, cũng có một nỗi đau như thế. Còn một con, nó phải chăm cẩn thận. Nhất lê lét tăm tẩn tàn tạ đi trong nghĩa địa để kiếm thức ăn, nó thấy những con sên bò chậm chạp gần như chỉ hơn nhúc nhích. Thận trọng ngửi. Nó chưa từng ăn sên, lại là những con sên còn sống. Nhưng để có sữa cho con, nó phải nhắm mắt nhắm mũi mà ăn. Thật khó nuốt, đây thực sự là một sự tra tấn đối với nó, không còn cách nào khác. Nó phải tồn tại để con nó được sống. Cỏ là thứ giúp nó ăn dễ dàng hơn, đỡ lợm cổ, nó gặm thêm cỏ nhai cùng với sên. Lần đầu nó ăn được bốn con sên và cỏ. Con nó đã có sữa bú. Vậy nên nó còn ăn nữa, ăn nữa, nó cần nhiều sữa cho con. Khi quen rồi, sên và cỏ không còn là món khó ăn.

Mưa to quá, gió lạnh nữa, con chó con lại run. Nhất thấy rằng không thể ở mãi nơi này, sớm muộn gì cũng chết rét. Hôm nay đã có những giọt mưa nặng rỏ vào chỗ con nó nằm. Nó định đi một vòng, kiếm cái gì ăn rồi sẽ chuyển chỗ ở khác. Vô tình nó nhìn thấy con Vải. Con Vải đang đi cùng một con chó cái khác, rất đẹp mã. Con Vải trông cũng phong độ. Nó định ra hiệu cho con Vải quay lại, nhưng nó đã không làm, đứng ngậm ngùi nhìn hai con kia đi cùng nhau. Nó hiểu rằng con Vải đã quên và có những con chó khác, vậy thì ra hiệu còn ích gì. Con Vải đi khuất lâu lắm Nhất mới chịu bước. Gió mạnh và lạnh hơn, khi nó về được với con thì cũng là lúc trời như nổi bão. Gió tốc lật cây và nước mưa ngấm vào con. Nhất nhanh chóng tìm được một chỗ khác đỡ hơn nhưng không phải là chỗ an toàn. Nước mưa vẫn lọt vào. Nhất biết rằng nếu cứ thế này mãi thì con con sẽ chết. Nhất nằm cuộn khoanh che cho con để ủ cho nó. Phải vào làng thôi, không thì không kịp mất. Nhưng lúc này vẫn chưa phải lúc. Vào làng mà gặp những con chó khác, hay con người thì không phải là chuyện hay. Nó phải tìm thấy một cái bếp lửa, và đợi đến lúc tối.

Nhất đã ướt toàn bộ phần lông bên ngoài, còn con nó vẫn được truyền hơi ấm. Toàn thân nó run lập cập, tưởng sẽ không còn sức để đi nữa. Nó ứa nước mắt. Phải đi thôi, không thì cả mẹ và con cùng chết. Nó vùng dậy, tha con bằng miệng và chạy vụt nhanh, trong bóng đen và mưa gió lạnh cóng người. Nhắm về phía làng phi thẳng. Chân nó vấp phải hòn đá, ngã rượt về phía trước, không cảm giác đau đớn. Đứng lên và chạy tiếp. Nó lao vào một cái bếp nhà ai đang nấu cám có lửa cháy bập bùng. Nhất thả con nằm cạnh đồng lửa, con chó rên ư ử, cựa quậy, Nhất nhìn con và nghĩ rằng con nó có thể sống. Lúc này nó mới cảm nhận được cái đau của cú ngã vừa rồi. Toàn thân nó lạnh toát, run lên, Nhất gục xuống và lịm đi..."

Căn phòng lại có tiếng khóc. Tiếng rưng rức của Dong. Cô trò nhỏ này quá cảm động chẳng. Câu chuyện như vậy không làm lung lay trái tim một đứa con gái mới lớn thì mới lạ. Thuận thì nghĩ rằng, giữa đất này, một

đưa con gái tuổi dậy thì đã có thể tường tận chuyện nam nữ quan hệ thế nào cho có nhiều cảm xúc nhất, vậy làm sao chuyện của con chó có thể khiến nó cảm động? Những cảm xúc này là ngẫu tạo. Một giả thiết khác rằng, cô con gái này còn trong sạch với những ái tình lờ mờ, những phản bội bởi vì cô ta chỉ cắm đầu vào học. Chuyện về con chó khá lạ và cảm động mà chưa bao giờ cô được nghe.

Dống đưa tay quệt nước mắt, cô muốn nhắc đến chuyện cá chuối đấm đuối vì con. Con cá chuối mẹ vì đàn con mà nhảy lên bờ để quyến rũ đàn kiến, cho lũ con được bữa no. Con chó mẹ này đã quên đau đớn vì con mình. Nó dành cả tình yêu thương cho thế hệ kế tiếp, trong khi, con Vải đang vui thú với những con chó cái khác ở phương trời nào. Kể câu chuyện này, Thuận ý đồ muốn nói với Dong điều gì đó, cô tự hiểu.

- Một câu chuyện về tình yêu thương và bội phản phải không thầy?

- Đúng, con Vải đã ra đi, giống như những gã đàn ông hèn nhát đã ra đi.

- Thầy đã cho em hiểu thêm một chuyện nữa, Dong nói, phải làm sao để sống tốt hơn là việc khó.

- Em hãy học tốt để làm người tốt.

- Vâng, bố em cũng dạy vậy.

3. Thuận có cảm giác chính đứa con gái hồn nhiên đang là học trò của mình sẽ giúp mình. Mà giúp như thế nào thì anh chưa nghĩ ra. Nó có cái gì đó toát lên, như là vẻ thánh thiện của một tiểu thiên thần, một trinh nữ, mà không hẳn thế. Thân thể nó, vừa quyến rũ, vừa như gọi mời, vừa như nhắc nhở rằng ở đây có độc, đừng sờ vào. Anh đôi phần đoán con bé có chút gì đó đặc biệt với anh, bằng chứng là đôi ba lần nó nhìn trộm anh khi ngồi vẽ, nghe anh nói chuyện nó uống từng lời. Có lẽ thế thật, con bé như một người được cử đến để giúp cho cuộc đời nghiệt ngã của Thuận bớt nghiệt ngã hơn. Đành phải chờ thời gian. Thời gian biết cách trả lời.

Tiếng rên lạc thú thi thoảng vẫn trở về trong đêm ở ngôi nhà của Thuận. Tiếng rên đôi khi khiến anh run lên. Tại sao tiếng rên ám ảnh trong khi anh chẳng có người đàn bà nào nằm bên cạnh. Tiếng rên cứ thống thiết, mệt mỏi, sung sướng, xóay vào thềm khát của Thuận. Nước rãi tiết ra đầy miệng, đầy cả ra ngoài.

Bằng cách này hay cách khác, anh phải làm cho thằng nhỏ lớn lên. Vấn đề quan trọng nhất là ở nó. Có làm một người đàn ông được hay không là ở nó. Để có thể có được hạnh phúc, anh phải là người thực sự mạnh mẽ, chinh phục được đỉnh cao cảm xúc của người đàn bà sẽ ăn nằm với anh. Vậy nên, anh vẫn không ngừng gây tác động cơ học bằng đôi bàn tay. Anh muốn nó thực sự tự tin trước người bạn khác giới. Và, nó đã chịu cương cứng cũng như khi có sự cọ sát mạnh mẽ, liên tục, nó đã chịu xuất quân.

Chị Hiền vợ anh Ngõa đã không thực hiện được ý đồ của mình. Sau hôm mời Thuận vào nhà nghỉ, bị Thuận chối từ, chị còn nhắn tin gọi điện thêm nữa, thẳng thừng nói rõ chị muốn ngủ với em. Lời nói đó, chị đã đóng đưa là chân tình, cũng đã đánh thót vào tâm can Thuận. Cớ làm sao. Chị không hiểu những khó khăn mà Thuận đang chịu, lẽ nào anh phải nói để chị rõ. Đôi mắt của Hiền đối với Thuận đã khàng khàng đi phần nào rồi. Ngoài ham muốn, chị còn có chút hậm hực nữa. Hậm hực vì không đạt được ý đồ. Nhưng nếu đó là bản chất của Thuận, thì đáng tôn vinh ngợi khen lắm chứ.

Ngõa khác, vẫn với thái độ đó, cảm thông và vị nể Thuận. Hai vợ chồng vẫn chưa biết những vướng mắc đối với Thuận của nhau. Hiền im ỉm chịu đựng một mình. Với Ngõa, ít ra anh cũng biết được Thuận không thể làm chuyện đó, còn Hiền thì không. Chị vẫn nghĩ anh hoàn toàn khỏe mạnh.

4. Con nhỏ hỏi Thuận thế này:

- Thầy có tin ở lòng tốt không? ý em là có lòng tốt thực sự tồn tại không?

Đây thực sự là một câu hỏi khó, sự thể bất ngờ đối với chàng trai chỉ chút vết thương trong đời. Những vết thương mưng mủ và không ngừng nhức tấy.

- Thầy tin là có. Lòng tốt vẫn diễn ra hằng ngày đầy thôi. Con người ai cũng có cái tốt và cái xấu xen lẫn, đồng tồn tại trong ý thức, trong trái tim. Thầy nghĩ là em không nên nghĩ nhiều về chuyện này, để đến mức nghi ngờ về lòng tốt.

- Bố em dạy rằng không có lòng tốt thực sự. Có thể bố em sai, nhưng em đoán là ông cũng có cái lý riêng của mình. Ông giải thích rằng, khi con người thực hiện lòng tốt, thì cùng với nó, sự tính toán diễn ra ngay. Sự

tính toán lợi hại sẽ thúc đẩy lòng tốt được thực hiện nhanh hay chậm.

Thuận thấy miệng lưỡi cứng đờ, tay chân thừa thãi và lòng dạ quá ư bòn chòn. Chẳng hiểu thầy của Chiu, cha của Dong đã gieo thứ giáo dục gì vào đầu cô bé, để giờ cô chung chiêm nghi ngờ sự tồn tại của lòng tốt. Mỗi con người, Thuận nghĩ, có thể tự quyết định cái xấu, cũng có thể phát minh ra cái tốt. Cô gái này chờ đợi điều gì ở cuộc đời, nếu cô nhìn đời mà không có lăng kính của niềm tin. Cô ta không thể có được cái gì tốt hơn là cái cô đang chờ đợi.

Thuận nói:

- Em ạ, con người vẫn xảo trá và khôn ra từng giờ. Cũng từng giờ đó, con người phát minh thêm ra cái tốt. Sống giữa cái tốt và cái xấu lẫn lộn, chính ta phải làm chứng cho cuộc đời ta.

- Học thuyết của thầy cao siêu quá!

- Đó không phải là học thuyết cao siêu gì, đó là cái vốn tồn tại trong cuộc sống đầy bề bộn này.

Một sự trùng hợp thú vị. Sau những lời như giảng thuyết của Thuận, Dong nói hôm nay sinh nhật em. Thuận giật mình nhớ ra hôm nay cũng là sinh nhật mình. Hai thầy trò ha hả cười. Dong tính sẽ cùng thầy tổ chức sinh nhật chung, hai người cho lãng mạn. Thuận thấy ý này hay, đồng ý. Những năm trước, vào ngày sinh nhật Thuận, chỉ có Chiu là người ngồi cùng đến cuối. Những người ở xưởng chép uống hoặc say hoặc ngà ngà rồi về. Thỏa thuận được chấp nhận. Khoảng bảy giờ hai người sẽ đi ăn tối, sau đó mua một chiếc bánh sinh nhật, với nến, đến khách sạn PLAZA. Sau khi quyết định đó được cả hai vui vẻ tán đồng thì Chiu gọi điện: "Ông Thuận à, hôm nay sinh nhật ông đấy ông có nhớ không?" "Thôi chết, tớ không nhớ, làm sao bây giờ?" "Thì thông báo cho mọi người, hẹn nhau ở quán nào đó và làm một bữa say" "Nhưng tối nay tớ có việc bận quá, không bỏ được, phải để mai thôi" "Có việc gì quan trọng bằng ngày của mình chứ! Thôi được rồi, cứ quyết định thế đi". Chiu lầu bầu mấy câu rồi cúp máy. Biết được thầy từ chối cả người bạn thân nhất, chính là anh rể mình, Dong vui sướng lắm. Đúng hơn là cô đã chờ đợi sự kiện này. Đây là dịp để hai thầy trò gần gũi. Dong cũng có thời gian để thể hiện niềm cảm mến.

Bữa cơm tối diễn ra ở một nhà hàng khá sang trọng, một không khí vui vẻ cho cả hai. Dong không ngớt nói về những ước mơ bay cao của mình về nghệ thuật. Đối với nghệ thuật hội họa, cô tự coi mình là một tín đồ cuồng nhiệt. Vì thế mà tìm đến thầy để bồi bổ.

Thuận cũng nói về hội họa và giấu đi những khó khăn, hay khiếm khuyết của mình. Trước học trò, anh tỏ ra tự tin và mạnh mẽ, đúng với phong độ của một người thầy.

Chín giờ tối, nhạc Tây êm nhẹ du dương trên tầng 20 của khách sạn PLAZA. Hai người ngồi ngoài khuôn viên hào phóng gió và trăng, và sao, và trời mênh mông xa thẳm, xa thẳm đến diệu huyền. Một không gian như vậy bao giờ cũng đầy đủ lãng mạn và quyến rũ. Dong quyến rũ trong bộ đồ của mình. Váy ngắn áo chên kẻ, tóc thả buông dài, má phơn phớt đỏ và môi hồng, đôi mắt xoe tròn tinh anh. Còn Thuận, rất đàn ông trong bộ đồ véc dành riêng cho mùa xuân. Có cái gì đó rất xuân tóat lên.

Dong hỏi thầy thấp nển hay em, em thì muốn thầy thấp cho em. Thuận đồng ý. Anh bóc nển và châm lửa. Lửa lung linh soi rõ khuôn mặt của hai người. Gió thì thoảng lay lắt nển, muốn thổi tắt chúng trước khi người chủ của nó thắm thì điều ước. Thuận đưa hai bàn tay xòe che chắn cho gió khỏi làm chuyện bạo ngược này. Và cô gái với chàng trai ước. Những ước nguyện của họ chỉ nển và trắng sao trời đất nghe thấy, nhưng chắc chắn thú vị. Những điều ước thường thiêng liêng hơn bất cứ điều gì. Chỉ có một người được biết. Nếu người kia là người yêu, cũng sẽ được tham dự vào việc cắt nghĩa điều ước này.

Cô gái đã nhìn Thuận rất đắm đuối. Như những gì dự đoán. Buổi sinh nhật có đôi lãng mạn gồm rượu và cô ca. Có bánh ga-tô, chút ít hoa quả. Dong không muốn gọi nhiều, gọi cũng chẳng ăn được. Lại để phí. Cừ chỉ đó của cô làm Thuận rất dễ ý. Cô gái đầy đặn tử tế, tế nhị, trong chốc lát, lại nhận thêm điểm từ phía chàng trai. Họ chính choáng men của vang đỏ. Họ chúc mừng nhau. Chúc cho những điều ước thành hiện thực. Chúc cho sức khỏe và những ngày mới.

Tiệc tàn, cuộc vui tạm dừng ở đây, hứa hẹn đợi chờ cuộc vui khác. Thuận đưa Dong về bằng xe. Anh chỉ muốn đưa cô về rồi về nhà nghỉ. Nhưng Dong dường như chưa muốn về. Cô muốn có một đêm trọn vẹn lãng mạn. Muốn Thuận đưa đi dạo đêm khuya cho sương sa ngấm vào người. Cô muốn nghe con tim của Thuận đập, bởi vì trái tim cô đang rộn ràng lên đây!

- Về nhé Dong, thầy về nghỉ đây.

Giọng Dong gần như thẳng thốt, có hơi men:

- Thầy, mình đi dạo chút nữa.

Chẳng muốn từ chối lời đề nghị của một cô gái bé bỏng. Thuận gật đầu. Hai người đi một vòng qua chân cầu Long Biên, vòng về bờ hồ, đến phố Lê Duẩn rồi mới tính chuyện quay về nhà. Thuận đã thấy sự mệt mỏi đổ bộ lên cơ thể. Chia tay mà cô gái tiếc ngẩn ngơ, ước gì không phải về để cứ dạo chơi mãi...

5. Vừa bước chân vào nhà thì Dong nhắn tin vào điện thoại của Thuận, hỏi thầy đã nghỉ chưa. Rất cảm ơn thầy, học trò thực sự rất vui.

Thuận thả mình vào giấc ngủ chẳng mấy êm đềm, khi mà trong anh day dứt hình ảnh của Dong. Cô gái hồn nhiên. Có thể nào xảy ra tình cảm giữa anh và cô. Trong rất nhiều những cô gái đã quan tâm, đã đến với anh trong thời gian qua, Thuận thực sự thấy thích cô gái này. Anh không ngừng tác động cơ học vào thẳng não, mỗi khi nhớ đến nó.

Chủ Tàu đã gọi điện khi Thuận chưa kịp dậy. Nói là có một hợp đồng rất béo bở. Một khách sạn lớn mới khai trương cần khoảng 40 bức tranh của gần hết các danh họa trên thế giới. Chủ Tàu đã nhận sẽ "thiết kế" tất tần tật. Hoàn thành thì Thuận sẽ nhận được một khoản kha khá. Giọng của chủ Tàu rất vui. Có lẽ, trong cuộc đời của mình, đối với chủ Tàu, vụ này là "đậm" nhất.

Khiến cưỡng bò dậy, Thuận lao vào nhà tắm. Quyết định sẽ đến chậm mười lăm phút. Đầu anh nặng như đeo đá. Anh loạng choạng dựa lưng vào tường trước khi cho xe ra.

Tối đó, anh mời mấy người bạn đi uống rượu, không thể thiếu được Chi. Nhưng anh đã uống rất ít. Chi thấy anh phờ phạc, non già đoán hôm qua tiếp phái đoàn nào mà từ chối anh em, giờ mới tổ chức nâng cốc thì lại yếu đuối thế kia. Thuận xin mọi người hãy thông cảm.

Vì việc của chủ Tàu, Thuận phải cho Dong nghỉ học mấy ngày để cùng góp sức chép tranh. Thuận và Chi là những người bỏ nhiều công sức thời gian nhất. Chủ Tàu cùng ra tay, chẳng đi đâu, ngồi nhà tô tô vẽ vẽ. Chép tranh cũng là một kỹ xảo của gã.

Bốn ngày sau, khi Thuận đang giảng giải về bố cục một bức tranh cho Dong thì có điện thoại lạ. Đó là điện thoại của Duyên, cô bạn gái học cùng lớp trước kia đi nước ngoài trở về. Duyên chưa cưới chồng và đã từng hai lần sở hữu cái bụng phồng to. Cô cao lớn và duyên dáng, và sang trọng trong tất cả những trang phục đắp điểm trên người. Một cô gái có vóc dáng đẹp tự hào diện trang phục nào cũng trở nên đẹp. Thuận ngồi thất thần khiến Dong phải hỏi vì sao. Thuận giật mình quay lại nói: bạn tôi. Bạn tôi đi nước ngoài trở về.

Khi công việc ở xưởng chép đã ngơi nghỉ. Thuận ngồi nhà xả hơi bằng mấy chai bia Hà Nội. Cô học trò Dong táo bạo mời thầy đi chơi cùng em, để xả hơi. Chúng mình đến Hạ Long nhé thầy, cô nói. Thuận suýt bật cười. Anh lắc đầu từ chối. Cô học trò chừng từng.

- Đi thầy, em xin thầy đó, em cũng muốn xả hơi nữa.

- Không được mà, tôi bận rồi, đi làm sao được.

- Mình đi trong ngày thôi, sáng sớm đi, tối về luôn. Hãy hy sinh một ngày cho cô trò nhỏ này đi thầy.

Chiều học trò, Thuận đồng ý. Cô gái hét lên sung sướng, thiếu chút nữa đã chồm đến ôm thầy. Họ đến thành phố biển vào những ngày chẳng nắng chẳng mưa. Trời mùa xuân xôn xao, non như nồn chuối. Biển cũng non như nồn chuối. Đi tàu nhẹ nhàng trên biển thú vị nhường nào. Chẳng biết đã chuẩn bị tâm lý gì chưa, nhưng ngay tại đây, trên con tàu du lịch, cô trò nhỏ chủ động dựa đầu vào vai thầy, ngây thơ hỏi thầy đã có tình yêu mới chưa. Cô ta biết vợ thầy mình bỏ đi. Thuận nói tôi không còn muốn nghĩ đến chuyện đó, nhưng thực ra, anh đang nghĩ đến chính Dong. Dong thốt lên "phí quá", hàm răng lấp lóa trắng tinh nghịch. Cô gái anh ách tức khi một cô gái nào đó vừa từ nước ngoài về gọi điện cho thầy mình. Thuận đã trả lời đang ở xa, hẹn hôm sau ở Hà Nội. Cái chuỗi từ hẹn hôm sau như một vết dao nhỏ cứa vào tim Dong. Cô thực bòn chòn.

Dẫu sao, khi Thuận chưa chủ động nói điều gì, thì Dong cũng chẳng mạo muội tỏ tình trước, dù cô rất muốn. Nhưng cả hai đã nhìn sâu vào mắt nhau trong bao la biển dạt dào, giữa say bạt gió trời.

6. Một công ty nọ là sở hữu của chàng nhà quê chân chất Văn Thành. Thuận gặp cậu ta cách đây hai năm. Ít hơn anh hai tuổi, trông khuôn mặt bơ phờ vì mưu sinh vất vả. Cậu nói rất nhiều về sự khó khăn của lớp trẻ ngày nay, cũng như cuộc chiến để có công ăn việc làm ổn định. Xã hội đẩy ra đời nhiều thanh niên chưa có kỹ năng và họ phải vật lộn, bươn chải để có ăn. Công ty này cũng tên Văn Thành, lấy tên người chủ. Hai năm trước Thành tha thiết muốn nhờ Thuận giúp đỡ về cả kinh nghiệm lẫn tài chính. Thuận đã hào phóng giúp đỡ về tài chính, còn kinh nghiệm thì dứt khoát nói mình làm gì có máu kinh doanh. Nhưng Thành tha thiết muốn được sự ủng hộ của Thuận, anh không còn lý do từ chối. Thành còn thoải mái gọi Thuận là thầy, thế hệ đi trước. Anh chối đây đây "Tớ có gì đâu mà cậu khách sáo vậy, cứ anh em cho tiện". Thành nói "Anh đã dạy như vậy thì em xin nghe"

Lần này Thành gọi điện cho anh đến vì công ty cậu ta đang làm ăn thua lỗ, luồng gió kinh tế thị trường tạo cơn sóng lớn xô đẩy những con thuyền nhỏ. Thuận không muốn là một bậc đàn anh ti tiện "cao bay xa chạy" trước khó khăn của đàn em. Anh tận tâm động viên an ủi.

- Anh ạ, nguy cơ phá sản là rất cao. Thành nói.

- Chú em đừng bi quan thế, phải nghĩ cách chứ. Hãy kêu gọi tất cả những mối quan hệ mà chú có. Thuận nói.

Cái vở vai của anh làm Thành tỉnh táo hơn. Cậu nén một tiếng thở dài. Hôm sau cậu đã đi gõ cửa nhiều nơi để xin giúp đỡ. Mọi người đều thông cảm. Nhưng tất cả mọi người đều có chung ý nghĩ là cậu sẽ chẳng trụ được lâu. Bởi vì Thành có vẻ rất yếu đuối và dường như không biết xảo trá. Kinh doanh là phải có thủ thuật và xảo trá. Trong khi Thành lại "thật như đếm", làm sao cho có lãi có lời.

Đây là hình ảnh của một công ty tư nhân nhỏ nhoi với những đau đớn thật sự của nó. Còn nhiều công ty của nhà nước, cơ quan lớn của nhà nước thì ai mà biết được người ta đã mưu mẹo thế nào để khiến nó tồn tại. Người ta vẫn sẽ kéo dài cái thành tích bé nhỏ non nớt của mình ra để báo cáo cấp trên, nhưng càng kéo thì nó lại càng yếu đuối. Như một kẻ thèm khát cổ thủ dâm, nhưng càng động tay động chân thì thang nhỏ của mình càng mềm oặt, người ta phải dùng tay để giữ cho cái đầu nó hướng ra bên ngoài, có vẻ như chuẩn bị "phóng", nhưng không....

Sau này, Thuận biết được Thành cũng có nỗi khổ y như mình. Vậy thì đúng rồi. Tám mươi triệu người dân Việt Nam sẽ có biết bao nhiêu người chịu số phận như anh mà chẳng ai nói với ai. Con người ta cũng không thể đi cho tường tận mà biết hết được. Như thế có nghĩa những ý nghĩ trước đây của anh là đúng. Và chẳng tội gì anh phải khổ sở vì ý nghĩ cả xã hội chỉ mỗi mình mình ôm trong mình sự hẫng hụt này. Còn nhiều người như vậy, đồng hành, đang dần bước.

Mấy đêm trước, Thuận mơ giấc mơ rất lạ lùng. Cả một thế hệ thanh niên như anh đều cùng chung số phận khổ sở như anh. Họ đánh lừa được rất nhiều đàn bà con gái. Rồi tất cả đều chứng từng trước khả năng của họ. Một sự hỗn độn diễn ra. Chỗ nào người ta cũng bàn về nỗi đau này, đã động đến vấn đề thuốc chữa, nhưng không làm sao giải quyết được. Lúc bấy giờ, loạn lạc diễn ra, người ta không biết làm gì để khẳng định lòng tin. Sự khủng hoảng về lòng tin diễn ra. Con người chỉ biết chập chờn trong những mưu sinh hằng ngày, tuyệt nhiên không có hạnh phúc thực sự...

Giấc mơ làm Thuận oằn oại trong mê man và mờ hồ. Anh trở dậy, dội nước lạnh lên người, rồi thẩn thờ ngồi nhìn những bức tranh trong sự mê hoặc của đêm. Xung quanh là màu đen bao phủ.

Chương chín

Tai ương

Nỗi đau thượng đế ban cho. Tai ương là trời giáng xuống.

1. Tai ương thứ nhất đến với Thuận là những lời mặc cả hươu vượn của ông Túc bố cái Xuyên ở xóm trọ. Ông Túc muốn Thuận lãnh nhận trách nhiệm. Có nghĩa là cứu vớt lấy đời đứa con gái tội nghiệp của ông. Ông ta phong thanh nghe chuyện anh bị vợ bỏ, cũng là một đời vợ, chẳng phải là trai tân gì nữa. Con gái ông dù sao cũng có chút ít nhan sắc, có lụy tàn phần nào bởi khắc nghiệt thì vẫn là nhan sắc. Phần đất nhà ông tương đối rộng, ông lại chỉ có cô con gái duy nhất. Nếu chấp nhận cưới nó, ông sẽ cho.

Thuận thấy cục tức này dồn lên tận óc, tan chảy lan ra từng thớ thịt. Nhưng kìm nén mãi mới bình tĩnh được.

Lão già chó chết nghĩ mình là loại người gì mà có thể mua chuộc? Con gái lão khác gì con dĩ, chẳng để lại gì ngoài những tiếng tăm xa xấu. Tào hóa chẳng bao giờ ưu đãi những lỗi lầm ghớm ghiếc đó.

- Ông già ạ, ông nghĩ tôi là cái gì hả? Xin lỗi ông, tôi chẳng cao sang gì, nhưng tôi chẳng bán rẻ lòng tự trọng như thế. Nếu thực sự có tình cảm với con gái ông, tôi sẽ nói. Nhưng tôi chưa có gì cả. Ông hãy tìm một gã ngu ngốc nào đó chấp nhận việc này đi.

Ông Tức lui lủi cúi đầu, như phát khóc. Có lẽ ông là người cha tội nghiệp nhất mà anh từng thấy.

- Tôi chỉ dám nói với anh thôi, anh họa sĩ ạ. Tôi thấy anh là người tốt nên mới bàn với anh chuyện này. Tôi không có ý đồ khinh rẻ anh đâu.

Nhiều chứ không phải một lần, ông bị từ chối. Ông Tức ra về, chấp nhận sự thật. Ai sẽ nghe theo lời đề nghị của ông nhỉ? Ai? Có đấy. Nhưng không phải chỗ này.

Cái Xuyên được đưa đi làm sạch bằng công nghệ hiện đại. Nó tái xanh nằm nhà, ủ rũ như tàu lá héo, ngấm ngời giữa ngày rộng thảng dài, chờ đợi một cơ hội khác. Đó là cách tốt nhất mà cha con ông Tức bàn bạc với nhau, kiếm tìm hy vọng.

2. Chị Hiền vợ anh Ngõa đã có mang. Đó là một cái tin nóng hổi của xóm và cả con hẻm này. Còn mạnh bạo lan sang những con hẻm khác, ngõ ngách khác cùng khu phố. Người ta nói: hóa ra thằng chồng nó cũng biết làm bụng vợ phồng lên đấy. Một số người thì bảo thằng Ngõa chưa khỏi bệnh, làm sao có chuyện đó. Thế là người ta nghi ngờ những cái nhìn của Thuận với Hiền. Người ta nghi ngờ chàng trai to khỏe với cô vợ sứt nửa đã bỏ chồng theo người khác đã kết hợp để có cái bụng to kia. Chỉ thiếu chút nữa thôi là Ngõa mãi mãi mất vợ.

Thuận rất khổ sở vì chuyện này. Vì chuyện này mà người ta không sợ tốn công sức với nước bọt để bàn tán. Chị Hiền chẳng mấy may lo lắng gì, chỉ một niềm hạnh phúc dâng trào. Anh Ngõa cũng vui. Đây là ước nguyện của anh. Một ước nguyện chính đáng để hoàn thiện phần nào gia đình. Có tiếng đứa trẻ khóc trong nhà là mơ ước của anh. Chuyện chị vợ có con với ai, chẳng quan trọng, anh chẳng tra hỏi làm gì. Hiền nói cũng được mà không chẳng sao. Anh tuyệt đối không tin Thuận có thể làm chuyện ấy. Nên anh an ủi Thuận mỗi khi thấy anh có vẻ sầu não về những lời bàn tán xôn xao. Anh vỗ vai Thuận và bảo: "Cậu là cây ngay không sợ chết đứng"

Nhưng Ngõa đã sai thực sự.

Anh chẳng ngờ rằng tác phẩm tuyệt vời kia lại là của Thuận. Thuận đã chấp nhận lời đề nghị tế nhị kèm nước mắt thương của chị Hiền. Anh nói rõ chuyện khó nói của mình và đảm bảo mình có thể làm cho bụng chị phồng lên. Chị vui mừng đón nhận niềm vui này, chờ đợi ngày nào đó bụng mình khang khác. Nên ở phòng Thuận, đêm đó, tiếng rên lần đầu tiên anh cảm nhận được nó thật. Người đàn bà rên rỉ sung sướng dưới bụng anh là thật, là chị Hiền. Anh cũng cố gắng lựa chọn tư thế, để có thể đưa vào trong chị một cách ổn nhất. Chỉ tiếc là anh thiếu sót, nếu không, với một người phồn thực và giàu cảm xúc như chị Hiền, hai người đã có đêm vui trọn vẹn.

Mặt Ngõa tái tái khi có ai đó trực tiếp nói rằng chính thằng Thuận là tác phẩm của cái bụng. Ngõa nửa nghi ngờ nói là Thuận không có khả năng đó. Anh gạt đi, tự nhận mình đã chữa khỏi bệnh cho đỡ ngượng. Có người tin, có người ác độc chẳng tin. Ngõa chẳng thèm để ý chất làm gì cho mệt.

3. Chuyện làm phiền của Duyên khi đi nước ngoài về có khác nào một tai ương. Cô không ngừng làm Thuận điên đầu, luôn trách móc này nọ vì sao anh không quan tâm gì đến em. Thuận nói anh bận quá, thì cô gắt, cô bảo bận mà không dành chút ít thời gian cho nhau được à, bận mà phũ phàng với nhau thế à?! Thì thôi, Thuận chẳng muốn to tiếng làm gì, ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Thế nào, bên đó không sống được hay sao mà lại về?

- Sống thì sống được, nhưng cuộc sống ít bạn hữu nó nghiệt ngã lắm, buồn phiền chẳng biết tâm sự với ai. Về nước, ít nhất là được gần gũi gia đình.

- Em định làm gì khi về nước?

Duyên vén bớt một phần váy lên cao đùi, để cho phần trắng ngon ngon hé mở, nói một cách tự tin:

- Đã có người nhận em vào làm rồi, công ty liên doanh, thư ký giám đốc nhé. Em thì chả lo thất nghiệp, chỉ lo thất tình.

Thuận:

- Phải rồi, ở cái tuổi này...em đừng ở vậy nữa.

Câu nói đó như xát muối vào lòng Duyên, mà vốn nó đã non nớt dễ tổn thương, bấy lâu nay chờ đợi một tình yêu từ phía Thuận. Người đào hoa nhất đó phải là Thuận, khi hết lần này đến lần khác, người ta chủ động tỏ tình. Có lẽ, cho đến sau này, anh khó mà đếm được những người đàn bà đã nghĩ đến mình.

Duyên nhìn sâu vào mắt Thuận trong nhiều giây, và đặng đót cảm nhận lời nói của anh vừa rồi. Nó vô tình quá. Cô không chờ đợi lời nói đó, cô chờ đợi điều gì sáng sủa hơn cơ.

Hằng ngày, cả ban đêm, cô vẫn gửi về máy của Thuận những lời tình...

4. Về thăm vợ chồng Quê - Quê, Thuận được nghe tin về vụ đánh nhau của đám trẻ con mới lớn giữa hai làng. Người ngày trước để lại hận thù trong lòng chúng. Chúng cũng tự tạo những hận thù cho nhau. Hận thù nối tiếp hận thù. Một thằng cháu họ của Thuận bị chém bết mắt bên tai. Còn thằng nhóc bên lương gãy chân. Trẻ con kích thích người lớn tham gia vào cuộc chiến. Không còn thanh niên thì ông già đấu với nhau, trung niên đấu với nhau. Chẳng biết đến bao giờ dừng.

Phần đất ở quê, cả ngôi nhà cũ kỹ nữa, mẹ Thuận muốn giữ lại để sau này còn có đường về. Sau này còn hương khói cho ông bà tổ tiên. Ông bà đã nằm lại Vườn thánh của làng. Cả bố của Thuận, anh trai Thuận nữa.

Thuận nói với mẹ rằng, để thì để. Vườn tược cho ai đó làm cũng được, nhưng về thì chả mấy khi. Về mà làm gì để thấy con chém cha, dìm mẹ xuống nước, anh em ruột thịt cầm gậy đuổi nhau...Về làm gì để thấy cảnh tan hoang của hai làng mâu thuẫn tôn giáo. Hố sâu ngăn cách bao đời chẳng ai lấp đi, mà cứ khơi mãi khơi mãi cho rộng ra, trống ngoác.

Anh báo cáo với mẹ rằng "Con chỉ thấp hươu cho bố, anh, ông bà và vào nhà thằng Quê uống rượu. Vợ chồng nó làm ăn khá lắm. Chẳng nán ná ở nhà ai họ hàng. Đến nhà ai cũng thấy chán mẹ ạ. Con chỉ muốn tìm lại thằng Tòng, ngày xưa nó kéo chân anh con để anh ấy phải chết oan uổng thôi". Mẹ anh nói "Con phải quên hận thù đi, hướng đến ngày mai. Đã không thích về quê thì phải quên hết mọi chuyện ở quê. Để đầu óc được trong sạch". "Con có thể quên tất cả các thứ ở quê, nhưng không thể quên được thằng Tòng". Đúng rồi, thằng Tòng không chỉ kéo chân anh của Thuận, nó còn kéo chân Thuận nữa. May mà anh không phải là nạn nhân của trò giết người đại dốt đó. Nhưng thằng Tòng đã biến đi đâu mất rồi. Nghe nói nó đi làm ăn tận Cao Bằng hay Bắc Kạn gì đó. Rồi cũng phải về thôi. Anh dặn Quê rằng nếu thấy thằng đó về hãy báo tin ngay. Quê vui vẻ nhận lời.

Có phải sự trùng hợp ngẫu nhiên hay ma xui quỷ khiến mà mấy ngày hôm sau thằng Tòng về quê thật, về quê vì công việc. Nó đi xa, công việc làm ăn chẳng ra gì. Làm ăn xa quê gần mười năm thì về, vẫn tay trắng, có lẽ chấp nhận ở lại quê hương bán mặt cho đất bán lưng cho gười. Quê bí mật gọi điện cho Thuận. Anh lập tức về ngay. Rình rập mãi cũng thấy thằng Tòng ra đường. Anh đến nói với nó rằng: tao muốn nói chuyện với mày. Tòng theo anh ra quãng đồng vắng. Dừng lại, anh ném về phía thằng Tòng những cảm giận:

- Tao không bao giờ quên chuyện bạo ngược của bố con mày ngày trước. Nhất là mày. Tao còn mối thù giết anh đấy, chắc mày nhớ. Hôm nay tao về, chỉ muốn dạy cho mày một bài học. Giết mày là chuyện quá đơn giản.

Chưa để thằng Tòng chuẩn bị gì, Thuận đã nhảy vào đám đá túi bụi. Thằng kia hăng máu cũng làm y như vậy. Nhưng nó chẳng chống đỡ nổi vài chiêu của Thuận. Chẳng mấy chốc đã ngã nhào, hộc máu mồm máu mũi. Thuận đứng thẳng, chặn chân vào cổ thằng Tòng:

- Bố chém mày lúc nào nên lúc ấy. Nhưng tha cho mạng chó của mày, con ạ.

Thuận bỏ về thành phố. Chẳng một tháng sau, anh đưa mẹ về quê theo lời của bà, thì ôi thôi, ngôi nhà của mình đã bị tàn phá. Người ta bảo chính thằng Tòng đã đốt nhà. Lạ thay, từ khi đốt ngôi nhà, thì trong làng đạo, trâu bò lợn gà lẫn đùng ra chết hàng loạt. Đầu tiên là nhà thằng Tòng chết con trâu. Làng đã khó khăn trong kinh tế nay càng lặn đạn hơn. Mẹ Thuận nghi ngờ con trai đã làm gì thằng Tòng để nó đốt nhà mình.

Thuận ân hận nói rõ sự tình. Bà mẹ bảo "Mẹ đã nói con quên hết hận thù đi, nay thì tai ương đã đổ xuống ngôi làng này. Chúa đang trừng phạt ngôi làng này. Trừng phạt những kẻ không thực hiện những giới răn của người. Từ nay, mẹ con ta nên ít về đây thì hơn". Thuận xin vâng.

5. Cái Xuyên con ông Tức có chữa ở xóm trọ đã bỏ đi mất tăm. Người thì đoán nó vào Sài Gòn cùng một ông nào đó tóc bạc mà giàu. Người bảo nó đi làm điểm ở miền Trung. Bà Tức ông Tức vẫn ngày ngày ời ời khóc gọi con khản giọng bông cỏ.

Đứa con gái điểm của gã đàn ông chửi vợ ngoa ngoắt cũng đã bỏ đi làm điểm ở một nơi xa xôi nào. Đất Hà thành không còn chỗ cho nó nữa. Một cơ thể rệu rã khó mà sống được ở một nơi đô hội thế này. Tìm nơi thích hợp kiếm ăn là thượng sách. Nhưng lại có một cô điểm khác vừa mới xuất hiện ở xóm trọ này. Phòng của mấy nữ sinh chuyển đi thì cô gái đến. Cô có đôi mắt u u buồn và ngấm ngấm duyên. Một mình cô ở căn phòng bốn trăm năm mươi ngàn chưa tính điện nước. Thuận bắt gặp cô ngay khi anh chờ bức tranh mới vẽ đến triển lãm. Cô khẽ khàng chào anh. Về ý nhị thăm thẳm. Cô gần giống con nhà lành, Thuận nghĩ vậy.

Lúc về, anh vừa dừng xe chưa kịp đẩy vào phòng thì cô gái đẩy cửa nhà mình ra và hai người nhìn nhau. Cô gái có vẻ cảm mến Thuận ngay từ giây phút đầu. Thuận cũng thấy cô hiền lành và, nếu là điểm thì mới vào nghề không lâu. Vóc dáng vẫn chưa thấm nhiều mùi da thịt đàn ông. Sáng sớm hôm sau vừa làm động tác thể dục để chạy ra đường cái làm một vòng cho khỏe thì cô gái đã khẽ gọi. Thuận đứng lại, cô đưa cho anh một đĩa ngô luộc năm bắp còn nghi ngút khói, nói em vừa luộc, mời anh ăn. Thuận bảo "Anh phải chạy thể dục bây giờ" Cô điểm nhiệt tình, bảo em cứ để ở bàn nhà anh, khi về anh ăn. Thuận nhận lời.

Làm sao để nói đó là một cô điểm? Cả xóm trả lời được ngay là đúng giờ đó, lúc đó, cô ăn mặc khêu gợi, bôi tất cả những thứ có thể làm mình quyến rũ hơn, đi bộ ra cổng vẫy xe ôm và mất hút đâu đó, đến khuya một mình trở về thì tạch mở cửa. Thuận mời cô sang nhà mình chơi, cô nói em sẽ sang. Cô cũng mời anh sang chơi nữa.

Chị Hiền vợ anh Ngõa kín đáo nhắc nhở Thuận đừng rây rưa với bọn gái điểm, cẩn trọng kẻo thiệt thân. Chị đã nặng nề lắm với cái bụng mỗi ngày thêm to. Thuận non già đoán sau này sinh đứa bé có giống mình không. Hiền nghĩ đến ai thì chắc nó giống người đó. Mà với điều kiện của anh hôm đó, chẳng biết đứa trẻ sau này có khiếm khuyết gì!

Anh Ngõa khác, anh im lặng trước đối tượng này. Nói đến chuyện cô điểm này là anh im lặng. Lý do là cô điểm nhờ anh kê hộ cái chân giường, anh vào kê hộ và nhìn thấy đồng quần áo lút lẩn lộn cả vỏ bao. Anh bảo anh bị ám ảnh và thấy ghê bởi hình ảnh đó. Cứ nhắc đến cô là anh thấy ghê rợn. Những chiếc vỏ bao nhưng nhúc trong đầu.

6. Đang dạy cho Dong về bố cục bức tranh của cổ họa sĩ Tô Ngọc Vân thì cô gái điểm gõ cửa, nói nhờ một việc. Thì ra xin nước pha my tôm. Thuận không tích nước nóng, nhà lại có sẵn bếp ga nên anh hào phóng cho cô nhờ đun ít nước pha my tôm. Lại có dịp nói chuyện.

Cô gái ăn nói cũng được. Đó là ấn tượng anh nghĩ về cô. Cô điểm tên Lợi, hai mươi tư tuổi, sở hữu một chiếc răng khểnh duyên duyên nữa. Cô hỏi anh làm nghề gì, Thuận nói về mình. Cô thốt lên "Ồi anh họa sĩ!". Với cô, họa sĩ cũng là cái gì đó cao sang lắm, thánh thiện lắm. "Em rất thích hội họa đấy anh ạ, chỉ có điều...". Anh có thể đoán được cô định nói gì, điều kiện chứ gì nữa. Cô muốn nói đến thân phận của mình. Thân phận không cho phép cô mơ mộng đến hội họa. Khi biết tên của anh là Thuận, cô cười: tên là Thuận thì chắc làm gì cũng thuận, chỉ có em, tên là Lợi mà chẳng có lợi lộc gì. Biết đâu nếu kết hợp Thuận với Lợi... Thuận đón được ý của cô gái, nhưng đến đây thì cô ngừng, không muốn nói tiếp nữa.

Nước sôi, cô rót thẳng vào bát mình đã bóc sẵn my tôm, cảm ơn rồi chào anh ra về. Kèm thêm ánh mắt lúng liếng đất tiền. Thuận vừa yêu vừa sợ ánh mắt kiểu thế này. Rất khó nắm bắt.

Quay vào, đã thấy cô học trò lom đom vẻ buồn bực. Thời gian gần đây cô say sưa học, chẳng biết say sưa thật hay giả mà khuôn mặt nhiều lúc thần thờ.

- Đó là người mới đến xóm này hả anh?

Thuận đã cho phép Dong gọi mình bằng anh. Dường như cái chữ thầy nó không hợp với anh cho lắm, tự bản thân anh thấy vậy. Cô ta đồng ý gọi bằng anh, lúc đầu ngượng ngùng chút ít.

- Đúng, đó là người mới đến.

- Chị ta làm gì ạ?

- Anh cũng chưa rõ lắm.

Rồi cũng đến kỳ thi. Những hàng phượng lung linh thấp lửa, như đốt cháy biết bao khát khao học trò. Mùa phượng cũng là mùa của những khát khao hy vọng, và cả thất vọng nữa. Hè bình thản thấp lửa lên cành lá, cháy hết mình những chùm hoa. Ai đó vượt lên sự ngật nghèo của kỳ thi, sẽ cầm nắm được ước mơ vào đời.

Suốt thời gian qua, dạy và truyền đạt. Đồng không phải là cô gái hạn chế thông minh nên học hành nhanh nhạp tâm. Và cũng đam mê nên niềm đam mê được thấp sáng. Thuận khẳng định là cô có tài. Tài năng sẽ nở rộ khi cô được học chính quy và dành nhiều thời gian rèn luyện. Cả hai, đúng hơn đã vượt qua ngăn cách. Tình yêu đã được khẳng định bằng tấm lòng, bằng những hành động, những ứng xử họ dành cho nhau.

Đã có rất nhiều suy nghĩ diễn ra trong đầu Thuận. Anh không thể cầm cản được lòng mình. Và, khi nghĩ đến sự khiếm khuyết mình trước một tình yêu, anh thấy nản biết bao. Sự nản lòng thể hiện trên phòng tranh, vào từng nét vẽ. Anh có cảm giác yêu Đồng hơn cả yêu vợ mình ngày trước. Đồng cũng vậy, phá vỡ khoảng cách thầy-trò, sẵn sàng hiến dâng cho một tình yêu. Có những lúc, ôm Đồng vào lòng, anh quên đi mình đang khiếm khuyết. Em có ngại ngùng trước tuổi tác không, Thuận hỏi, ý anh là sự chênh lệch của chúng ta? Đồng lắc đầu: không, em không quan trọng điều đó, em chỉ biết yêu anh, tuổi tác có là gì nữa, tuổi tác bị vô hiệu hóa bởi tình yêu. Có thể Đồng đang lãng mạn, nhưng Thuận biết điều đó là thật. Niềm hạnh phúc dâng lên biết bao.

Yêu thì đã rõ, nhưng Thuận đang đối mặt với sự thật, đang nghiệt ngã thúc giục tâm tưởng. Dù đã cố gắng đào tạo cho thằng nhỏ, để nó lớn lên, có sức mạnh, lấy lại sự tự tin. Nhưng nó như đứa trẻ không biết nghe lời, chẳng lớn hơn được bao nhiêu. Nghĩ rằng: nên có sự giúp đỡ của Đồng. Bàn tay con gái sẽ giúp nó lớn lên, anh nghĩ vậy. Và muốn thế thì phải nói rõ cho cô biết. Nếu có tình yêu, cô sẽ thông cảm và sẵn sàng nuôi nấng nó.

Suy nghĩ này dần vật anh nhiều đêm. Càng dần vật, anh càng hành tội thằng nhỏ, đến nỗi nó nghèo đầu, đổ lạng lên, giống một sợi dây thừng nhuộm thuốc. Lựa chọn ngày bình yên của thời tiết, sự dửng dưng của trái tim, anh nói chuyện với Đồng. Lúc này, hai người đang ân ái trong phòng. Vì tình yêu, anh như được thêm liều thuốc dửng dưng.

- Đồng này, anh muốn nói với em chuyện này.

- Vâng, anh nói đi.

- Em có yêu anh thật lòng không? Yêu anh thì hãy nghe anh nói nhé. Giọng Thuận tỏ ra chưa bao giờ quan trọng đến thế.

Đồng:

- Kia anh, hôm nay anh làm sao thế, có gì cứ nói đi. Anh thừa biết lòng em rồi mà.

Được, Thuận nghĩ, nếu cô ấy yêu mình, cô ấy sẽ giúp. Còn không, chia tay đi, để đỡ làm khổ nhau, vì sớm muộn gì thì Đồng cũng biết. Cả hai phải chấp nhận sự thật này, cùng khắc phục.

Anh đã nói, anh nói rằng thằng nhỏ của mình không có nhiều sức mạnh như người bình thường. Nó có khả năng thụ thai để sinh con, nhưng nó quá ngắn. Ngắn thì em giúp anh cho dài ra, biết vậy là thiệt thòi cho em, nhưng chúng ta phải nhìn vào sự thật này. Anh không muốn lừa dối em.

Đồng có lặng đi ít phút, nhưng lại lấy được bình tĩnh. Người đàn ông trước mặt cô đây đã dám nói ra chuyện này, có nghĩa anh ta không muốn làm khổ mình. Mình chấp nhận được thì ở, không thì thôi, không ép. Anh ấy cũng đã nói vì chuyện này mà người vợ trước đã bỏ đi. Lẽ nào lại bỏ anh ấy. Có khả năng sinh con là may rồi. Cô và anh vẫn có con. Còn chuyện chặn gối, dù có khiếm khuyết, thì cô và anh sẽ khắc phục dần dần, chẳng ngại ngùng gì.

- Em yêu anh không hẳn chỉ là chuyện đó, yêu anh là vì con tim em mách bảo, vì thấy cần anh. Thế thôi, còn nó, em sẽ giúp anh. Anh nói là em giúp được anh cơ mà.

- Đúng em giúp được anh. Cảm ơn em nhiều lắm. Em đã không xa lánh anh, lại còn sẽ giúp anh nữa. Yêu

em biết nhường nào.

- Đừng cảm ơn em, Thuận ạ. Hãy hướng đến ngày mai.

7. Người yêu anh đã đỗ vào đại học với số điểm tương đối cao. Niềm vui này được chúc mừng tại tầng 20 của khách sạn PLAZA. Vui biết bao biết bao. Cô gái không ngừng hát. Thuận có thể cảm nhận được người mình yêu đang hạnh phúc vui sướng biết nhường nào. Trong một không gian nào đó, người ta yêu bỗng đứng trở thành một thiên thần. Còn với anh, không gì làm đẹp người anh yêu bằng khung cảnh bầu trời, những cánh gió và bao la cảm xúc.

Sáng hôm sau, một người bạn ở dưới Hưng Yên ốm. Dũng đã một mình phi xe về thăm bạn. Đường quốc lộ 5 chênh chao gió và vùn vụt xe cộ tham gia. Thuận đã không thể ngờ rằng, lần này, Dũng vĩnh viễn ra đi. Tai nạn đã cướp mất người yêu của anh, thời bình đã cướp mất người yêu anh, sự sung sướng đã cướp mất người yêu anh.

Tình cảm đã làm nản lòng những giọt nước mắt. Nhưng Dũng ơi, vì sao thế? Người yêu bé nhỏ, niềm vui chúng ta chưa được bao lâu, em đã vội vàng bỏ anh. Thượng đế như lão già vui tính đùa giỡn. Anh biết éo le này, khổ đau này sẽ vùi dập anh mãi. Anh đã mất quá nhiều, hy vọng quá nhiều, cả tuyệt vọng nữa. Em đến với đời anh, mang theo cơn gió nhiều hơi trước trong hè khát cháy. Anh bốc lên tình yêu và hy vọng, giờ biết làm sao khi không còn em ở trên đời.

Chương mười

Với Duyên, với số phận cô điếm

Ồi con điếm có trái tim. Con điếm có dòng máu nóng chảy trong người. Người ta yêu biết bao những con điếm có một trái tim đồng trinh.

Đời vẫn còn những cô điếm đẹp đến thánh thiện!

1. Sau tại nạn dẫn đến cái chết của Dũng, Thuận đã đau khổ biết nhường nào. Sự đau khổ lan tỏa trong tâm trí, u ám không gian của ngôi nhà trọ bé nhỏ. Mẹ Thuận thấy con trai thất thần gặng hỏi vì sao, anh khóc mà rằng: Con đã mất người con yêu. Bà mẹ đặt tay lên vai con, an ủi: thôi con ạ, là cái duyên cái số, ông trời bắt thế, cưỡng lại làm sao.

Vì buồn đau mà Thuận chẳng thể quan tâm được đến bất cứ chuyện gì. Chẳng đến xưởng chép, chẳng liên lạc với ai. Chủ Tàu gọi điện bảo anh đến làm, anh từ chối, nói mệt quá, nghỉ. Sớm muộn thì anh cũng nghỉ. Anh đã muốn bỏ chủ Tàu từ lâu. Cần phải mở một cái xưởng riêng cho mình, đi làm mãi cho Tàu là điều không nên. Và, anh ngấm ngấm chờ đợi cơ hội.

Cô bạn trở về từ nước ngoài ào đến phòng Thuận như một cơn gió chói gắt. Cô tự đẩy cửa vào, lúc đó, anh đang nằm thở phì phò dưới sàn nhà.

- Anh Thuận ơi, sao thế, sao buồn thế này?

- Buồn gì kể tôi.

Duyên không kể, cô lại gặng anh, gặng hỏi vì sao. Thuận chán ngán hất tay khiến Duyên ngã ngửa. Biết là mình quá tay phũ phàng, anh xin lỗi, bùi ngùi.

- Không sao đâu! Nhưng anh hãy nói cho em biết là anh có chuyện gì!

Thuận nói rõ sự tình. Duyên an ủi:

- Người chết không thể sống lại được. Anh phải cứng rắn lên, đừng quá ủy mị thế chứ. Em sẽ chăm sóc cho anh.

Em sẽ chăm sóc cho anh. Đang rất đau buồn, khi nghe được lời nói này thì dường như Thuận được xoa nhẹ bớt khỏi đau. Cô gái này biết quan tâm đến người khác từ bao giờ thế nhỉ? Cô ta chỉ biết nghĩ cho mình, tìm cho mình sự sáng khoái, cô đã ở nước ngoài gần ấy năm. Đó là bằng chứng. Vậy sao đột ngột tốt?

Mỗi khi, chỉ có một mình, hình ảnh cô trò hồn nhiên và xinh đẹp, người yêu dấu lại vẹn nguyên trở về, cào cào những xót xa. Anh thấy hụt hẫng quá chừng. Hụt hẫng này, có lẽ chẳng bao giờ lấp đầy cho được.

Duyên biết điều đó lắm. Nhìn lên nét mặt anh cô biết. Nhiệm vụ của cô, không chỉ làm anh vui, mà còn phải khiến trái tim anh thuộc về mình. Cô ra lệnh cho mình thế. Cô cũng chẳng hiểu vì sao đàn bà, không ngoại trừ cô, lại cứ lao đầu vào gã đàn ông này. Gã có gì quá hấp dẫn thế???

2. Duyên đã quan tâm đến anh thật. Cô đoán định rằng anh đang đau khổ nên dễ bị thuyết phục. Tâm can anh dễ bị sai bảo. Đây là cơ hội tốt để một cô gái khiêm tốn phần đoan chính là cô, nguy cơ ể chồng quá hai phần ba tấn công và giành chiến thắng. Cô cun cút đi về, cun cút tin và yêu, và hy vọng. Tình yêu cứ chồng chéo, bấp hoải, từ người này nảy đến người kia. Biết bao cô gái đến và kẻ vẽ vào đời Thuận những đường kẻ khác nhau, ngoài người vợ đã bỏ đi, anh chỉ độc yêu một mình Đồng. Tình yêu không được sự ủng hộ của chúa trời, dù Thuận đã cầu nguyện.

Duyên đi làm ở công ty như cô đã nói. Ngoài thời gian đó ra cô dành nhiều cho Thuận. Anh muốn mình được an ủi, và dù không thích, nhưng có Duyên chăm sóc, anh thấy nguôi ngoai đau. Tên là Thuận, tưởng sự thuận lợi sẽ đổ về, nào ngờ hết lần này đến lần khác, hết năm này qua năm khác, rắc rối mọc kích trên mọi nẻo đường anh đi.

Điều gì đó khác thường đang xảy ra với gia đình anh Ngõa chị Hiền. Ngôi nhà có người đàn ông ngoa ngoắt vẫn vậy. Gã vẫn chửi và hát, hát và ngủ, ngủ dậy lại chửi. Đưa con gái bật vô tin tức. Con người cũng như gió vậy, truyền áp thấp từ nơi cao về nơi thấp. Cô điếm này đi thì cô điếm khác lại tới, chỉ là sự đổi chỗ cho nhau. Và điếm thì chẳng bao giờ hết được mà ngày càng nảy nở ra thêm. Tiền là cái ươn mồm tốt nhất cho điếm này nòi. Cả sự đói nghèo bệnh tật nữa. Ngày càng nhiều. Chị Hiền sinh con trai, thằng bé y đúc giống Thuận. Nảy ra nghi ngờ của anh Ngõa với chị Hiền. Thằng bé càng lớn, càng thêm những chi tiết giống người cha nó, từ cái miệng, nụ cười, đôi mắt...Anh Ngõa đã cho rằng Thuận lừa dối mình. Thuận không hề bị khiếm khuyết, anh nghi ngờ thế. Tâm hồn cao thượng của người đàn ông xưa kia từng muốn giải phóng để vợ bớt khổ, từng muốn vợ quan hệ với người khác để có con, thì nay, khi có sự xuất hiện của một sinh linh, anh lại chẳng dưng cảm bỏ qua những mặc cảm, trở nên hèn mọn khác thường. Người đàn ông bên kia thì chửi vợ, còn Ngõa hận vợ. Những người khác hoặc cổ vũ hoặc chê cười. Thuận thấy khó xử, cho dù chị Hiền mười mươi khẳng định với chồng rằng cha đứa bé không phải là Thuận. Ngõa không tin, Ngõa hỏi thế là ai. Hiền nói anh ta đang ở trong Sài Gòn, còn tìm một số điện thoại để Ngõa nói chuyện trực tiếp thì Hiền không làm được, nên nghi ngờ, hậm hực vẫn diễn ra. Còn chuyện vì sao nó giống Thuận thì chị không giải thích. Chị nói không giống chút nào.

3. Ngồi ở nhà Thuận, cô điếm tên Lợi nói rằng đời cô là một bản nhạc có nhiều phiên khúc buồn. Nhiều phiên khúc thì lại nháy đi nháy lại cái điệp khúc chẳng mới mẻ tốt đẹp gì. Nếu nỗi buồn biến thành vàng, có lẽ cô là người giàu có nhất thế gian.

- Em không buồn nhiều bằng anh đâu. Thuận nói.

- Không, em tính rồi, nếu buồn biến thành vàng, em là người giàu có nhất.

Buổi tối nhàn nhĩa hàm súc, Thuận và cô điếm ngồi trong căn phòng nhiều tranh khỏa thân này, nhận mình nhiều nỗi buồn, hả hê cười, hả hê mếu, rồi xoa mặt giấu niềm đau.

- Xin lỗi anh, em đã nói dối tuổi. Em nhiều hơn thế một chút.

- Không sao mà. Anh chẳng quan trọng chuyện đó. Nếu thế thì em là cô gái trẻ.

- Anh có sợ chơi với một con điếm không? Em chỉ là một con điếm, xin lỗi anh.

- Em khách sáo rồi, đừng bao giờ nói những câu tương tự như thế. Anh không sợ điếm, anh chỉ sợ lòng người là điếm thôi. Ý anh không phải đã kích gì em. Anh bươn bả xã hội nhiều rồi. Chắc em cũng thế, gặp biết bao loại người trong xã hội, em hiểu ý anh nói chứ?.

- Vâng. Em gặp rất nhiều loại người. Có những ý nghĩ điếm và hành động điếm. Nhưng em chưa bao giờ dám đá kích ai. Em chỉ là con điếm.

- Anh nói rồi, Thuận nhắc lại, em đừng tự ngăn cách chúng ta. Hiểu nhau thì nói chuyện, thì là bạn.

Cô gái không còn tỏ ra e dè hay khách sáo như Thuận nói. Anh đoán rằng đời cô là một bản nhạc nhiều

phiên khúc buồn. Khuôn mặt nhiều lo toan kia nói nên điều đó. Cô nói với anh trước đây ở một con hẻm, trải qua những kinh hoàng trong bóng đen tội lỗi. Đã muốn ôm con đi, làm một nghề khác, mà không thể. Cô chưa có đoạn tuyệt được với cái nghề mặt hạ này. Cô đã trở lại thành phố, sau khi đưa con về cho một người đàn bà nhận cô làm con nuôi. Để con ở đó, cô tận dụng nốt chút nhan sắc đang phai tàn, kiếm chút tiền rồi về hẳn. Cay đắng đến thế là cùng.

- Anh nghe em kể chứ? Lợi nói.

- Em kể đi.

- "...Gã đàn ông hứa với em đã không trở lại, điều đó đã làm tâm hồn vốn trống trải chênh chao. Thời gian hai năm, có ý đợi gã về, nhưng sau đó chẳng còn tâm trạng nào mà đợi, không chuyển đi nơi khác, cứ ở đó-ngôi nhà trong hẻm nhỏ để kiếm tiền. Mà biết đâu sẽ có ngày gã quay về. Vài đêm gã làm chồng, vài đêm em làm vợ, điều ấy chẳng nói nên điều gì, mong manh cho hy vọng về một người sẽ chịu trách nhiệm với đời em.

Và giờ là năm năm, thời gian đủ để nhiều đôi thành vợ thành chồng. Đứa con với gã đã lên bốn, xinh tựa một thiên thần. Em thấy gã không như những đàn ông khác đến nơi này, có cái gì đó khang khác khó tả, lời nói của gã cũng khác. Gã bảo em đẹp thế này, sao không ước mơ lấy một gia đình. Em bảo, đời em vút đi rồi, nhuốm nhuốc nhơ, không gột được, còn gì mà mơ với ước. Gã nói em hãy về với anh. Sau cuộc chuyện trò khá cởi mở, và biết được phần nào số phận em, gã đã hứa. Em không tin đó là lời hứa vu vơ, và tin gã một cách đáng thương. Thế rồi mọi chuyện giữa hai người trở nên dễ dàng hơn, không có khoảng cách của một gái điểm với gã mua tình. Có lẽ vì quá khổ, con người dễ tin vào những lời hứa có thể mang chút ánh sáng cho mình.

Những gã đàn ông, họ cần em, và em cần họ vẫn đến. Ngôi nhà em thuê được của một bà cụ già, hai mươi mét vuông và có ga xép trải đều điện tích, có ô vuông chui lên. Như thế cũng được tính là hai tầng. Hẻm vào thì nhỏ khủng khiếp. Tính từ đường cái vào: ngõ 2X, cứ đi thẳng, đến chỗ cột điện có dây chằng chịt, rẽ trái. Đến chỗ cây mít rẽ trái nữa. Nhà ông cụt chân có cánh cửa bằng gỗ mọt, rẽ phải. Qua lối hẹp chỉ đủ cho người ta lách cái xe, rẽ phải tiếp. Đến một cái cổng giống như miệng con cá ngao há thì đến. Được cái hay là, sau ngôi nhà, có một lối thông ra con hẻm khác, dễ đi hơn. Vì thế hẻm chính là lối vào, hẻm sau là lối ra của khách đến. Thứ nhất khỏi "đụng hàng", xấu hổ, thứ hai dễ đi. Cứ ra theo cổng chính mà có người vào thì một trong hai phải lùi lại, bất tiện.

Nhiều gã khách đến đây, say xỉn, qua con hẻm để vào đến em thì tỉnh hẳn vì phải căng mắt nhìn để khỏi đâm. Em cũng thấy rằng gã nào đi xe được vào trong đây mà không đâm thì bằng lái xe chắc chắn dở. Thế nhưng không phải gã đàn ông nào cũng qua được "cửa ải" này. Khỏi gã sau khi nhậu say xỉn muốn chinh phục cả ngõ cả đàn bà đã lao xe vào và lãnh đủ hậu quả của sự coi thường. Sứt đầu mẻ trán. Kể thì cổ vào nhờ em băng bó vì chẳng muốn mất công đi mà về không. Còn có gã khi đã chảy máu thì tỉnh rượu, và chẳng còn chút ham muốn nào rạo rực trong người, quay về. Điều khó chịu nhất với em là chẳng ít lần, sau khi vượt qua được "cửa ải" những gã say đã nôn thốc tháo ngay tại góc để xe nhỏ nhoi trước cửa, chẳng kịp vào toa lét. Lại còn sự bất cẩn này nữa, cái góc để xe cũng chính là nơi tiểu tiện của những cái bụng kênh cang đầy bia và rượu và đặc sản. Nhưng thường chỉ khách gánh chịu mùi hôi mùi thối của nó. Còn mẹ con em chẳng mấy khi ra đến nơi. Mùi hoa dạ hương bên cạnh chẳng đủ sức át đi. Thi thoảng em có dọn dẹp vào buổi sáng, nhưng nếu đã mệt mỏi, em mở cửa đi lối hẻm sau, sạch sẽ và thơm tho hơn. Có hôm, một bãi phóng uế tại lối đi hẻm sau mà em đoán là của gã khách mặt đỏ mũi to miệng hôi. Gã muốn bao em không được tiếp thêm gã nào đêm ấy nữa. Điều đó là không thể, em còn phải làm để giữ khách, nên chẳng muốn ai bao mình cả đêm. Đêm vắng khách em muốn nghỉ ngơi để làm tiếp vào hôm sau, và còn dành thời gian cho con nữa. Gã từ bỏ ý định đó nhưng muốn em làm những việc khó mà em chưa từng làm. Điều này em cũng không chấp nhận. Gã còn bảo "em hãy làm sao xua hết bọn chúng đi. Chỉ để mình anh sở hữu em thôi". Em nói "Em đối xử với tất cả khách đều như nhau, chẳng phân biệt sếp bé sếp to" "Em phải phân biệt kẻ nhiều tiền kẻ ít tiền chứ?". Em chua chát "Các sếp đi bằng tiền chùa, mà tiền chùa nào cũng là chùa cả, nào, anh có đi không?". Và khi làm chuyện đó, em chẳng đáp ứng tất cả những gì gã muốn, nên gã hậm hực tức tối. Ghi nhớ mặt gã để cho một trận, nhưng mất bóng.

Đứa con gái em khá khinh, là nguồn an ủi duy nhất. Cũng đến lúc em già nua, sẽ chẳng thể làm cái nghề mặt hạ này mãi. Nó sẽ cho em tình yêu, khi hai mẹ con tìm được một nghề khác làm, đỡ toi tả hơn và nuôi nhau. Con bé ngoan ngoãn ngồi ở tầng dưới xem tivi hoặc đi ngủ khi em tiếp khách ở tầng trên. Cũng có khi, nó hỏi: "Mẹ mang các bác ấy lên đó làm gì?" Em nói rằng "Mẹ và các bác ấy nói chuyện, để bác ấy cho mẹ vay tiền nuôi con" "Mẹ ơi, vay tiền thì cứ đưa ở dưới này được mà? Sao tối nào cũng nhiều người đến cho

vay tiền thế!" "Ờ, lên đó nói chuyện thì thăm để còn hiểu nhau chứ.". Con bé hồn nhiên "Con cũng muốn ở dưới này thì thăm với các bác để vay tiền" Em bảo con ngoan, lớn lên sẽ được thì thăm vay tiền. Nhưng sau đó nghĩ mình đã lỡ lời, nên đôi mắt em xa xăm nỗi buồn. Gã đàn ông ngay đằng sau buông một câu với cái cười đều đều: "Huấn luyện cho nó đi là vừa". Em ném về phía gã cái nhìn căm phẫn, rồi tiến gã đi bằng đôi môi chưa chát và cả ánh mắt khinh bỉ.

Bọn họ kéo đi cả rồi, em ôm con khóc. Con bé thấy mẹ khóc cũng khóc theo. Em thấy sợ, đó là đứa con. Đòi em đã vậy rồi, nằm ngửa ra, rồi chịu. Đàn ông các loại, già trẻ, béo gầy, cao thấp, đến đằng trước, rồi vào với em, rồi ra đằng sau. Con bé sẽ bị ám ảnh bởi những hình ảnh này. Nó sẽ lớn lên và đầu óc non nớt của nó sẽ hiểu ra. Đàn ông không phải đến thì thăm với mẹ nó và cho vay tiền.

Thân thể em đã có dấu hiệu của sự già nua rồi. Bụng đau thắt thét. Toàn thân rỗng rảnh và em cảm. Đôi mắt mờ dần. Những tiếng rên biến thành một thứ giả tạo kinh tởm hoà lẫn với tiếng rên và thở của đàn ông. Chẳng còn cách nào khác là phải thoát khỏi cảnh này. Cái nghề mạt hạ chỉ làm trong chốc lát, nó cho mẹ con em tiền để sống, nhưng không phải là suốt đời. Định sẽ ra đi, khi số tiền tích cóp ổn ổn. Một mình em thì chẳng cần, có thể bỏ biến đi ngay, hoặc là chết, nhưng còn con nhỏ. Bà chủ nhà thừa biết những việc làm của em. Cả những hàng xóm nữa. Việc làm của em có ảnh hưởng đến họ. Nhưng bà chủ nhà đã quá già rồi, mắt bà đã mờ và rần rêu mà tình thương của bà với hai mẹ con lớn lắm, nên bà cho qua. Hàng xóm chẳng cho qua thì cũng chẳng có cách nào, đành im lặng, và coi hai mẹ con em như thứ bệnh hiểm nghèo phải tránh xa.

Ngày em ốm nặng, cổng trước đóng im ỉm và dán bắt chéo một mảnh giấy viết nguệch ngoạc: Không tiếp khách. Gọi nhất định chủ nhà không mở. Một số kẻ vẫn lần tìm vào bằng hẻm sau, đòi "đi" vì nhớ. Đứa con gái đã thét lên "Không cho các bác thì thăm với mẹ cháu, mẹ cháu đang ốm". Không được tiếp, họ về, hai mẹ con lại thấy mình tủi thân. Con bé chợt nhớ ra có một lần ai đó hỏi về bố nó. Nó hỏi mẹ "Mẹ ơi, một bác hỏi con về bố. Bố con đâu hả mẹ?". EM sưng lại, hai mắt hoa lên nhìn con, ư ử một nỗi đau dài, nhưng cũng nói được câu: bố con đi làm xa, sắp về rồi. Con bé bảo rồi con sẽ nói với bác ấy là bố con đi làm xa. Ai bảo bác ấy nói con không có bố. Con bé bưng cho mẹ cốc nước vào quả táo, giục mẹ ăn, cười toe toét.

Em bớt ốm và có thể tiếp khách được. Bọn người đó vẫn đến bất kể lúc nào họ muốn, chẳng cứ đêm ngày. Căn phòng ở trên gác xép là nơi diễn ra chuyện đó. Nó được sắp xếp không lấy gì làm gọn gàng cho lắm. Nhưng tài tình là chiếc quạt trần được mắc để lẩn át tiếng rên. Thường khi tiếp xong một đàn ông, em tỉnh táo và dọn dẹp lại, giải quyết sự xáo trộn nhàu nhĩ trong phòng. Đôi khi vì mệt, em nằm vật đấy, để gã đàn ông xong việc kia làm gì thì làm, tiếp sau đến gã khác. Không kịp mặc quần áo là chuyện thường."

4.

- Chẳng thể ngờ được.

- Anh không ngờ được cái gì? Lợi hỏi.

- Đòi em có thể viết được tiểu thuyết đấy. Anh mà là nhà văn, nhất định anh sẽ viết. Vậy tên gã đàn ông kia là gì?

Gã đàn ông đó, suýt nữa đã cho Lợi một lổ về, nhưng không, lổ về đó đã biệt tăm cùng gã. Lòng người mà, biết dò bằng gì cho tỏ nông sâu.

- "Gã đàn ông là bố đứa trẻ tên Phi, năm mươi tuổi, hơi già, người đã cho em chút hy vọng và nhưng nhớ để sau đó gần như lụi tắt, rồi giờ bùng lên sung sướng. Hai người ôm nhau. Gã nói nhớ em và em cũng nói vậy. Con bé đứng nhìn Phi trân trân. Nó chưa thấy mẹ âu yếm người nào như thế bao giờ.

Nằm bên nhau, gã kể đã có vợ và có con, cuộc sống không lấy gì hạnh phúc. Vợ gã ngoại tình khiến gã chán ngán bỏ đi, đã gặp em. Vợ Phi cũng biết chuyện của gã, nên càng ung dung trơ trẽn. Phi không muốn gia đình tan vỡ. Đi tìm cảm giác bên ngoài là vì gã quá buồn. Gã thực sự yêu vợ và không muốn mất em. Thời đại người đàn bà mất người đàn ông và người đàn ông mất người đàn bà, chỉ trong nháy mắt. Suốt thời gian vừa qua gã vào Sài Gòn tìm vợ. Người đàn bà đó quyết tâm bỏ gã dù gã có ký đơn ly hôn hay không, bỏ lại cả đứa con.

"Anh xin lỗi, đã hứa với em và để em đợi, có điều kiện anh sẽ đón hai mẹ con" gã nói, điều đó làm em bùi ngùi hy vọng. Và một lúc nào đó nghĩ, mình cướp chồng người khác sao. Biết được tâm tư này của em, gã bảo em yên tâm, mọi chuyện với người đàn bà đó chấm dứt rồi.

Thời gian này, người đàn ông cho em niềm vui, như của một gia đình thực sự. Gã đưa hai mẹ con đi chơi, đi nhà hàng, mua sắm bằng xe máy. Con bé chưa được ai quan tâm như thế bao giờ, cười híp cả mắt. Em âm ỉ trong mình một cuộc sống mới, với gã đàn ông già tuổi, như cha em. Em cố gắng xua đi khoảng cách đó. Còn có thể yêu lại được gã là tốt rồi. Em sợ không còn cảm giác yêu bất cứ người nào khác, như thế thật buồn tẻ. Dù đã có lúc, em muốn tự tử, sau rồi có con, em bảo mình cứ làm lủi nuôi con một mình thôi, đàn ông bội bạc chẳng ai đáng tin cả.

Đàn ông bội bạc chẳng ai đáng tin cả, nếp nghĩ ấy ngấm sâu vào óc em rồi, không gạt được. Đàn ông làm em tao tác. Thời con gái, em đã từng tin đàn ông-một gã trai. Nhưng chính gã, đã biến đời em ra thế này, đã bán em cho lũ choai choai háu ăn khác, để chúng dày vò, còn gã, ôm số tiền có được đi chích thuốc. Mẹ em mất khi em lên sáu, hai chị em ở với cha. Từ khi em bị những gã choai choai dày vò trên thị trấn, cha em xấu hổ với dân làng từ mặt con gái. Em cũng chẳng thể quay về được nữa, ngậm ngùi nhìn cha mang em vào Phan Thiết sống. Còn em chấp chơi lao vào đời...

Một thời gian Phi đi đầu đó, mất hút, sau trở về nói đang có chuyện làm ăn lớn, và sẽ có tiền để mua một ngôi nhà khác, rồi đón hai mẹ con em về sống. Em tin, sung sướng. Em sẵn sàng nghe theo ý gã, gã bảo em có tiền đưa gã để mạnh thêm vốn. Em đưa, số tiền hơn trăm triệu, là tất cả những gì trong bao năm qua làm nghề, chắt chiu để chờ ngày thoát khỏi nhục nhơ này. Gã là bố con em mà, gã muốn sống chung với em mà. Phi cầm tiền đi, mang theo ước mơ của em đi, rồi hun hút. Điện thoại không liên lạc được, không một cách nào. Em khắp khờ chờ đợi và bắt đầu tỏ ra lo lắng. Hai tháng...năm tháng...Sự chờ đợi tuyệt vọng đã làm em suy sụp, em đổ bệnh và chẳng còn tiếp khách được nữa. Suốt ngày em phải tìm đến thuốc và bác sĩ. Những khách hàng nửa quen thuộc nửa không đến và ra về, chẳng còn có thứ gì để quyến rũ họ nữa. "Đứa này đã...hồng" họ nói, họ lắc đầu. Con hèm đồng đúc xưa thành ra trống tên.

Bà chủ già nua của ngôi nhà đã mất vào đúng dịp này, con cái bà đòi lại căn phòng em đang trọ. Mẹ con em dắt díu nhau đi. Chẳng ai cho thuê trọ nếu không trả trước ít tiền, dù em nói khô bọt mép. Em khóc, ôm con ra đường, ngồi dưới một gốc cây. Toàn thân em mỏi nhừ, đỡ đỡ, đưa con hỏi mẹ ơi giờ mình đi đâu hả mẹ? Em không trả lời được con. Con bé lại nói dối. Trong túi em không còn một xu. Nhìn con mà lòng xa xót. "Được rồi, lát nữa mẹ sẽ mua cơm cho con ăn". Dòng người tấp nập lao qua lại, bụi phố vô tình ném vào mặt hai mẹ con, xào xạc. Em đứng dậy, dắt con đi. Đến một ngã tư, có người đàn bà dừng xe lại, bà chắc vừa ra chợ về, xe của bà ta treo ít đồ ăn cho em biết điều đó. Người đàn bà nói hai mẹ con trông đáng thương quá, có cần giúp đỡ gì không? Em nhìn dò xét, rồi gật đầu một cách mạnh dạn. Bà ta sẵn sàng mời em lên xe chở về nhà mình.

Đó là một ngôi nhà ba tầng, không rộng lắm, cũng không có đồ đạc gì sang trọng. Bà ta rót nước cho em uống. Em hỏi:

- Bác sẽ giúp cháu ư? Sao bác tốt với cháu vậy?

- Ta thấy cháu đang ốm, dờ dật đi, lại dắt theo đứa bé, ta cảm thông, nên mang cháu về xem có giúp được gì không.

Người đàn bà dong dạc nói, đôi mắt hiền từ nhân hậu của bà giống đôi mắt của mẹ em ngày xưa. Bà nói em ngồi đợi một chút, vào bếp xem nồi xương ninh kéo cháy. Em vâng. Bà vào, lúc sau nồi xương ninh bốc hơi nghi ngút thơm. Chắc bà đang mở vung.

Khi bà người đàn bà trở ra thì đã không thấy mẹ con em ngồi đó nữa. Trên mặt tủ, bọc tiền gói bằng giấy báo đã biến mất. Bà hốt hoảng lao đi, em đã mất hút. Bà chạy ra đầu phố và thấy em ôm con, đi rất nhanh. Rồi bà cũng đuổi kịp em.

- Này em, tôi bảo về nhà để giúp đỡ, sao bỏ đi mà không nói gì?

Em chết sững, đỏ như mặt, lắp bắp nói:

- Cháu, cháu không muốn làm phiền bác. Giờ cháu vội phải đi.

- Vội mà không ở lại ăn với tôi bữa cơm được sao? Cơm gần xong rồi. Con bé này đã đói lả đi kia. Mang vào quán kia cho nó uống nước tăng lực đã.

Em gạt đi, cháu vội mà, để về nhà cháu cho nó ăn cơm cũng được. Nhưng bà đã kéo tay em vào quán bên kia đường, chẳng còn từ chối được, em đã đi theo, chân run run bước.

Ngồi xuống ghế, người đàn bà nhìn chằm chằm vào mặt em gái:

- Ta đã muốn giúp đỡ cháu, sao cháu lại lấy cắp tiền của ta rồi bỏ đi?

Em cãi sống cãi chết, cháu không làm chuyện đó. Không mà, cháu đi vì có việc vội. Người đàn bà rút điện thoại trong ví ra bấm số. "Alô, tôi đang giữ ở đây một đứa con gái ăn trộm, phố X, đường Y, đề nghị các anh đến ngay...". Em sợ tái mặt, toàn thân run lẩy bẩy. Đứa con đang được mẹ ôm cựa quậy, làm cái béc trong bụng nó rơi ra. Người đàn bà nhìn thấy, đôi mắt tròn xoe. Em bật khóc, năn nỉ:

- Xin bác tha cho cháu, cháu trót dại, cháu xin hoàn lại. Cũng chỉ vì không còn tiền, cháu đã không còn cách nào khác, cháu...

Đột nhiên, người đàn bà mỉm cười, đôi mắt hiền từ nhìn em, tay vỗ vào vai em, nói:

- Đây chính là số tiền của cô mà chồng tôi đã lấy. Tôi chẳng gọi cho công an đâu, khi này tôi chỉ nói thế thôi chứ chưa bật điện thoại. Tôi chỉ muốn cô thành thực nhận. Nhưng số tiền đã ở đây rồi, xin trả lại cô.

Em há hốc miệng, hỏi tại sao bác biết, tại sao bác biết cháu và người đàn ông tên Phi đã lừa mang tiền của cháu đi. Bà dịu giọng, nói:

- Những ngày lão ta chờ cháu và con bé đi chơi, ta đã biết. Ta còn nhờ người tìm hiểu xem cháu là ai, nên biết thân phận cháu. Ta thấy hoàn cảnh của cháu đáng thương, giống như con gái của ta vậy. Con gái ta, cũng chạc tuổi cháu, nó đổ đốn đi làm cái nghề mạt hạ đó, và giờ ta chẳng biết nó ở đâu, sống chết ra sao-bà ta đưa tay quệt những giọt nước mắt bò trên má-nên khi nhìn thấy hai mẹ con lang thang ngoài phố, hiểu là đang lâm nạn rồi, nên muốn đưa cháu về nhà, trao trả cháu số tiền chồng ta đã lấy của cháu. Đây là số tiền gã chia tài sản cho ta khi hai vợ chồng ly dị nhau. Cháu hãy cầm lấy và đi đi.

- Không, vậy thì cháu phải tìm gã để đòi, còn đây là tiền của bác.

- Gã đã ôm số tiền bán nhà và chuồn lâu rồi. Nhà ta ở, cuối tuần phải chuyển đi để trả cho họ. Hãy đi tìm nghề khác mà làm, nuôi con, con gái ạ. Nếu gặp con gái ta, hãy bảo nó về quê nhìn mẹ một lần, nó tên Ly.

Bà đứng dậy, bước đi, thập thững, những giọt nước mắt vẫn bò lăn trên má. Em ôm con, nhìn bà đi khuất trong dòng người, rồi bước. Cũng chưa biết đi đâu, trong biển đời mệnh mông này"

Kể xong, Lợi búi ngùi xa xăm. Ngoài kia trời đã quá khuya khoắt. Bóng đêm, và cả ban ngày nữa, dần dần gặm nhấm nhan sắc của Lợi, sức lực Lợi. Và, có thể sẽ ném cô trở lại đời, vật vã như cái giẻ lau.

- Người đàn bà đó nhân đạo quá còn gì.

- Vâng, em rất nể. Bà ấy hiểu những đứa như em, bà có một đứa con gái...

- Khi lấy lại được tiền rồi, em đi đâu?

- Em lại bị mất anh ạ, không giữ được. Dù rằng, số tiền đó là mồ hôi, nước mắt, máu, cả nhân phẩm đổi lấy nữa. Nhưng cảm giác nó không chính đáng, nên ông trời giằng khỏi tay em. Không còn tiền, hai mẹ con lang thang, lại gặp một người đàn bà bất hạnh mà nhân hậu. Bà nhận em là con, con em là cháu. Giờ con em ở với bà, em đi làm, nhưng giấu tiết mình làm gì. Cần phải làm lại từ đầu, chả lẽ ông trời giằng mãi của em...?!!!

Câu chuyện cất lên trong đêm chao chát nỗi niềm. Lợi cứ nghĩ chỉ kể ra đây, người đàn ông trước mặt cô. Dẫu sao, có một người chịu nghe mình nói, đã là một vinh hạnh. Còn Thuận, không diễn tả nỗi tâm trạng mình lúc này. Những mất mát của mình đã thấm thía gì với một cô gái yếu đuối. Những khó khăn của anh chưa là gì cả. Anh là đàn ông, có thể dễ dàng vượt qua sự khiếm khuyết của mình, cô gái khác, cô còn cả một niềm day dứt về nhân phẩm hành hạ. Chưa chát nào hơn?

Đêm trôi qua nửa bên này, báo hiệu tang tảng về sáng. Lợi xin phép ra về. Thuận hứa rằng nếu có gì khó khăn, cần giúp đỡ hãy nói, anh sẽ giúp. Cô gái cảm ơn và khẽ khàng mở cửa nhà mình.

Thuận ném mình vào luồng suy nghĩ khác. Những suy nghĩ không đầu không cuối đổ bộ, cùng lúc, tấn công

một cơ thể đang mệt mỏi, rệu rã.

5. Thuận lại nung nấu hy vọng Duyên là người sẽ yêu anh thực lòng, sẽ giúp anh lấy lại lòng tin. Cái tuổi ấy, chắc chắn đang nóng lòng cần một tấm chồng, xây dựng gia đình riêng êm ấm. Đồng đã từng yêu, đã từng chấp nhận giúp. Con đường của hai người đang mở ra, thì cô ngã xuống. Cô yêu, và chưa thực sự được là đàn bà với Thuận, điều mà trước đó cô mong muốn. Nên, rất có thể, anh sẽ phải nói rõ cho Duyên chuyện này. Chấp nhận thì đến với nhau, không thì thôi. Vẫn là sự cân nhắc nặng nhẹ như lần trước.

Với tính cách có phần hiếu thắng và kiêu căng của Duyên, thực sự là một cản trở lớn. Anh vừa muốn nói sớm để có thể tiến nhanh tới đích, vừa sợ tâm trạng Duyên mong manh như mạng nhện, một cơn gió nhẹ không chịu nổi. Trong khi anh trống rỗng tâm trạng, trống rỗng đêm dài, cần có người ở bên. Anh triệt để nghĩ rằng, người chết không thể sống lại. Có đau buồn, thì đau buồn cũng chẳng thể giúp được anh. Thôi đành nung nấu hình ảnh của Duyên trong đầu, chờ một ngày khai sáng hạnh phúc.

Chiều, Duyên uể oải đến xưởng chép, thông báo là anh Ngõa hàng xóm bị bệnh vừa vào viện. "Ồ, đáng thương, hèn nào cả tuần không thấy anh ra ngoài"- Thuận nói. Anh đang hoàn thành nốt công chuyện của chủ Tàu. Sau đây sẽ chia tay. Anh muốn làm cho chủ Tàu hết hợp đồng này rồi thành lập xưởng riêng. Chịu sẽ là người phụ giúp cho anh. Chủ Tàu không muốn cũng không được, lão có thể làm khó Thuận, nhưng uy tín của Thuận tương đối, làm khó được anh cũng không phải chuyện dễ. Kỳ thực thì uy tín của chủ Tàu được thiết lập bằng tiền, nên rất mong manh. Khi hết tiền thì cũng hết luôn đệ tử.

- Em thấy một dạo anh hay nói chuyện với anh Ngõa.

- Thi thoảng nói chuyện cho đỡ buồn mà.

- Có vào thăm anh ấy không?

Suy nghĩ một lát, Thuận mới gạt đầu. Chi tiết này làm Duyên thấy lạ, hỏi, anh thờ dãi, nói không có chuyện gì.

Chiều, mệnh mang nắng tỏa. Thuận chở Duyên đến thăm bệnh nhân. Nhiệt tình như vậy, Duyên nhằm ý đồ có nhiều thời gian bên Thuận, tỏ vẻ quan tâm đến những người xung quanh của Thuận. Cô xin nghỉ làm để thực hiện ý đồ.

Ngõa đang mê man bất tỉnh. Bác sĩ đang điều trị cấm không cho ai vào. Hiền ngồi thất thần bên ngoài, ủ dột như tàu lá chuối héo. Thuận đứng đó nhìn chị Hiền, lòng dâng lên niềm cảm thương.

- Anh thế nào hả chị? Duyên hỏi.

- Nặng lắm, chưa chắc qua khỏi.

Câu nói của Hiền ằng ặc nước, mất hết niềm tin. Y học hiện đại gần như bó tay trước căn bệnh này.

Thuận nói:

- Chị cứ an tâm, chắc anh sẽ bình phục thôi.

- Cảm ơn cậu. Chị có cảm giác chuyện chẳng lành đang đổ ập xuống nhà chị.

Điều dự báo của chị Hiền đã đúng. Anh Ngõa không tỉnh được. Anh bị xuất huyết não, rồi mắc chứng thần kinh, ngơ ngẩn nhớ quên quên. Tai họa đã đổ xuống hạnh phúc bé xíu anh chị vừa gây dựng, rồi biến cố xảy ra. Chị Hiền gặp Thuận nói rằng, "anh ấy đoán chắc chắn là cậu, chính cậu là cha đứa bé. Anh ấy đã hận chị. Điều này chị không ngờ". "Em xin lỗi". "Cậu không có lỗi, lỗi là ở anh chị. Chính cậu đã cố giúp chị còn gì! Người xin lỗi phải là chị. Em hãy thông cảm cho anh, giờ anh ấy đã trở thành người tàn phế".

6. Duyên không tự tin hỏi Thuận rằng:

- Anh có biết cái cô gái ở gần phòng anh không? Cô hay mặc váy ngắn đó. Em thấy cô ta rất để ý đến em mỗi khi em đến đây.

- Thì người ta chỉ nhìn em thôi mà.

- Em hỏi là anh có quen cô ta không?

- Chút ít thôi.

-Em đoán cô là gái bao đấy. Nhìn cách ăn mặc kiểu đó thì đủ biết. Lại còn lòe loẹt phấn son nữa. Rất ghê rợn!

- Đừng nhiều chuyện nữa được không em?!

Duyên đồng đánh yên lặng, ôm từ phía sau Thuận, được rồi, chẳng làm phiền anh nữa.

Hai người đi chợ nấu cơm ăn. Khi Duyên nấu cơm thì Thuận tranh thủ đọc ít tài liệu có liên quan đến nghề thuật hội họa. Xem qua trang văn hóa thể thao của tờ An ninh thủ đô. Thuận biết rằng, khi có tình yêu, con người sẽ trở nên dịu dàng. Duyên không ngoại lệ, đang dịu dàng trước anh, trước tình yêu của cô. Và anh thì mềm lòng. Xong rồi, chẳng thể nào xóa cho được những mặc cảm gần như hành hạ suốt thời niên thiếu đến giờ.

Cơm xong, hai người nằm ôm nhau, nói về những chuyện vật vãnh thường ngày, rồi chuyện ước mơ, chuyện Duyên ở nước ngoài ra sao. Cô cũng đã có thời gian mệt mỏi và chán chường nơi đất khách. Trước đây, nếu Thuận ngỏ lời trước thì có lẽ Duyên đã không đi nước ngoài. Cô có yêu anh, chờ đợi lời ngỏ, sự hiểu thấu không cho phép cô nói lời đó trước. Có thể đã có chút ân hận sau này. Và bây giờ là lúc cô cần phải bình tĩnh, chẳng nên để anh vuột mất.

Khuya, cô vẫn chưa muốn về nhà. Thuận tỏ ra mệt mỏi. Duyên nài nỉ cho em ở lại với anh. Thuận chối từ. Làm sao thế, cô hỏi. Chả sao cả, anh chưa muốn, Thuận nói. "Hãy cho em ở đây đêm nay với anh" "Anh đã nói rồi, anh chưa muốn chuyện đó"-Thuận gay gắt trả lời. Nếu là một người bình thường thì trời ơi, anh sẽ tung hô chuyện đó, chẳng ngại gì anh lại từ chối. Anh sẽ để cô ở đây, và bữa tiệc thân xác diễn ra, anh sẽ làm cho cô hạnh phúc. Cô cũng làm vậy. Nhưng sự thực đã ngăn anh lại. Cô mà biết chuyện đó, trời ơi, chẳng ai có thể đảm bảo rằng cô không bốc hơi khỏi cuộc đời anh ngay tức khắc. Đàn bà chẳng những mãnh liệt mà còn khốc liệt nữa. Cuối cùng anh dịu dàng bảo: thôi, em về đi, chúng mình chưa cưới mà. Duyên gật đầu, hiếm có gã đàn ông nào như thế. Gã muốn giữ cho mình thì mình chẳng vội vàng gì, sớm muộn cũng là của nhau. Cô ngoan ngoãn để Thuận đưa về.

Chương mười một

Cao bay xa chạy

Khi không thành mục đích, mọi thứ oà vỡ tất cả. Cái lợi thì gần, bất lợi bỏ chạy. Ôi, Con Người!

Muốn chinh phục một đỉnh cao, có thể làm bất cứ điều gì. Nhưng khi thấy điều đó không còn lợi gì, lại cúp đuôi bỏ chạy. Cái lợi xui khiến được con người. Cái bất lợi làm chân run tim đập dồn dập. Có lẽ, mưu chước luôn được áp dụng một cách triệt để. Vì thế mà có Cao bay xa chạy. (Cao chạy xa bay)

Vẫn là cô điểm mang khuôn mặt thánh thiện.

1. Mẹ đã giục già lấy vợ, Duyên cũng ý định tổ chức đám cưới giữa hai người. Tuổi tác thì không chờ đợi một ai. Tất cả những điều đó cùng lúc giục già Thuận, khiến đầu óc anh muốn nổ tung.

Thuận nung nấu có người giúp mình kéo dài thằng nhỏ. Nó là vật để anh thể hiện bản lĩnh của một thằng đàn ông. Và nếu nó ngày càng nhỏ đi, thì thật là tệ hại. Anh sẽ chìm vào nỗi đau nửa đàn ông nửa đàn bà. Và rồi, chẳng còn phân biệt được mình là cái thứ gì, tồn tại trên đời này làm gì. Ngoài thời gian một mình trong đêm tối, anh vẫn vò, nắn bóp, nâng niu, ve vuốt, cố để cho nó thành thói, tạo cảm xúc cho nó. Rồi có những lúc không kim được, nó đã làm quần anh ướt nhem. Anh muốn dành nhiều thời gian ban đêm cho nó, nên rất ít khi về nhà. Mẹ đã hỏi vì sao.

Bi kịch của Duyên lúc này cũng là chuyện thân xác. Cô không quyến rũ hay sao mà chẳng bao giờ thấy anh động chạm vào sâu xa của mình. Mà điều đó thì cô thèm khát, chờ đợi. Cô chờ đợi bàn tay anh, chờ đợi sự nâng niu của anh, chờ đợi anh sẽ cho cảm xúc thăng hoa, vui sướng. Cô ước mình được rên rỉ, đau đớn, và sung sướng tột cùng dưới bụng anh, nhưng sao vẫn xa vời quá. Cô đã đọc nhiều sách về cuộc sống chăn gối vợ chồng, tâm lý đàn ông. Cô đã ăn mặc khéo gợi, quyến rũ, và nâng niu thời gian khi hai người ở bên nhau. Chờ đợi nụ hôn, chờ đợi ve vuốt, cô có thể được đáp ứng, nhưng cô muốn anh làm chuyện đó một cách dũng cảm, cô sẵn sàng hiến dâng cơ mà.

Đó còn là bị kịch của Thuận. Quá nhiều khi anh muốn đè ngửa người yêu ra, bóc trần cô ấy, bóc trần mình, cả hai sẽ lao vào nhau, quấn quýt, tan chảy... Sự phũ phàng đã đẩy anh đến bờ vực chán chường. Anh than trời, giờ là lúc chẳng còn sự tự tin nữa. Anh đã từng đi mây về gió, chịu bao khổ ải, thể mà bất lực trước thân xác đàn bà. Nhục quá!

Duyên nghĩ ra cách để tìm hiểu nguyên nhân vì sao. Cô thấy lạ bởi một người đàn ông không may mắn sa ngã trước thân xác đàn bà. Lý do vì sao vợ anh ta bỏ đi cô chưa bao giờ biết, chắc là chuyện quan hệ vợ chồng thôi, cô nghĩ.

Nắm chắc ý tưởng này, bằng cách nào đấy, phải khám phá ra nguyên nhân. Và một ngày, cô đã chẳng phải chờ đợi thì cơ hội đến. Chiu buồn phiền vì lý do công việc và vợ con, nên đã mời Thuận đi uống, có Duyên đi cùng. Hai chàng đã buồn là đều say nghiêng ngả. Duyên ngồi bên rót rượu cho cả hai, có một cô gái ngồi bên cạnh, giương như là chất xúc tác để cả hai tiến về phía cơn say càng nhanh, càng nhiều.

Cuộc rượu tàn, Chiu khật khưỡng có một đàn em đưa về nhà, còn Duyên đeo xe đưa Thuận về phòng tranh. Đặt anh nằm xuống, chỉ lúc sau thôi người anh đã mềm oặt và không một cử động nào nữa. Men đã ngấm. Duyên nghĩ đây là cơ hội để cô khám phá ra. Cô kéo khóa quần Thuận, để lộ ra thằng nhỏ. Nó quá ngắn so với tưởng tượng của cô. Không, không phải là quá ngắn nữa, nó không có khả năng làm điều đó, thậm chí không bằng của một đứa trẻ mới sinh.

Sự xáo xác trong tim cô diễn ra. Và một điều gì đó lớn lao lắm, trong lòng, đang tan tành sụp đổ, nó có nguy cơ biến mất khỏi cuộc đời. Cô lao ra ngoài, tao tác chạy trong đêm tối, như con thiêu thân, tức tưởi khóc, rã rời.

2. Cây đã nhuốm xác xào tự bao giờ. Thuận buông mình vào một chiều phổ nhiều náo nhiệt và thê lương. Anh thê lương buồn trước tập nập dòng đời. Một hai ba..ngàn vạn xe cộ lao qua anh. Miên man dòng suy nghĩ, anh dừng lại ở cổng nhà Duyên lúc nào không hay. Bấm chuông, cô ra mở cửa, nở một nụ cười gương "mời anh vào"

Thuận đã thấy những biểu hiện khác lạ ở Duyên. Vì một lý do nào đấy mà cô không còn mặn mà với anh. Trong tất cả mọi chuyện cô tỏ ra thờ ơ. Khuôn mặt thì lúc nào cũng đăm chiêu.

- Em có chuyện gì vậy? Anh hỏi.

- Không, em chả sao!

- Mặt em thất thần mà còn nói không sao. Để anh đưa em đi khám nhé.

- Không, em không bệnh gì mà.

Những biểu hiện đó làm Thuận lo lắng. Thực sự anh cảm thấy cô đang có ý xa rời anh. Điều gì đã diễn ra chẳng? Hay cô biết được sự khiếm khuyết của anh rồi. Trước, chẳng đêm nào cô không "tra tấn" anh đến mười cái tin nhắn, lúc nào cũng muốn ở bên anh. Giờ thì tin nhắn giảm hẳn, và không còn cảm giác háo hức đợi chờ nữa.

Rủ cô đi chơi cô cũng không đi. Thuận đã làm như thế, tỏ ra quan tâm đến Duyên hơn để biết được những biểu hiện của cô. Nhưng cô từ chối lời mời mọc của tình yêu, với lý do là bận. Giai đoạn này, anh có đề cập đến chuyện cưới xin, nhưng cô không mấy may ham muốn, mà ừ dột một nỗi buồn chất chứa. Cô chần chừ bảo cho em thêm thời gian chuẩn bị. Trái ngược hẳn với sự mạnh mẽ táo tợn của một cô Duyên trước kia.

- Thôi, anh về đây.

- Vâng. Cô hững hờ trả lời.

Thuận lặng lẽ bước.

Anh cố gắng lục lọi trong trí nhớ xem có khi nào anh để lộ sự thật. Và cái hôm say sưa cùng Chiu đã dần dần trở về trí nhớ. Anh định hình lại. Đúng là hôm đó Duyên đưa anh về, rồi sáng ra chẳng thấy đâu nữa. Cô đưa tay vào hộc, khóa trái cửa, ném lại chìa khóa rồi về. Nếu là trước đây, chẳng cần phải nói cô cũng ở lại, chỉ để được gần gũi người đàn ông của mình. Đúng rồi, có thể chứ, khi anh say sưa lịm đi, với sự nghi ngờ sẵn có, cô có thể kiểm tra thân thể anh. Lúc đó, anh mang máng có ai đụng vào quần mình. Chắc chắn cô đã nhìn thấy nó, cô khám phá ra nó không bình thường. Một người như cô sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì. Thôi

được, anh nghĩ, nếu cô đã không hiểu, không thông cảm thì thôi, anh nghĩ. Yêu là bỏ qua một vài khiếm khuyết của nhau. Duyên đã không thể bỏ qua cho anh, giúp anh thì chẳng nên ép buộc để khổ nhau làm gì. Mà, anh còn chưa sử dụng mấy "chiêu" cuối cùng. Một là sẽ nói để cô hiểu, thông cảm, hai người tự tìm cách giải quyết. Hai là anh cứ để đó, mặc cô, cô muốn đi cũng được, không cấm. Như vậy thì cô chẳng thực lòng yêu, chẳng cần nuôi tiếc. Mặt khác, anh sẽ mặc cả chuyện khó xử này với Lợi, cô gái điểm bên kia. Cô ta khó khăn, anh cũng khó khăn, hai người giúp đỡ nhau, để cả hai cùng bớt khổ. Chắc cô hiểu.

3.

- Em giúp anh được chứ? Một chuyện này, chuyện rất tế nhị, nhưng...

- Hãy nói ra đi anh, đừng ngại ngần thế, giúp được em sẽ cố gắng.

- Thế thì tốt quá.

Anh thuật lại những khó khăn của mình, về cái của quý tội nghiệp mà anh sở hữu. Chính nó đã làm cho những mâu thuẫn sóng gió đời anh nổi lên, nó đã khiến anh chẳng thành gã đàn ông trọn vẹn.

Nghe xong, Lợi nói:

- Không hề gì anh ạ, em biết, y học hiện đại có phần nào làm nó trở nên "đàn ông" hơn. Em sẽ giúp anh, đừng ngại. Em đã quá chao chát với cuộc đời này, thân thể đàn ông chẳng còn là cái gì đó lạ lẫm nữa. Em có khả năng đó. Em cũng biết những phương thuốc Bắc có thể khôi phục dần dần.

Những lời nói ấy của Lợi đã khiến Thuận mừng rỡ vô cùng. Xưa nay anh cứ tự ti sợ hãi, chẳng muốn ai nhắc đến cái của quý-yếu đuối ấy. Giờ thì anh có đủ tự tin để thực hiện ý đồ.

- Anh sẽ trả ơn em thế nào đây? Thuận khách sáo hỏi. Lợi xua đi:

- Đừng có nhắc chuyện đó, cứ để em giúp anh đã.

- Thôi được, anh sẽ hậu tạ khi nào thành công.

Cuộc đời cơ cực của cô gái điểm thì Thuận đã hiểu rồi. Tính cách cô nữa, anh chẳng còn lạ lẫm gì. Anh hiểu rằng, hơn lúc nào hết, cô đang cần một số tiền lớn để thay đổi đời mình. Cô vẫn đang làm như thế, quần quai dưới những cơn đau thể xác, để một ngày nào đó, có đồng tiền, ôm về nuôi con, làm lại. Mà biết đến bao giờ.

Tối. Lòng Thuận buồn mênh mang. Nỗi buồn giăng xé niềm vui. Khi cô điểm đến phòng, anh thấy con tim quặn thắt. Cô giúp anh là vì cái gì?

Hai người tự dưng ôm nhau. Thuận muốn khóc, nhưng tình cảm của Lợi đã làm nản lòng những giọt nước mắt. Cô cười, một nụ cười như vừa từ nỗi đau vô bờ nở bung. Cô nói hôm nay trời nhiều sao quá, trăng sáng nữa, mà gió thì mênh mông, hợp cho những tình nhân. Thuận bảo anh với em là tình nhân đại khờ, Lợi gật: tình nhân đại khờ!

Cả đêm, Lợi dùng tác dụng cơ học từ bàn tay của mình, để giúp người đàn ông xấu mệnh kia dần khắc phục khó khăn. Cô đã tự nguyện để chàng trai đè lên bụng mình, và hai người làm chuyện đó, tức khắc. Chàng trai phải cố để cho vào trong cô, càng sâu càng tốt. Sâu được nghĩa là nó đã chịu dài. Sự cố gắng quá vội vàng khiến chàng trai vã mồ hôi, và nằm thở hồng hộc.

Những đêm qua đi như thế, đều đặn. Duyên đã rất ít đến với Thuận, chỉ gọi điện, hoặc anh gọi lại. Còn nếu đến, cô chủ động về sớm. Cô chẳng biết chuyện gì đang diễn ra với Thuận, trong ngôi nhà này. Thuận từ chối tất cả những lời mời rượu bia khuya của bạn bè. Anh muốn nhanh chóng "tập thể dục". Sự hy sinh của Lợi đối với anh quá lớn lao. Cô nhanh chóng về sớm, quên cả ăn uống vì anh. Lợi gầy đi trông thấy, nhưng vẫn tươi cười khi giúp người. Lại nữa, những thang Thuốc Bắc đã được cô mang về, tranh thủ đun lên, chăm như chăm người ốm. Cô bảo anh uống đúng giờ, ăn uống cho đủ chất, ăn nhiều những gì để bổ, uống thứ rượu gì cho kích thích. Tất thấy, Thuận nghe răm rắp, cứ như cô là một bác sĩ vĩ đại nhất.

Gần nửa tháng, Lợi lấy thân mình là vật thử nghiệm, chịu đựng những bão táp do Thuận gây ra. Với sự nhiệt tình của cả hai, Thuận đã được đền đáp. Phương pháp của Lợi có công hiệu. Những thang thuốc Bắc của cô rồi cũng sẽ công hiệu. Vừa y học vừa cơ học. Cô quả là tài tình. Không bút mực nào tả được Thuận vui mừng cỡ nào. Anh gào lên sung sướng.

Một điều đến với cả hai là cảm xúc. Cảm xúc đến từ những lần quan hệ là thật. Với Thuận càng thật, vì thế mà hiệu quả đạt mức độ bất ngờ. Lợi mỗi lúc lại mong muốn mình được gần gũi Thuận, sờ nắn khắp người anh, nằm dưới bụng anh và chịu trận. Thuận chờ đợi từng giờ khắc đêm muộn đổ về, để Lợi lui sang phòng anh, để cô giúp anh, hai người ngã vào nhau. Cô chẳng phải chỉ là cô gái đáng thương, mà còn là một người có lòng trọng nghĩa. Có phải hai con tim đã xảy ra tình yêu? Đó là điều anh đang suy nghĩ.

Để trả công cho những gì Lợi đã giúp, khi của quý của anh đã dài gấp hai lần trước, và nó đã đủ tự tin, ít nhất là với cô gái trước mặt anh. Thuận mang đến phòng cô một gói tiền.

- Gì thế anh?

- Trả công em, ba mươi triệu. Anh sẽ đưa thêm, em hãy về...

Lợi chặn tay anh lại:

- Đừng làm thế, em giúp anh không phải vì tiền.

Mắt Lợi long lanh nhìn Thuận, tấm thân gầy rộc của cô run lên, như cành lá trước gió. Giọng cô nặng nề như cơn mưa rào chiều nào. Hình ảnh này làm Thuận không thể cầm lòng được.

- Giờ em đã chẳng còn người thân nào ngoài con, Lợi nói, em đã coi anh là người thân nhất của mình. Anh đã quan tâm đến một con điểm như em và đặt niềm tin là em mãi nguyện rồi, chẳng còn gì sung sướng hơn nữa. Anh ơi, cuộc đời này, có lẽ em sẽ chẳng thoát ra khỏi cái nhóp nhơ của đời gái điểm, em đã muốn rũ bỏ rồi, sao vẫn phải ôm lấy nghề!??

Bất giác, thân thể cô rung lên, và sụm xuống. Thuận đưa tay ra, vít cô vào lòng, ôm thật chặt. Lợi đã đòi khóc trong vòng tay anh. Em yên tâm đi, nào, có anh đây, anh sẽ cứu em, để em thoát khỏi cảnh này. Là do số phận đưa đẩy, anh không coi thường người như em.

- Vâng, em cảm ơn anh.

- Vậy thì phải nhận tiền. Em ạ, anh đã có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng với vướng mắc của cái đó, anh đã nghĩ mình kiếm tiền cũng chẳng để làm gì cả. Chẳng để cho ai. Anh thì không cần nhiều như thế. Giờ thì khác rồi, như một giấc mơ vậy, nhưng đây không phải là giấc mơ, là sự thật, em ở trong vòng tay anh cũng là sự thật.

- Em nghe lời anh. Cảm ơn nhiều, Thuận ạ. Giờ anh đã thấy việc làm vừa rồi thuận lợi chưa?-Lợi lại tươi rói nụ cười, khi nước mắt còn treo trên mi.

4. Đã có đủ tự tin để tiến tới hôn nhân với Duyên, hoặc bất cứ người con gái nào anh yêu. Duyên không hề biết anh đã có sức mạnh, sức mạnh đó còn ngày được củng cố để mạnh thêm. Cô vẫn âm thầm xa lánh anh, âm thầm từ bỏ người mình đã yêu, đã cố để chinh phục. Không phải anh ta thánh thiện, anh ta gìn giữ. Với bất kỳ đứa con gái nào đến với anh cũng vậy, nó đã muốn làm chuyện đó, còn anh thêm khát mà không thể. Vợ anh đã bỏ trong đêm tân hôn cũng vì chuyện đó. Duyên nghĩ ngợi rất nhiều. Cô đã biết chuyện rồi, khi mà nó chưa sâu sắc, khi hai người còn chưa có gì ràng buộc nhau, thì tốt nhất là ra đi, để mình được thanh thản. Lấy nhau về, cũng không có hạnh phúc. Vậy thì chẳng nên cưới.

Những năm qua, cô là con chim di trú lưu lạc xứ người, từng xao xác vì tình yêu, đón đau vì những lựa chọn sai lầm, rồi những thất vọng trút xuống. Bao nhiêu người đàn ông, cả tây và ta...Rốt cuộc, cô là người tay trắng, ngậm ngùi về nước cố yên phận với một người đã là quá vãng, và sự lệch lạc này đã cản trở, xin lỗi Thuận, em không thể, hãy tha thứ cho em.

Với Thuận, tất cả những biểu hiện của Duyên đã được bộ óc anh phân tích tình hình. Cô sẽ không ở bên anh lâu nữa. Cô đang muốn thoát thân, rũ anh ra như rũ một vệt bụi.

Và ngày đó đã đến, sau một chuỗi ngày hờ hững trôi. Khuôn mặt Duyên méo mó trước Thuận, cô đã nói với anh:

- Em xin lỗi, nhưng em phải nói với anh chuyện này.

- Em định ra đi chứ gì?

Duyên sững lại, đôi mắt sụp xuống. Một trái núi vừa sụp xuống đâu đây. Miệng cứng đờ lại, cô cố:

- Vâng, anh đã rõ. Em mong anh tha thứ. Em đã... Trước đây, em đã gặp một Việt Kiều, chúng em đã từng yêu nhau say đắm. Em đã có thể sống như một bà hoàng nếu cưới nhau. Nhưng rồi, em phát hiện ra anh ấy bị bệnh, bệnh như anh bây giờ. Mọi thứ trong em thế là sụp đổ. Em trở về đây vì nghĩ mình vẫn còn anh... em... Nhưng anh đã...anh không còn có khả năng làm đàn ông đúng không?

Thuận gật đầu:

- Được, em hãy đi, hãy đi đi. Nhưng em hãy hiểu rằng.

Thành linh, anh chớp mắt, giật tung cúc áo Duyên, nhanh như cơn lốc, anh bóc trần Duyên và mình ra, ngạo nghễ đứng trước Duyên.

- Em hãy hiểu rằng, dù anh bị làm sao, thì vẫn có thể đè nát cái mộng em cong cớn của em ra. Anh không phải thằng bất lực. Anh đã có sức mạnh, em hãy nhìn kỹ đi, em có tin không, anh có thể nghiền nát em ngay bây giờ.

Trước Duyên, thằng nhỏ của Thuận lực lưỡng, vươn lên như mũi tên nhọn chuẩn bị phóng lên trời. Mắt cô hoa lên, nhòe đi trong những đảo lộn điên cuồng trong óc.

Trời kéo một cơn mưa, chát chúa dội xuống thế gian, quất cái lạnh cái nặng nề của nó lên mái tôn. Duyên đứng như trời trồng, lã chã nước mắt.

Đoạn cuối

Lương tâm trong sạch là sáng chế của quỷ dữ

Vậy ai là người trong sạch, ai là người hạnh phúc?

Thuận? Cô điểm? Những người đàn bà thiếu thốn?

Đừng tin, hãy học để biết nghi ngờ.

Tôi là tác giả tiểu thuyết. Những nhân vật không chấp nhận số phận của mình như thế, hoặc họ chưa thoả đáng khi tôi diễn giải và dẫn dắt con đường của họ như thế. Họ phản ứng lại với tôi, và phải làm cho họ tâm phục khẩu phục là việc làm bức thiết.

Thuận hỏi:

- Sao ông lại bắt tôi chịu hoàn cảnh oái oăm như thế? Nói thật với ông, tuy tôi có chút khiếm khuyết, nhưng chưa đến nỗi như vậy? Đừng dùng ngòi viết của ông mà vẽ rắn thêm chân.

- Ông đừng bức xúc quá, lại còn dám cãi lại tôi. Cho vận mệnh của ông thế nào là quyền của tôi. Khiếm khuyết của ông không đến nỗi như vậy, nhưng ghép với một vài người khác thì hãy yên tâm là còn quá như vậy.

- Thế tôi được lợi gì trong tác phẩm của ông?

- Ông thành đại diện cho một lớp người còn gì. Trong lớp người đó ông là đầu sỏ. Nhờ những tình huống oái oăm đó mà ông được nhìn biết bao đàn bà.

- Điều đó thừa cả.

- Nhưng chất lượng đây.

- Thôi được, tạm chấp nhận. Ông đã vẽ đường cho tôi chạy, cho tôi được đại diện một lớp người. Tôi sẽ vẫn sống tốt chứ?

- Ông cứ sống và sống tốt. Ít nhất là ông đã thoát khỏi tự ti kinh khủng kia. Đây, ông hơi bị mĩ mãn đấy. Có một cô điểm mang khuôn mặt thánh thiện giúp ông còn gì!

- Phải rồi, ban đầu tôi hơi cay cú. Sao lại có cô điểm ở đây, lẫn vào đời tôi. Nhưng sau này, tôi rất mang ơn cô

ấy.

- Nếu cho ông một nguyện vọng, ông sẽ làm gì?
- Tôi sẽ cưới cô điểm. Ôi, suýt quên. Hôm qua tôi lại mơ đấy.
- Ông mơ thấy gì?
- Tôi thấy rất nhiều người như tôi, và xuất hiện rất nhiều người làm nghề điểm.

Cô điểm hỏi:

- Tại sao bắt tôi phải làm gái điểm?
- Bởi vì cô có một trách nhiệm phải giúp người mang tên Thuận.
- Những người con gái khác chẳng cứu được sao?
- Không, chỉ có cô thôi, bởi vì nhiệm vụ của cô là phải vậy.
- Thế nhiệm vụ của anh là gì?
- Là phải hiểu tất cả mọi người.
- Nay, tôi tiết lộ với anh nhé. Đang có một cuộc bùng nổ những người như tôi đấy.
- Tốt quá, vậy sẽ có rất nhiều cô gái mang khuôn mặt thánh thiện.

Bà Nhiều:

- Ông ác quá, ông vẽ hình hài tôi thật ghớm ghiếc!
- Không oan đâu, bà đại diện cho triệu triệu các quý bà trên trái đất này.
- Tôi mà lại phải đi hiến xác cho một thằng oắt con?
- Anh ta không phải thằng oắt con. Anh ta là nhân vật của tôi, bà cũng là nhân vật của tôi. Sắp xếp của tôi là có chủ ý. Xét ở góc độ lượng tâm, bà không trong sạch hơn một cô điểm đâu.
- Thôi, xin ông đừng xúc phạm tôi nữa. Tôi chịu để ông phán xét, dù sao thì tôi vẫn sống, vẫn tồn tại, đúng không?
- Đúng, loại người như bà sẽ còn tăng vùn vụt.
- Dự báo tương lai đấy à?
- Đúng, bà hãy quay về đi, và cố gắng tìm lấy một chàng trai không giống như Thuận.
- Rất khó, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.
- Dù sao cũng chúc bà may mắn!

Bức tranh:

- Cái gì người ta cũng ví: đẹp như trong tranh. Tranh là chuẩn mực của cái đẹp, nhưng ông đã bôi nhọ cái đẹp.
- Tôi không bôi nhọ cái đẹp, mà là nhân vật của tôi đã tự vẽ những bức tranh không đẹp treo trong đời mình.
- Thế ông không có cách khắc phục à?
- Khắc phục làm sao được, chuyện đó quá lớn đối với tôi. Nó là của toàn xã hội.
- Nếu xã hội không thay đổi thì sao hả nhà văn?

- Thì sẽ còn xuất hiện nhiều bức tranh không đẹp.

Duyên:

- Éo ơi, ông anh, em đâu thậm tệ tới mức đó?

- Cô đã cao bay xa chạy còn gì?

- Là anh muốn em như thế.

- Không phải tôi muốn mà tâm địa của các người muốn. Các người chỉ biết cái lợi thôi, không chịu hiểu cho những đau khổ của người khác.

- Anh nói thế thì em xin chịu, có phải chỉ có mình em ương bướng và dễ bỏ cuộc như vậy đâu.

- Được rồi, cô về vị trí đi, và hãy trả lời tôi sẽ làm gì nếu gặp phải trường hợp như chuyện cô và Thuận?

- Chả có lợi em chả chơi. Em sẽ lại cao bay xa chạy thôi.

NVH

Khâm Thiên

Tháng 7 năm 2007